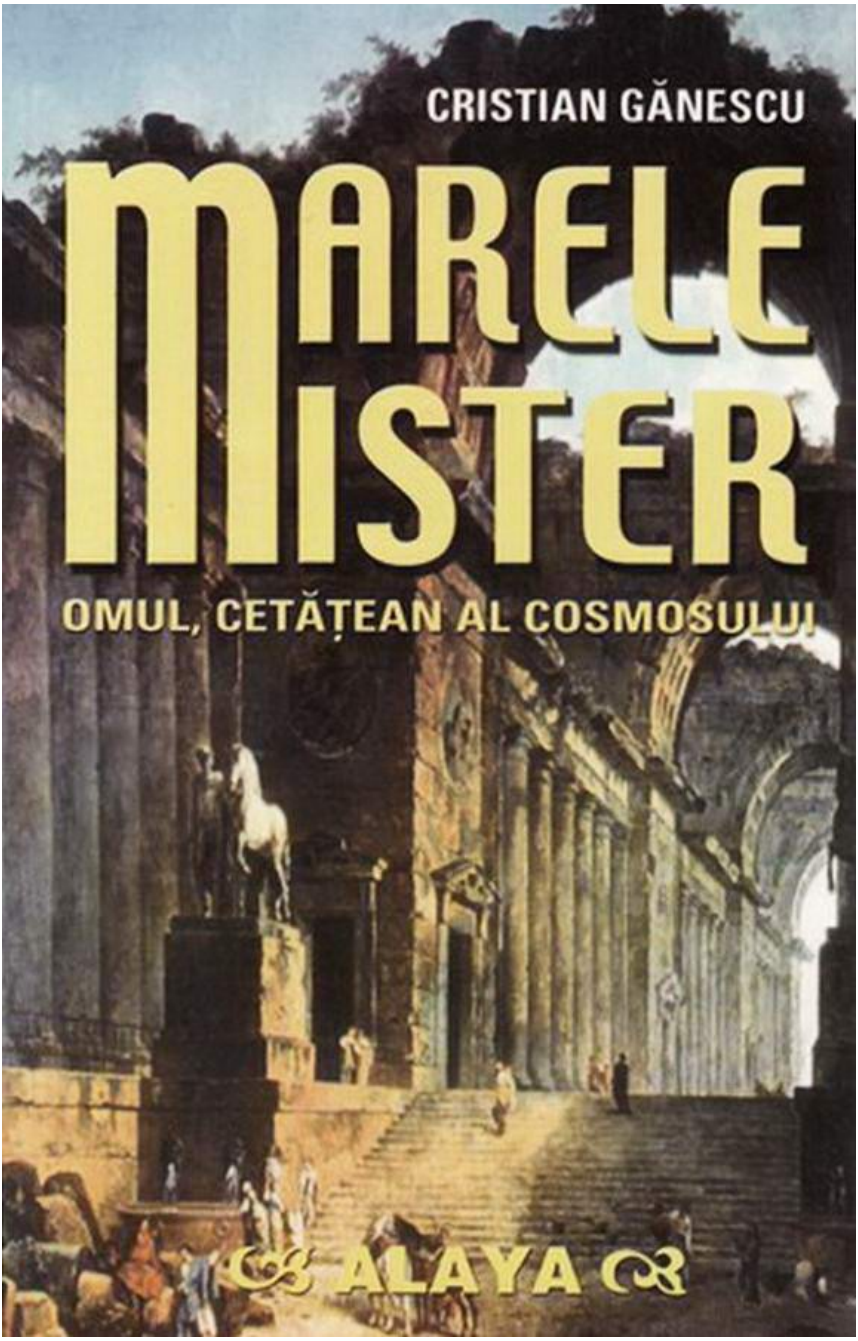
CRISTIAN GĂNESCU
MARELE MISTER
OMUL, CETĂȚEAN AL COSMOSULUI
ALAYA

CRISTIAN GĂNESCU
MARELE MISTER
OMUL, CETĂŢEAN AL COSMOSULUI
Vol.3
Ciclul Forţă contra Forţă
EDITURA ALAYA

„Şi noi priveam, cu toţii, miraţi adânc, la mâinile **Sale**, *cum întocmeşte Cerurile, Pământul şi pe Om. Iar în dreapta* **Sa** (sta) **Cel care era la începuturi, Domnul tău şi Ajutorul LUI la lucru, început din început, Doi însă Unul**, *iar împrejurul a toate era* **Al. Treilea mare, şi Toţi erau Unul în toate şi în noi**”.

„... Şi din toate acestea, şi din noi toţi, s-a luat iar sunet, lumină, culoare şi miros şi s-a întocmit Chip şi Asemănare după **Chipul şi întruparea Domnului Tăriilor**”. *„La urmă,* **EL Însuşi şi Fiecare din EL**, *pe rând, au binecuvântat pe Om şi i-au spus: „***Scoală-te, trezeşte-te şi priveşte în jur, luminiţă din Lumina Mea**”. *„Şi toţi Fiii Flăcării au strigat ca unul: „***Da, scoală-te**”.

„Şi pentru prima dată, **Omul**, *care era Stea, ne-a privit din lăuntru! formei şi ne-a zâmbit întâia oară,* **Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină**. *Şi toate Stelele au izbucnit în strigăte de veselie privind* **Hazurethul** *şi pe* **Om**. *Şi numai laude se auzeau în tot* **Hetitetul** *căci, iată, din pricina* **LUI** *– a lui* **DUMNEZEU** *– stelele* (spiritele) *prinseseră formă şi Cuvânt”.*

Ulterior, omul – care, iniţial, era **Stea, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină** *– a căzut din ce în ce mai jos, iar fiinţa sa a cunoscut un proces amplu de transformare. Virusat succesiv de „fraţii” săi care s-au răzvrătit, Chipul domnesc care este Omul, nu a mai vibrat energetic cu Prima Locuinţă, adică cu planul cuantic primordial şi a fost necesară construirea unei alte Locuinţe, adică a unei alte lumi, cu care să fie în acord energetic. Astfel, din plan cuantic în plan cuantic, din lume în lume, pe măsură ce şi-a pierdut caracteristicile iniţiale,*

omul a coborât şi s-a învăluit în mai multe învelişuri aurice.

…Incompatibilitatea aurică dintre oameni şi globul terestru a devenit la un moment dat atât de mare, încât putea genera o catastrofă de mari proporţii. De altfel, toate catastrofele trecutului – distrugerile succesive – au demonstrat faptul că oamenii nu pot rezista la plata celor trei preţuri ce s-au pus: preţul căderii Primului Om, Adam-Shantiah, preţul căderii lui Hallshithan şi preţul căderii lui Lucifer.

De aceea, a fost necesar să vină **Cineva** *care să plătească un* **preţ de răscumpărare**. *Acesta a fost* **Iisus Hristos, Unicul Fiu al lui Dumnezeu**.

Înainte de întrupare, **Iisus Hristos** *a coborât mai întâi în lumea eterică. Atunci, s-a produs închiderea porţilor Locuinţei morţilor. Cu alte cuvinte, cei care mureau nu se întorceau în Locuinţa morţilor, ci rămâneau în planul cuantic infraeteric. Aşa a apărut* **Regatul morţilor vii** *în planul infraeteric. O lungă perioadă, toate sufletele morţilor au fost reţinute în lumea infraetherică, pentru ca sunetul, culoarea şi mirosul lor să fie egale, dar de semn opus cu sunetul, culoarea şi mirosul* **Duhului lui Hristos** *în momentul pătrunderii sale în planul cuantic eteric, apoi în planul cuantic infraeteric şi, ulterior, în lumea materială, printr-o naştere imaculată.*

După **Naşterea, Crucificarea, Moartea şi învierea lui Iisus Hristos**, *totul s-a schimbat. Morţii reţinuţi în infraeteric au fost eliberaţi şi s-au strămutat în lumea de dincolo.*

MARELE MISTER – OMUL.
CETĂŢEAN AL COSMOSULUI
Cap. 1 Salt în necunoscut
→ Conectarea
→ Simţurile transfizice
→ Cel care este înăuntrul şi în afara ta
→ Natura dual ă a realităţii
Cap. 2 Omul, cetăţean al cosmosului
→ Principalele ansambluri aurice

→ *Spiritul şi corpul duh*
→ *Sufletul*
→ *Corpul eteric*
→ *Corpul material*
→ *Ansamblul aurei exterioare*
→ *Corpul haric al plaselor mesianice*
→ *Planurile cuantice*
Cap. 3 Atunci s-a născut începutul
→ *Direcţii de analiză*
→ *Toţi eram în* **El** *şi* **El** *era în noi*
→ *„Scoală-te, trezeşte-te şi priveşte în jur”.*
Cap. 4 Asocierea Om-Înger căzut
→ *Schimbarea, care aduce Noul*
→ *Cele cinci etape ale metamorfozei*
→ *Dree – a treia stare a metamorfozei*
→ *Ashpan – a patra stare a metamorfozei*
→ *Noua Locuinţă*
→ *Focarele de personalitate*
Cap. 5 Influenţa marilor fiinţe dirigiutoare
→ *Influenţa Marilor Tării*
→ *Influenţa înţeleptelor Orânduiri*
→ *Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori şi învăţătorii*
Cap. 6 Particularităţi aurice
→ *Influenţe din interior*
→ *Cununile*
→ *Podoabele*
→ *Siglele*
→ *Podoaba stăpânirii*
→ *Hirotonia*
→ *Pecetea morţii*
Cap. 7 Influenţa Spiritului Poporului
→ *Prinţul Poporului*
→ *IOH*
→ *Românii neaoşi*
→ *Pentru patrie*
Cap. 8 Influenţa mediului
→ *Influenţa mediului natural*
→ *Influenţa mediului artificial*

Cap. 9 Conexiuni şi influenţe aurice interumane

→ Conexiuni trupeşti

→ Conexiuni aurice propriu-zise

→ Porţi de comunicare

→ Cordoane de lumină

→ Imprintinguri aurice

→ Trăsnet între două inimi

→ Un tramvai numit... dorinţă

→ Regula celor 21 de paşi

→ Formarea plaselor mesianice

Această carte este bazată pe dezvăluirile clarvăzătorului

1 A W

EUGEN NICOLAE GISCA

CUVÂNT DE ÎNTÂMPINARE LA CICLUL „FORŢA CONTRA FORŢA”.

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească tuturor *celor care au-contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea şi la apariţia cărţilor din ciclul FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.*

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească, în mod special, Seniorului George Gănescu, *pentru răbdarea cu care a lecturat manuscrisul cărţilor din acest ciclu. Sfaturile sale, ca prim lector şi critic, au ajutat enorm la eliminarea unor erori inerente şi la limpezirea textelor.*

Evident, nu în ultimul rând, semnatarul acestor rânduri mulţumeşte lui Eugen Nicolae Gîscă, *pentru amabilitatea de a-i fi pus la dispoziţie, cu multă generozitate, informaţiile ce au stat la baza realizării cărţilor din acest ciclu.*

*

Cu ceva timp în urmă, în copilărie, am avut parte, cu totul întâmplător, de o experienţă neobişnuită prin care, cu siguranţă, au trecut mulţi alţi oameni. În acele vremuri, la fel ca şi astăzi, exista obiceiul ca, în vacanţe, colegii legaţi sufleteşte unul de altul – băieţi şi fete – să participe la mici „chefuri”, în cadrul cărora experimentau diferite jocuri. Unul dintre ele era „jocul cu sticla” – un joc naiv şi banal,

dar foarte apreciat pe atunci. În jurul mesei, pe scaune, de-o parte erau băieţii, iar de cealaltă parte erau fetele. Unul dintre participanţi învârtea o sticlă goală. Sticla se oprea pe direcţia unui băiat şi a unei fete, care apoi treceau într-o cameră alăturată pentru a se săruta.

La un moment dat, jocul cu sticla a constituit preludiul unor noi experienţe. Unul dintre colegi a avut ideea să pună în practică „jocul cu fularul". În cadrul acestui inedit joc, care se juca după acelaşi principiu, unul dintre parteneri presa, cu ajutorul unui fular, anumite puncte sensibile din partea din spate a gâtului celuilalt partener. Este, desigur, vorba despre un joc periculos, nerecomandabil, întrucât provoacă un scurt leşin. Prin presarea cu ajutorul unui fular a unor puncte sensibile din partea din spate a gâtului, se provoacă un scurt leşin. Acest procedeu se aplică cu efect doar copiilor care nu depăşesc vârsta de 10 – 12 ani, adulţii fiind cel mai adesea imuni, probabil datorită faptului că punctele respective se atrofiază la maturitate.

Cel căruia i se aplică procedeul îşi pierdea cunoştinţa, căzând eventual de pe scaunul pe care era aşezat, dar în scurtul răstimp de câteva secunde, avea parte de o experienţă stranie. Observa felurite fiinţe în trupuri ce luminează ca neoanele şi un decor diferit de cel existent în lumea materială, iar timpul parcă se dilata; apărea senzaţia că trec milenii. Altfel spus, persoana în cauză „aluneca" din această lume şi pătrundea în alta. Desigur, persoana care experimenta acest joc era readusă rapid în simţiri prin stropirea cu apă şi prin aplicarea unor pălmuţe peste obraji. Sentimentul adânc de tristeţe generat de despărţirea de acea lume mirifică persista la toţi participanţii mult timp după experiment.

Dacă ar fi să ne ghidăm după logica obişnuită, nu era vorba decât despre halucinaţii trecătoare. Nimeni nu poate răspunde însă la o întrebare foarte simplă, pusă tot după logica acestei lumi: cum se face că toate persoanele care au participat la „jocul cu fularul" au avut **aceleaşi** *halucinaţii – adică au observat acelaşi fiinţe şi acelaşi*

decor?

Se ştie, copiii au o constituţie fizică ceva mai labilă, în curs de formare, astfel încât îşi pot permite astfel de „subtilităţi de procedură”; în schimb, dacă adulţii ar cunoaşte acele puncte sensibile şi le-ar presa cu ajutorul unui fular, nu le-ar fi de niciun folos, n-ar percepe nimic şi n-ar putea „aluneca” din lumea oamenilor – din lumea logicii normale şi sănătoase care, după câte se spune, este singura care are dreptul de a da verdicte şi de a stabili ceea ce este adevărat sau fals, ceea ce este miraj sau realitate.

La fel ca şi ceilalţi participanţi la jocul cu fularul, şi eu am avut parte de aceste experienţe. Ulterior, după încheierea copilăriei, de-a lungul vieţii, am mai „alunecat” de câteva ori, preţ de câteva clipe, în condiţii mai mult sau mai puţin dramatice, în acea lume în care secundele par milenii.

Fără nicio îndoială, mulţi oameni au trecut prin experienţe similare, mai ales în urma unor evenimente dramatice – de exemplu, cei care au trecut prin experienţe la limita morţii ori cei care au trecut prin morţi clinice. Ca o constantă generală, niciunul dintre aceşti oameni nu a reuşit să integreze complet în cunoaşterea normală astfel de experienţe, tot astfel cum nu se pot integra visele în experienţa cotidiană, în care funcţionează doar conştiinţa specifică stării de veghe – logica „sănătoasă” a acestei lumi.

Pentru mine, experienţele copilăriei au constituit însă imboldul de a cerceta amănunţit astfel de fenomene. Precum un om traumatizat, care se întoarce mereu şi mereu la starea ce a premers trauma, căutându-şi adevărata identitate, convins fiind de faptul că doar după descoperirea originii traumei se poate vindeca, am găsit de cuviinţă să cercetez ani de-a rândul fenomenologia unor asemenea fenomene, în speranaţa ascunsă că voi putea obţine răspunsul la anumite întrebări. De altfel, toţi oamenii procedează la fel. Traumatizaţi în forul lor interior de vreun eveniment petrecut cândva în trecut, oamenii

încearcă să se vindece.

Dar, în momentul în care se vindecă de trauma lor particulară, oamenii înţeleg cu necesitate faptul că mai există o traumă, mult mai profundă. Înţeleg că dincolo de traumele particulare ale fiecărui om în parte, există o traumă comună; înţeleg, în cele din urmă, că toţi oamenii sunt bolnavi de aceeaşi boală, înţeleg, de asemenea, că această boală comună i-a determinat să se nască în lumea materială – aici şi acum. Abia în momentul în care conştientizează acest fapt, fiecare om poate începe procesul de vindecare – **vindecarea de existenţă.**

*

Întâlnirea dintre mine şi **Eugen Nicolae Gîscă** *s-a produs în a doua jumătate a anului 1999. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înţeleagă. Fiind prins pe atunci cu alte probleme, nu am avut timpul necesar să mă implic în ceea ce voia Eugen să facă. Cum nu stăpânea meşteşugul scrisului, Eugen căuta o persoană capabilă să aştearnă pe hârtie o parte din informaţiile la care avusese acces. Am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă.*

Gândindu-mă totuşi la faptul că propriile mele traume, propriile nelinişti, propriile erori sau propriile întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în acelaşi timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puţin conştientizarea unor aspecte care să ajute la **vindecarea de existenţă** *a cât mai multor oameni, am acceptat în cele din urmă o astfel de propunere. Luând în calcul, evident, şi propriile trăiri şi experienţe de viaţă, am înţeles abia mai târziu ce şansă am în faţă: integrarea în cunoaşterea normală a unor informaţii oferite de o persoană* **– Eugen Nicolae Gîscă** *– care a devenit capabilă, în urma unor evenimente dramatice, să perceapă acea lume în care secundele par milenii – care este lumea eterică.*

Ceea ce este foarte important este însă faptul că Eugen a devenit capabil să perceapă acea lume nu doar pentru câteva fracţiuni de secundă, precum în cazul celor

care au experienţe la limita morţii sau participă la jocul cu sticla, ci o perioadă mai lungă de timp, astfel încât informaţiile sale sunt extrem de preţioase.

Deşi, iniţial, totul părea a fi destul de simplu, am înţeles ulterior faptul că, dată fiind natura elementelor pe care Eugen dorea să le împărtăşească prin intermediul cărţilor, lucrurile sunt mult mai complexe. Treptat, m-am implicat din ce în ce mai mult în acest proiect, care a început să prindă viaţă şi substanţă. Rolul meu a devenit din ce în ce mai activ, întrucât a fost nevoie de o activitate imensă de selectare, interpretare şi comentare a unor informaţii brute, adesea neinteligibile prin intermediul logicii formale şi de *constituire a unei* **concepţii** *unitare şi coerente. În ultimă instanţă, a fost vorba despre transformarea unor informaţii de natură spirituală într-un limbaj adaptat mentalităţii epocii în care trăim.*

În perioada de început a colaborării cu Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de acesta. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluţii.

Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a realiza cărţile sub forma unui interviu sau de a adopta rolul de narator obiectiv. Am renunţat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunţat la varianta unei serii de cărţi-interviu – variantele cele mai facile – şi m-am înhămat la munca cea mai dificilă.

Ceea ce mă interesa cu adevărat şi, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei **concepţii** *bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci* **concepţia** *ce ar putea rezulta. De aceea, de-a lungul cărţilor, am încercat să scoată în evidenţă nu atât persoana lui Eugen şi capacităţile sale, cât mai ales* **concepţia** *rezultată. Această* **concepţie** *va fi prezentată în mod progresiv de-a lungul mai multor lucrări, reunite în ciclul pe care l-am denumit după titlul primei cărţi:* **FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.**

Niciun moment, nu trebuie pierdut din vedere faptul

că nu este vorba despre cărţi de autor în sensul tradiţional al cuvântului, în care autorul să prezinte ceea ce gândeşte ori ceea ce-şi imaginează. În aceste cărţi este expusă o anumită **concepţie,** *dar trebuie să fie evident pentru orice cititor faptul că o astfel de* **concepţie** *nu poate fi creaţia unui om, oricât de inventiv ar fi acesta. De altfel, o astfel de* **concepţie** *nu poate fi creaţia exclusivă a unui om încarnat... Precum un brutar care primeşte de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în cele din urmă, decât un transmiţător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reuşeşte să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori. La urma urmei, orice brutar trebuie să-şi asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informaţiile primite. În acest context, are mai puţină importanţă că respectivele cărţi au fost scrise de o persoană pe baza informaţiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie şi, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de* **concepţie** *să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opţiunilor personale, să decidă valoarea* **concepţiei** *expusă în aceste cărţi. Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărţile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o reamintire despre... viitor.*

Cristian
Gănescu

Capitolul 1
SALT ÎN NECUNOSCUT
Conectarea

Un exemplu elocvent privind *conectarea la aspectul spiritual al cosmosului,* în urma unui eveniment dramatic, este **Eugen Nicolae Gîscă.**

Evenimentul care i-a marcat existenţa s-a petrecut în primăvara anului 1994, cu puţin înaintea Paştelui. Lucrând

la o staţie de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen a avut un accident de muncă. Un scurt-circuit produs la un transformator aflat în probă i-a provocat, după câte se pare prin inducţie, modificarea unor parametri psiho-somatici şi aurici, iar din acel moment existenţa sa şi modul de a fi s-au modificat radical.

Dacă, anterior evenimentului dramatic care i-a modificat fiinţa interioară, Eugen nu era prin nimic diferit de ceilalţi oameni, înscriindu-se în coordonatele existenţiale standard, după acel moment viaţa sa a cunoscut o turnură diferită.

La scurt timp după accident, a început să perceapă prin *cea de-a doua vedere* o lume diferită de cea materială; mai mult decât atât, a început să perceapă aura – acel halou energetic ce învăluie omul, invizibil percepţiei obişnuite.

Deşi, iniţial, s-a speriat teribil, la fel ca orice om pus în astfel de împrejurări, ulterior, Eugen a înţeles faptul că accidentul l-a pus în faţa unor posibilităţi nebănuite, pe care era imperios necesar să le aprofundeze şi, eventual, să le amplifice.

Scurt-circuitul petrecut la transformatorul de pe bancul de lucru a produs o flamă puternică undeva în apropierea lui, dar nu atât de aproape încât să-l carbonizeze sau să-l accidenteze fizic. Flama produsă i-a provocat o senzaţie foarte stranie: un val de fierbinţeală accentuată l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creştetul capului. În câteva secunde valul de căldură, ce izvora ca un gheizer de la baza coloanei vertebrale, a ţâşnit cu violenţă prin creştetul capului. Totuşi, deşi întregul trup era fierbinte, fiind străbătut ca de un frison, creştetul capului era rece. După alte câteva secunde, Eugen se simţea ca o veritabilă fântână arteziană: şuvoiul de fierbinţeală, ce pornea de la baza colanei vertebrale, ţâşnea cu violenţă prin creştetul capului. Zona frunţii pulsa violent şi foarte dureros, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un ţăruş exact între sprâncene.

Când senzaţiile de durere fizică, aproape

insuportabile, şi-au epuizat violenţa iniţială, iar totul părea că revenise la normal, Eugen a remarcat, cu o stupoare imensă, cum mediul familiar se estompează încetul cu încetul, pentru a face loc unei alte lumi. Sau, mai corect spus, peste imaginea lumii fizice s-a suprapus imaginea unei lumi diferite.

Datorită faptului că evenimentele provocate de scurt-circuit s-au succedat extrem de repede, Eugen nu a reuşit să conştientizeze ceea ce se întâmplă cu adevărat, mulţumindu-se doar să priveasacă senin imaginea stranie a unei lumi pe care nu o mai văzuse nicicând. Forme de relief, arbori, pârâiaşe, flori se desfăşurau în faţa sa – altele decât cele cunoscute.

Imediat după aceea, o fiinţă luminoasă, s-a înfăţişat parcă de nicăieri, în câmpul său vizual. Ce era ciudat la acea fiinţă înaltă şi impozantă erau ochii lipsiţi de iris, de culoare neagră, ca nişte lumini întunecate.

Zâmbind oarecum binevoitoare, fiinţa de lumină cu ochii fără iris, negri ca tăciunii, i-a întins lui Eugen un glob miniatural; globul semăna întrucâtva cu globul terestru, dar avea o altă configuraţie a continentelor. Instinctiv, Eugen a întins mâna, pentru a lua ceea ce i se oferă, dar, instantaneu, cineva – în minte a avut imaginea bunicii sale, defunctă de ceva vreme –, l-a oprit să facă acest lucru. În momentul în care a fost refuzată, fiinţa de lumină cu ochii fără iris, negri ca tăciunii a dispărut la fel de brusc precum a apărut, topindu-se în nefiinţă.

Totul se terminase, iar evenimentele succedate într-un răstimp atât de scurt au început să se estompeze, precum un vis foarte viu, dimineaţa, când lumina zilei atinge retina: nu mai rămâne decât o amintire plăcută, dar neclară. Tradusă în ceea ce poate experimenta un om în banala existenţă cotidiană, experienţa se numeşte, desigur, halucinaţie; chiar dacă poate persista o amintire difuză, după aceea totul se înscrie în coordonatele cotidianului.

La nici trei săptămâni, aparent fără niciun stimul exterior, Eugen a avut fulgerător în faţa ochilor aceeaşi lume stranie, cu un decor paradiziac, populată de această

dată cu o mulţime de fiinţe impresionante, în trupuri luminoase, care se mişcau cu viteză ameţitoare. Înspăimântat în cel mai înalt grad, Eugen a luat-o la fugă pe stradă.

Abia după o perioadă de acomodare, Eugen şi-a dat seama că percepţiile neobişnuite sunt ceva mai mult decât halucinaţii trecătoare; mai mult decât atât, şi-a dat seama de faptul că poate să contacteze acea lume în mod voluntar, prin presarea anumitor puncte de pe suprafaţa trupului, concomitent cu concentrarea privirii asupra flăcării unei lumânări. Acesta este, de altfel, modul prin care, din 1994, Eugen poate accede, ori de câte ori doreşte, la *cea de-a doua vedere.* Lumea pe care o vede prin intermediul *celei de-a doua vederi* este *lumea eterică.* În afara lumii eterice, Eugen mai poate percepe structura aurică a fiinţelor.

Fireşte, primul lucru pe care l-a făcut a fost să povestească celor din jur experienţele sale. Datorită faptului că cei din jur l-au privit cu suspiciune nedisimulată şi au început să-l ocolească, Eugen a învăţat foarte repede că trebuie să păstreze pentru el cele văzute, pentru a nu avea surprize neplăcute. O lungă perioadă de timp, s-a considerat pe sine un handicapat, influenţat fiind, mai ales, de unele persoane din anturaj. Totuşi, cât mai discret posibil, pe lângă activităţile cotidiene care-i asigurau existenţa zilnică, s-a dedicat investigării acelei lumi.

Din 1994 până în prezent, Eugen a investigat metodic lumea pe care o percepe prin *cea de-a doua vedere,* după cum a investigat structura aurică a omului. De cele mai multe ori a fost ajutat cu explicaţii în demersul său de către fiinţele care populează acea lume.

Simţurile transfizice

Percepţia lui Eugen prin clarvedere, nu se reduce doar la observarea vizuală a aurei omului sau a lumii eterice. În afara *văzului,* Eugen posedă alte trei simţuri, prin intermediul cărora poate investiga aspectele spirituale ale omului şi ale cosmosului: *auzul, mirosul şi simţul vechimii. Văzul, auzul, mirosul şi simţul vechimii*

sunt atributele principale ale clarvederii.

Fără nicio îndoială, simţul de bază rămâne *văzul* – prin care poate observa ceea ce spectrul său perceptiv transfizic îi permite să vadă. În afara văzului, *auzul* îi permite să perceapă sunetele modulate informaţional, „melodiile" pe care le emite fiecare structură, fiinţă sau element. Percepută prin intermediul *auzului* transfizic, orice fiinţă umană, supraumană sau nonumană posedă propriul său „sunet de fond" sau propria sa „melodie". De asemenea, fiecare structură aurică emite propria sa „melodie"; de exemplu, corpul mental emite o anumită melodie, spiritul are altă „melodie" şi aşa mai departe. Mai mult decât atât, o stare momentană a unui om, de exemplu furia, poate fi percepută printr-un sunet specific.

Fiecare structură cercetată prin cea de-a doua vedere, fiecare fiinţă, fiecare element cosmic sau fiecare corp al aurei posedă un *miros* specific. În cazul mirosurilor, lucrurile sunt ceva mai complicate, deoarece nu există întotdeauna posibilitatea de a face comparaţie cu *lumea materială,* pentru a fi explicate în detaliu. De exemplu, corpul eteric al unei persoane cu multă vitalitate are uneori mirosul florilor de câmp, în timp ce corpul eteric al unei persoane cu mai puţină vitalitate are mirosul fânului proaspăt cosit.

În mod analog, fiecare fiinţă, fiecare structură sau element al aurei posedă o anumită vechime; această vechime este percepută de Eugen prin al patrulea simţ auxiliar de care dispune – *simţul vechimii.* Vechimea percepută prin acest simţ nu poate fi estimată în ani, ci într-o stare specială, fără corespondent în limbajul omenesc. Singurul corespondent acceptabil pentru înţelegerea omenească este o stare, pe care fiecare om o cunoaşte şi pe care a experimentat-o de mai multe ori de-a lungul vieţii – starea în care s-a simţit, dintr-odată, aparent fără motiv, extrem de bătrân.

Lumea pe care Eugen o percepe prin *cea de-a doua vedere* şi prin simţurile auxiliare – mirosul, auzul şi simţul vechimii – este *lumea eterică.* În acest context, este de la

sine înţeles că Eugen nu poate cunoaşte decât ceea ce se petrece în *lumea eterică,* nu şi în celelalte lumi sau paliere – de exemplu, în *lumea astrală* sau în *lumea spirituală;* în consecinţă, cercetările sale se referă strict la acest domeniu, atât de puţin cunoscut.

Încă de la început, trebuie specificat faptul că *lumea eterică* este diferită de *lumea astrală,* lumea în care merg oamenii după momentul morţii, dar şi de *lumea spirituală.*

Lumea materială, lumea eterică, lumea astrală şi *lumea spirituală* sunt doar paliere *paralele,* ale *Terrei aurica* – aura Pământului –, care se întinde, spaţial, până dincolo de Lună. Deşi *Terra aurica* este limitată spaţial, formând un imens halou auric ce învăluie globului terestru şi satelitul său natural, ea este infinită ca profunzime cuantică. Fiecare dintre lumile sau palierele transfizice paralele ce compun *Terra aurica – planul eteric, planul astral* sau *planul spiritual* – este infinită în profunzime, ceea ce, din punct de vedere al fizicii newtoniene, poate constitui un paradox.

Astfel, date fiind împrejurările, prin intermediul lui Eugen pot fi cunoscute aspecte neobişnuite doar cu privire la structura *lumii eterice,* precum şi a fiinţelor care pot fi observate acolo. De asemenea, din perspectiva tipului de clarvedere pe care-l posedă, se pot face constatări extrem de interesante cu privire la structura aurei umane.

Acesta este şi motivul pentru care, în cele ce urmează, vom pune un accent deosebit asupra aspectelor *concrete* ale subiectelor aflate în discuţie. Şi, probabil, va fi lesne de remarcat că marea majoritate a informaţiilor *concrete* expuse în această lucrare, la fel ca şi cele expuse în lucrările anterioare, sunt inedite. De altfel, se mai poate remarca şi faptul că informaţiile furnizate de către Eugen nu diferă, în esenţă, de cele furnizate de marii *specialişti ai sacrului* din trecut. Diferă perspectiva, nivelul de înţelegere, tipul de clarvedere şi limbajul folosit.

Există mai multe modalităţi de a percepe *lumea eterică,* iar una dintre ele este fixarea unui punct strălucitor, pe care-l putem denumi *punct de focalizare,*

care se află la 80 de centimetri de trup, undeva la limita exterioară a aurei. De fapt, nu este nevoie să fi clarvăzător pentru a observa, atunci când priveşti oarecum în gol, un punct luminos, ca o steluţă strălucitoare, situat undeva în partea stângă a trupului.

La început, pentru a percepe prin *cea de-a doua vedere,* Eugen fixează cu privirea flacăra unei lumânări ori a unei brichete. Apoi îşi mută privirea asupra acelui punct strălucitor aflat la aproximativ 80 de centimetri de trup, *punctul de focalizare.* Fixându-l intens cu privirea, punctul strălucitor pare a veni spre el cu viteză ameţitoare, în timp ce el însuşi – evident, este vorba despre conştiinţa sa – zboară cu viteză spre punct.

Totul se desfăşoară în mai puţin de două-trei secunde. Focalizându-şi privirea în acel punct strălucitor, conştiinţa sa pătrunde într-un fel de tunel-peşteră – aceeaşi care a fost remarcată de subiecţii care au suferit o decorporare bruscă, provocată de moartea clinică. Peştera-tunel este centrată chiar în acel punct strălucitor.

În acele fracţiuni de secundă, Eugen se identifică cu propria sa conştiinţă şi străbate cu mare viteză peştera-tunel. Pe măsură ce o străbate, observă o lumină care se face din ce în ce mai mare. La capătul tunelului, lumina se măreşte dintr-odată, ocupând întregul câmp perceptiv şi vede… *lumea eterică.*

Eugen *vede lumea eterică,* dar nu poate interacţiona cu ea. Eugen nu poate pătrunde în *lumea eterică,* nu poate rupe un fruct de pe o ramură a unui copac, nu poate atinge o fiinţă spirituală aflată în faţa sa. El nu poate decât să *vadă* ceea ce se află în raza sa vizuală.

De altfel, există mulţi oameni care, în condiţii speciale, pot percepe pentru câteva clipe *lumea eterică,* chiar şi fără a fi clarvăzători; din păcate, experienţele lor sunt de scurtă durată, astfel că nu reuşesc să înregistreze în memorie ceea ce au perceput. Faptul că informaţiile astfel dobândite sunt interpretate adesea într-un mod materialist este o altă problemă.

După cum afirmă fiinţele spirituale, există, într-

adevăr, şi *porţi* de pătrundere în *lumea eterică.* Prin aceste *porţi* de pătrundere nu se poate intra corporal, prin intermediul trupului material. Porţile de pătrundere în *lumea eterică,* situate la interfaţa planului material, par a fi asemănătoare unor supape prin care se poate realiza trecerea dintr-un palier cosmic în altul. Ele se manifestă într-un mod asemănător chakrelor; de altfel, aceste supape-porţi sunt chiar chakre, dar au altă funcţionalitate decât cele situate la nivelul **corpului eteric**. Supapele-porţi, situate în diferite puncte ale pământului, de exemplu la cei doi poli, dar şi în alte locuri, sunt, de fapt, chakrele **Terrei aurica**.

Oricum**,** este nevoie de mult mai mult decât de un simplu accident pentru ca oamenii să pătrundă în **corp eteric** prin porţile-chakre. Ceea ce nu este clar, este dacă, o dată pătrunşi în *lumea eterică,* oamenii mai pot reveni în *lumea materială* şi în ce mod – în condiţiile în care trupul material, mai precis materia moleculară a trupului, suferă distorsiuni spaţio-temporale aproape ireversibile. În orice caz, cândva în trecutul planetei, au existat oameni – este drept că nu din *generaţia* actuală – care au pătruns în *lumea eterică* şi au rămas acolo până în ziua de astăzi.

Aşadar, pentru Eugen, *lumea eterică* poate fi observată doar prin *cea de-a doua vedere,* fără a putea interacţiona cu ea. El nu poate interacţiona cu *lumea eterică* sau cu fiinţele care se manifestă acolo decât, cel mult, auric.

La scurt timp după ce a început să perceapă prin *cea de-a doua vedere,* Eugen a fost purtat într-un *tur de informare,* prin toate zonele *Terrei aurica.* Acest *tur de informare* pare a fi un procedeu obligatoriu la care sunt supuşi toţi oamenii care, dintr-un motiv sau altul, pătrund în palierele transfizice ale *Terrei aurica* – în *lumea eterică,* în *lumea astrală* sau în alta. După câte se pare, şi oamenii care părăsesc definitiv *lumea materială,* imediat după actul morţii, sunt purtaţi într-un *tur de informare* obligatoriu. Scopul *turului de informare* pare a fi reamintirea, după experienţa de spirit încarnat, a patriei de origine: lumea

spirituală.

În cadrul *turului de informare,* Eugen a vizitat toate palierele cosmosului spiritual, până acolo unde nivelul său evolutiv i-a permis.

În toamna anului 1999 s-a produs întâlnirea dintre autorul acestor rânduri şi **Eugen Nicolae Gîscă**. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane cu care să poată dialoga şi, mai ales, căruia să-i poată împărtăşi experienţele sale, pentru ca acestea să poată fi exprimate în scris. Fiind prins, eu însumi, cu alte activităţi, abia după lungi ezitări am acceptat o asociere în vederea scrierii unor cărţi pe această temă.

În momentul în care m-am apucat de lucru, nu am ştiut ce va rezulta, întrucât, cel puţin în prima fază, modul în care îmi erau furnizate informaţiile era greoi. Aproape că nu înţelegeam ceea ce Eugen doreşte să-mi spună, iar acest fapt se datora limbajului său, aflat în total dezacord cu ceea ce cunoşteam; pe de altă parte, deşi eram familiarizat cu tematica aflată în discuţie, explicaţiile lui Eugen erau de-a dreptul bulversante.

După aproape un an şi jumătate de discuţii şi clarficări, dintre care aproape nouă luni am lucrat efectiv asupra textului, primul rezultat palpabil nu a întârziat să apară: prima carte, **Forţă contra Forţă**, era gata. Apoi, la interval de un an, a urmat a doua carte, **Omul în afara trupului**, iar acum ne pregătim deja pentru redactarea celei de-a patra.

Forţă contra Forţă prezintă în linii generale aspectele spirituale ale cosmosului şi ale omului: structura aurică a fiinţei umane, structura aurică a pământului – *Terra aurica –, lumea eterică* şi locuitorii ei – umani, supraumani şi nonumani. **Forţă contra Forţă** prezintă şi *procesul palingeneziei omului* prin *Terra aurica* – adică destinul spiritual al omului: naştere, moarte, existenţa post-mortem, renaştere – dintr-o perspectivă metafizică, ca proces cosmic. De asemenea, în **Forţă contra Forţă** este descrisă lupta perpetuă dintre cele două principale categorii de fiinţe angelice: *Fiii Luminii*, îngerii fideli lui

Dumnezeu şi *Fiii întunericului,* cei care l-au urmat cândva pe Lucifer în ceea ce s-ar putea numi „căderea îngerilor”.

Pe de altă parte, **Forţă contra Forţă** încearcă să dezvăluie, pentru prima oară în mediile laice, un mare mister al cosmosului spiritual: *prezenţa continuă* a celei mai înalte fiinţe spirituale care s-a încarnat vreodată în *lumea materială:* **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**, precum şi activitatea Sa permanentă pentru emanciparea spirituală a tuturor oamenilor.

A doua carte, **Omul în afara trupului**, coboară, într-un fel, din lumile înalte ale cosmosului spiritual şi din lumea principiilor pe pământ. În **Omul în afara trupului** accentul este pus asupra unor probleme mult mai apropiate de om şi de existenţa sa în *lumea materială:* structura energetico-informaţională a fiinţei umane şi procesul evoluţiei omului ca *spirit* încarnat în *lumea materială.*

Omul în afara trupului prezintă, de asemenea, *noua cale evolutivă a umanităţii* deschisă de **Iisus Hristos** acum 2000 de ani: punerea în funcţiune şi activarea progresivă – prin intermediul rugăciunii creştine şi a rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** – a chakrei inimii, **Shainiah**, situată chiar în dreptul plexului cardiac şi formarea *corpului haric al plaselor mesianice.*

Totuşi, în **Omul în afara trupului**, structura energetico-informaţională a omului a fost analizată doar din perspectiva pe care, din punct de vedere filosofic, am putea să o considerăm *în sine,* deci ruptă de influenţele mediului. Este de la sine înţeles că omul nu este un element izolat de *întreg,* de cosmosul spiritual. De aceea, am considerat necesar ca, în această a treia carte, să prezentăm conexiunile omului, ca fiinţă spirituală încarnată, cu elementele principale ale cosmosului spiritual şi cu fiinţele care-l populează.

Evident, tot ce a fost expus în aceste cărţi este rodul cercetării lui Eugen prin *ce-a de-a doua vedere.* Pentru a nu încărca textul, dar şi pentru a păstra o anumită coerenţă, absolut necesară în astfel de demersuri, am

considerat că este oportun să-l indic pe Eugen ca principală sursă de informaţii fie direct, fie indirect, atunci când folosesc, explicit ori implicit, expresia *prin clarvedere* – caz în care Eugen este subiectul subînţeles.

Cel care este înăuntrul şi în afara ta

Nu întotdeauna *a doua vedere* a lui Eugen a fost completă şi clară. La început, Eugen a fost conştient doar de simţul *văzului;* ulterior, a devenit conştient de cel al *auzului,* al *mirosului* şi de *simţul vechimii.*

La început, totul a fost difuz, neclar, dar a existat un eveniment extrem de important care a constituit începutul unei percepţii extrasenzoriale curate. Nu la mult timp după accidentul ce i-a modificat existenţa, una din cele mai impunătoare fiinţe pe care a cunoscut-o în *lumea eterică,* cea cunoscută acolo prin numele de *Primul Veghetor,* iar în lumea noastră prin numele **de Îngerul Gabriel**, l-a supus pe Eugen unei ceremonii de acceptare.

Înainte de a începe memorabila ceremonie**, Îngerul Gabriel** l-a întrebat pe Eugen dacă doreşte să revină cum era înainte, asigurându-l că, în scurt timp, va uita experienţele la care a fost martor: va uita de *lumea eterică,* de aura umană, de fiinţele îngereşti în care, oricum, oamenii de astăzi nu mai cred.

Întrebarea pusă de trei ori de către Îngerul Gabriel a primit trei răspunsuri negative, astfel încât, prin acea ceremonie, Eugen a fost primit şi confirmat „oficial" în rândul celor care pot vedea *lumea eterică.*

În timpul ceremoniei, Îngerul Gabriel a rostit ceea ce în lumea noastră ar putea primi numele de *„alocuţiune de acceptare".* Dincolo de aspectele care-l privesc personal pe Eugen, alocuţiunea rostită cu acel prilej de Îngerul Gabriel este extrem de sugestivă; analiza, chiar şi superficială, a unui asemenea text memorabil poate arunca o lumină nouă asupra naturii cosmosului. L-am rugat pe Eugen să mi-o redea, pentru a o reproduce în prima carte, Forţă contra Forţă.

Hipaute umah… *tu, cel care te ştiu după nume…* şepraute stamra gruit şaman… taima sek… *care ţi-am*

făcut parte să cunoşti taina şekumi… *iată ce-ţi spune* Cel ce este în tine şi în afara ta. *Fii cu luare aminte, uită-te în tine şi în afara ta…* taima şek, taima şek uhmi… *Şi dacă mă vei asculta,* şepraute stamara gruit şaman, *şi vei privi întocmai cum ţi-am spus,* taima şek şi taima şek uhmi, *o mare binecuvântare se va coborî peste tine şi ai tăi.*

Tradusă în limba oamenilor, această scurtă alocuţiune ar suna astfel: *Înţelege acum… tu, cel care Te ştiu după nume, martor al lumii care „coboară”, care ai murit o dată, care Ţi-am făcut parte să mă cunoşti, şi ai murit a doua oară, iată ce-ţi spune* Cel ce este în tine şi în afara ta… *Fii cu luare aminte, uită-te în tine şi în afara ta, cel ce ai murit prima dată, şi cel ce ai murit a doua oară. Şi dacă mă vei asculta, martorule al lumii ce „coboară”, şi vei privi întocmai cum ţi-am spus, cel ce ai murit prima dată şi cel ce ai murit a doua oară, (literal: mortule prima dată şi mortule a doua oară) o mare binecuvântare va veni peste tine şi peste ai tăi.*

Denumirea acordată lui Eugen, şepraute stamara gruit şaman reprezintă un atribut sau, mai degrabă, o funcţie. În *lumea eterică,* fiinţele sunt desemnate nu prin numele lor, ci prin caracteristica sau calitatea principală pe care o manifestă. Astfel, Îngerul Gabriel este desemnat prin formula *Primul Veghetor*, Îngerul Mihail prin formula *Apărătorul.* Oamenii, la rândul lor, sunt desemnaţi prin atributul principal pe care-l manifestă la un moment dat.

Cuvântul folosit, şaman este asemănător fonetic cu cuvântul şaman, ce provine din arealul cultural siberian; cuvântul şaman desemnează un *specialist al sacrului* care manifestă capacitatea de a voiaja în lumea de „dincolo”. Faptul că acest cuvânt se foloseşte, este drept cu un alt accent, şi în limba folosită în *lumea eterică,* ne determină să credem că are o origine nonumană, indiferent de etimologia propusă de lingviştii moderni.

Şepraute stamara gruit şaman îl desemnează astfel pe acel om care posedă capacităţi ce presupun conectarea la *lumea eterică.* Mulţi oameni posedă în stare latentă această capacitate, dar sunt foarte puţini cei care o

manifestă în mod real. O criză existenţială, un accident sau un efort iniţiatic reprezintă principalele modalităţi prin care un om poate accede la manifestarea acestei capacităţi.

Nu este însă suficientă activarea unei astfel de capacităţi. Este la fel de important ca omul respectiv să fie acceptat de fiinţele îngereşti care au atribuţii în ceea ce priveşte funcţionarea cosmosului. Acceptarea se realizează, întotdeauna, printr-o ceremonie desfăşurată în *lumea eterică,* care are rolul de a consfinţi evenimentul.

Nimic nu se desfăşoară la voia întâmplării. De altfel, la fiecare eveniment important ce priveşte viaţa cotidiană a omului în *lumea materială,* botezul, ziua ursitelor, căsătoria, decesul, dar şi în existenţa postmortem – de exemplu, trecerea omului de pe un nivel evolutiv pe altul, absolvirea unei clase evolutive, pătrunderea în anumite paliere cosmice etc – se realizează ceremonii, la care participă fiinţe angelice din categoria Fiilor Luminii.

După această ceremonie de acceptare, Eugen a început să vadă mult mai clar în *lumea eterică.* Dacă până atunci vedea într-un mod neclar, din acel moment *cea de-a doua vedere* a căpătat aceeaşi acuitate ca şi vederea fizică. Din acel moment, petrecut cam la două luni după accident, Eugen a devenit capabil să vadă foarte clar, prin *cea de-a doua vedere, lumea eterică.*

De asemenea, a devenit capabil să vadă foarte clar aura tuturor fiinţelor. Mai mult decât atât, după ceremonie, la *vederea* eterică s-au adăugat şi celelalte simţuri transfizice: *auzul, mirosul* şi *simţul vechimii.*

Natura duală **a realităţii**

După cum se poate remarca**, Îngerul Gabriel** foloseşte în alocuţiune cuvinte din limba care se foloseşte în *lumea eterică* – numită *akhatakha –,* amestecate cu cuvinte româneşti arhaice.

Analizând textul, se poate remarca că o astfel de alocuţiune nu poate fi concepută de un om, indiferent cât de inventiv ar fi acesta. O astfel de exprimare, cu un astfel de conţinut informaţional, reprezintă un caz foarte rar de

traducere într-o limbă omenească a unui limbaj ce aparţine unei înalte fiinţe angelice. În afara pasajelor explicate în lucrarea **Forţă contra Forţă**, pasaje pe care nu dorim să le repetăm, sunt câteva elemente care pot pune pe gânduri orice cititor.

În primul rând, este de înţeles faptul că, pentru a vorbi cu un om, o fiinţă îngerească atât de înaltă – care există în afara coordonatelor spaţio-temporale cunoscute de oameni – trebuie să se limiteze ontologic pentru a se situa în spaţiu şi timp, iar conţinutul informaţional al cuvintelor sale nu poate genera decât senzaţia a ceea ce, în limba oamenilor şi în sistemul uman de înţelegere, ar purta numele de impersonalitate.

Îngerul Gabriel este o fiinţă îngerească atât de înaltă pentru modul de înţelegere uman – acelaşi lucru se poate spune despre toate fiinţele angelice din cosmosul spiritual – încât trebuie să *„coboare”,* să se situeze într-un anumit loc şi moment, în spaţiu şi timp, pentru a vorbi cu un om. Asemănarea cu un profesor universitar care vorbeşte în termeni de specialitate unui copil este mult prea palidă pentru a fi folosită drept comparaţie, dar este singura care poate indica sensul în care trebuie înţeles acest fapt.

Pentru a vorbi unui om, o fiinţă angelică coboară din planul specific fiinţei sale, care transcende cu mult, nu numai planul eteric, ci şi toate planurile cosmosului, se învăluie într-o anumită „felie” spaţiu-timp, se transpune în ipostaza pe care o doreşte şi, mai mult decât atât, cuprinde cu fiinţa sa interioară omul din faţa sa. Orice fiinţă angelică se transpune efectiv la nivelul fiinţei umane pe care o are în faţa sa, cunoscându-i instantaneu, nu numai gândurile cele mai intime, ci, mai ales, limbajul folosit, limba specifică, gradul de cunoaştere. Numai astfel, o fiinţă angelică, care transcende spaţiul şi timpul, poate comunica direct cu o fiinţă umană situată în spaţiu şi timp.

Să nu uităm că, în acele momente**, Îngerul Gabriel** vorbeşte unui om încarnat, care înţelege totul prin prisma personalităţii sale terestre – personalitate care cuprinde,

numai şi numai ceea ce este şi ceea ce a devenit în această existenţă. Din acest motiv**, Îngerul Gabriel** sau orice altă fiinţă angelică, care vorbeşte unui om, foloseşte limba pe care acesta o cunoaşte – în deplin acord cu sistemul său de reprezentări, cu nivelul său de înţelegere şi de cunoştinţe. Unui german îi vorbeşte în limba germană, unui englez în limba engleză, unui francez în limba franceză, unui român în limba română etc.

Este de remarcat şi faptul că fiinţele angelice nu folosesc cuvinte moderne, în acord cu evoluţia unei limbi, ci cuvinte arhaice, folosite cândva de strămoşii noştri. Explicaţia nu poate fi decât una singură: limbile moderne posedă cuvinte a căror încărcătură emoţională s-a diminuat considerabil. Până şi filologii şi lingviştii moderni sunt de părere că limbile moderne sunt corupte şi că nu mai păstrează prea mult din fondul originar. Pe de altă parte, este bine de ştiut că limba unui popor ţine de un aspect spiritual specific – limba unui popor ţine de **Spiritul Poporului**.

De aceea, nu trebuie să mire pe nimeni că unui român i se vorbeşte, folosindu-se cuvinte de pe vremea scrisorii lui Neacşu de la Câmpulung, unui englez, folosindu-se cuvinte de pe vremea lui Shakespeare, unui francez, folosindu-se cuvinte de pe vremea trubadurilor din Evul Mediu şi aşa mai departe. Aceea era limba originară a unui popor; de-a lungul veacurilor, limba unui popor a fost coruptă de influenţe exogene, care nu ţin de **Spiritul Poporului**. De fapt, după cum indică unele studii, dacă Shakespeare ar trăi în ziua de astăzi, n-ar putea să se mai înţeleagă cu compatrioţii săi în limba engleză şi ar cunoaşte doar 35% la sută din cuvintele aflate astăzi în uz.

În concluzie, trebuie avut mereu în vedere faptul că o fiinţă angelică care comunică cu un om va ţine cont de nivelul de cunoştinţe al acelui om, de limbajul folosit de acesta, dar, mai ales, va folosi cuvinte încărcate de sacralitate. Cuvintele folosite de o fiinţă angelică au semnificaţii şi rezonanţe specifice, ce par să pătrundă adânc în forul interior al omului. Cuvintele lor, chiar şi cele

mai nesemnificative, au valoarea unor *mantre.*

O altă afirmaţie conţinută în alocuţiunea **Îngerului Gabriel** depăşeşte ca importanţă tot ce s-a spus în acest domeniu şi merită o analiză serioasă. **„Iată ce-ţi spune Cel care este în tine şi în afara ta”**, spune la un moment dat **Îngerul Gabriel**, iar această formulare aduce în discuţie un element fundamental al cunoaşterii lumii spirituale şi lumii materiale pe care – cel puţin unii dintre noi – o considerăm a fi unica posibilă.

Cum poate fi cineva în afară şi în interiorul nostru, este una dintre întrebările cele mai incitante la care poate răspunde un om; răspunsul la această întrebare deschide porţi nebănuite în înţelegerea, cel puţin teoretică, a lumii în care trăim.

S-a vorbit adesea, în epoca modernă, despre corespondenţa efectivă dintre macrocosmos şi microcosmos, iar răspunsurile oferite până acum lasă mult de dorit. Scrierile arhaice, mult mai înţelepte decât concepţiile actuale, vorbeau despre o corespondenţă efectivă şi nu doar metaforică între macrocosmos şi micocosmos. *„În interiorul omului sunt toţi zeii şi toate lumile”,* scriau vechile cărţi sacre indiene.

Astăzi, mare parte din cercetătorii tainelor spiritului afirmă că viziunile unor mistici sau clarvăzători sunt simple halucinaţii. Unii afirmă că totul se petrece în mintea omului, adică într-un spaţiu mental interior, desemnat a fi „subiectiv”. Alţii amintesc despre *inconştientul colectiv* în care s-ar afla, consideră ei, anumite arhetipuri, care se pot exterioriza prin proiecţii generate de diferite cauze psiho-fiziologice.

Toate aceste concepţii sunt destul de departe de înţelegerea corectă a naturii psihicului uman şi de înţelegerea lumii în care omul îşi desfăşoară existenţa. Expresia **„Cel care este în tine şi în afara ta”**, folosită **de Îngerul Gabriel**, indică faptul că avem de-a face cu *o natură dualã a realităţii,* iar în acest caz, termeni precum *subiectiv* şi *obiectiv* îşi pierd sensul.

Percepţia *lumii eterice* – probabil şi a *lumii astrale –,*

presupune pătrunderea atât în propria interioritate a omului, lumea cosmosului mic, cât şi în lumea cosmosului mare. Pe măsură ce omul pătrunde în interiorul său, pătrunde şi în exteriorul său pentru că, din punctul de vedere a *cosmosului integral – Marele Tot, Holosul* –, cele două sunt, de fapt, una singură.

Toate fiinţele angelice, toate planurile cosmice şi toate elementele din care este construit cosmosul pot fi regăsite de fiecare om, pe măsură ce pătrunde în sine, în ceea este el în fiinţa sa intimă. Mutându-şi conştiinţa din **corpul fizic** în **corpul eteric**, omul poate pătrunde în energia-substanţă din care este alcătuit **corpul eteric**, adică în *lumea eterică.* Mutându-şi conştiinţa din **corpul fizic** în **corpul astral***,* omul poate pătrunde în energia-substanţă din care este alcătuit **corpul astral**, adică în *lumea astrală.* Mutându-şi conştiinţa în **corpul duh**, omul poate pătrunde în regiunea cosmică corespunzătoare.

Orice efort spre cunoaşterea propriei fiinţe este un efort îndreptat şi spre cunoaşterea cosmosului. Doar astfel, vechiul aforism înscris cândva pe frontispiciul templului din Delphi îşi găseşte, în sfârşit, confirmarea: *„Omule, cunoaşte-te pe tine însuşi, căci cunoscându-te pe tine însuţi vei cunoaşte cosmosul”* (astăzi, printr-o simplificare de neînţeles, se foloseşte drept *motto* doar prima parte a acestui aforism).

Acest fapt nu însemnă altceva decât că, activându-şi parţial sau total, temporar sau definitiv, una din structurile sale aurice, de exemplu o chakră, omul accede şi la cunoaşterea unei fiinţe spiritual-cosmice corespondente: a unei entităţi angelice.

De fapt, este vorba despre un proces de conexiune inversă, de *feedback:* fiinţa respectivă este cea care conferă omului posibilitatea activării unei anumite chakre, iar în momentul activării, omul poate cunoaşte cosmosul atât în exterior, cât şi în interior. Cosmosul, la fel ca şi cunoaşterea, are o natură dual: pe de-o parte aspectul interior şi microcosmic, iar pe de altă parte aspectul exterior şi macrocosmic.

Astfel, expresia folosită **de Îngerul Gabriel** – **„Cel ce sunt înăuntrul şi în afara ta”** –, nu reprezintă o figură de stil, ci exprimarea directă şi explicită a unui mare mister al cosmosului, mister pe care, prin intermediul lui Eugen, o mare fiinţă angelică a dorit să-l transmită oamenilor, pentru ca aceştia să înţeleagă, în sfârşit, natura lumii în care trăiesc şi menirea lor în lume.

Acelaşi lucru se poate spune despre **Împărăţia lui Dumnezeu**, despre care însuşi **Iisus Hristos** lăsa să se înţeleagă că se află atât în interiorul, cât şi în exteriorul omului.

Capitolul 2 MARELE MISTER – OMUL, CETĂŢEAN AL COSMOSULUI

Principalele ansambluri aurice

Perceput de către Eugen prin cea de-a doua vedere, omul este un sistem complex de elemente energetico-informaţionale structurate pe mai multe *paliere cuantice* distincte.

Omul, ca microcosmos, este *imago mundi* – reflectarea *întregului,* a *Holosului.* Ca microcosmos, omul este în relaţie cu macrocosmosul: omul este un mic cosmos aflat în rezonanţă cu marele cosmos, precum şi cu fiinţele care îl populează.

Despre elementele constitutive ale fiinţei umane am amintit pe larg în lucrările anterioare: **Forţă contra Forţă** şi, mai ales, în **Omul în afara trupului**. În cele ce urmează vom continua analiza fiinţei umane, intrând în profunzime mai mult decât am făcut-o în lucrările anterioare.

Omul poate fi analizat din mai multe perspective, dar, din oricât de multe perspective ar fi analizat, subiectul nu poate fi încheiat şi considerat ca fiind suficient. Apar mereu alte şi alte informaţii, care deschid porţi nebănuite spre domenii prea puţin cercetate. De aceea, în cadrul analizei omului din perspectiva clarvederii lui Eugen, sunt necesare mereu completări, care pot întregi, dintr-o perspectivă nouă, cele afirmate anterior. Cunoaşterea nu poate fi cucerită decât treptat, redută după redută.

Tipul de cunoaştere, bazat pe *cea de-a doua vedere* a lui Eugen, oferă o înţelegere largă şi complexă a fiinţei omeneşti. Cercetată de Eugen prin *cea de-a doua vedere,* fiinţa omenească este compusă din mai multe structuri aurice. După cum le-am enumerat în lucrările anterioare, aceste structuri aurice sunt următoarele: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului, corpul adamic, corpul duh, sufletul, corpul eteric interior, corpul material, corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice şi noul corp eteric.**

În mod cert, omul este un sistem complex, iar mulţimea elementelor componente demonstrează din plin acest fapt. Omul este reflectarea cosmosului şi a tuturor fiinţelor care-l populează. Omul este un *cetăţean al cosmosului.* Tot ce există în cosmos se reflectă în om. Acesta este **marele mister – mysterium magnum** – al cosmosului spiritual.

Totuşi, pentru a nu complica prea mult descrierea structurii aurice umane, în cele ce urmează vom recurge la o schematizare absolut necesară, analizând elementele componente în mod selectiv. Astfel, schematizând, se poate spune că omul este format din patru mari ansambluri: ansamblul **individualităţii**, ansamblul **personalităţii**, ansamblul **materialităţii** şi ansamblul **aurei exterioare**.

Privit prin clarvedere de către Eugen, omul încarnat este format din trei corpuri luminoase, de formă umanoidă, precum trei păpuşi puse una în alta, care sunt situate în interiorul trupului. Cele trei corpuri de lumină sunt cu câţiva centimetri mai mici decât trupului material.

Primul este **corpul duh**. În centrul **corpului duh** se află, cam în regiunea pieptului, **spiritul** nemuritor, care are, la toţi oamenii, aspectul unui soare strălucitor. **Spiritul** şi **corpul duh** formează, împreună, **individualitatea**, care se perpetuează din încarnare în încarnare. La moarte, omul se desparte de trupul material

şi rămâne un **corp duh** purtă tor al **spiritului**.

Al doilea corp de formă umanoidă este **corpul sufletului**, care formează **personalitatea**. **Corpul sufletului** se naşte în momentul încarnării, învelind ca o mănuşă **corpul duh**.

Al treilea corp luminos de formă umanoidă este **corpul eteric**, care este situat între **corpul sufletului** şi trupul material. Al patrulea corp este **corpul material**, ansamblul în care omul se poate manifesta în lumea materială.

Spaţial, cele trei corpuri luminoase de formă umanoidă ocupă acelaşi spaţiu delimitat de corpul material. Ca dimensiuni, ele nu depăşesc conturul trupului material. Fiecare dintre cele trei corpuri luminoase are propria sa fizionomie şi propriile sale caracteristici, ca şi cum ar fi trei persoane incluse una în alta.

Ceea ce este foarte important de remarcat la omul încarnat este faptul că, dintre toate, doar corpul material este conştient. **Corpul duh** are totdeauna ochii închişi, în timp ce **corpul sufletului** şi **corpul eteric** deschid ochii doar în momentul în care trupul material îi închide. Doar clarvăzătorii – aşa cum este cazul lui Eugen – pot deschide simultan ochii **corpului material** şi ai **corpului eteric**, fiind conştienţi simultan de planurile cuantice corespondente – planul material şi, respectiv, planul eteric.

În jurul acestor ansambluri de formă umanoidă, doar pe timpul existenţei încarnate a fiinţei umane, se manifestă mai multe **corpuri aurice exterioare sau derivate**. Toate **corpurile aurice exterioare** au dimensiuni mai mari decât trupul material.

Corpurile aurice exterioare sau derivate sunt în ordine, următoarele: **corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual.**

Corpurile aurice exterioare sau derivate depăşesc cu aproximativ 60 – 90 centimetri limitele epidermei. Ele nu au un contur precis, înfăţişându-se celei de-a doua vederi a lui Eugen ca nişte ovoide luminoase, ce

păstrează o formă vag umanoidă, mai late în regiunea umerilor şi mai subţiri în partea inferioară a trupului.

Toate ansamblurile ce compun fiinţa omenească sunt structurate pe mai multe *planuri cuantice* distincte. *Planurile cuantice* sunt, în ordine, următoarele: *planul cuantic primordial,* care este planul cuantic al **spiritului**, *planul cuantic* al *corpului duh, planul cuantic* al *sufletului, planul cuantic* al *corpului eteric,* planul cuantic al lumii materiale, care susţine, evident, **trupul fizic**, *planul cuantic* al *aurei exterioare,* care cuprinde toate structurile aurice ce depăşesc limitele trupului material – emoţional, astral, mental etc.

Deşi, fiecare dintre elementele de bază ale structurii energetico-informaţionale umane este constituită pe propriul său *plan cuantic,* toate participă la îndeplinirea scopului fundamental: evoluţia continuă a omului şi, implicit, a cosmosului.

Spiritul şi Corpul duh

Primul ansamblu al fiinţei omeneşti este aşadar cel format din **spirit** şi din **corpul duh**. Deşi, fiecare dintre cele două elemente componente se află pe propriul său nivel cuantic, ele formează o unitate indivizibilă atâta timp cât omul se află în *Terra aurica.*

Elementul central al fiinţei omeneşti este **spiritul**. După cum am afirmat în lucrările anterioare, **spiritul**, care este de formă sferică, are dimensiunea unei mingi de ping-pong, fiind situat în regiunea pieptului, între chakrele manipura şi anahata.

Privit de aproape prin clarvedere de către Eugen, **spiritul** se dezvăluie a fi un ansamblu format din *două elemente componente:* **o steluţă strălucitoare** de dimensiunea unei seminţe de fruct şi **un modul sferic**, ce o învăluie.

Steluţă strălucitoare este **sămânţa primordială a spiritului**. Ea este învelită într-un **modul sferic**, nu mai mare decât o minge de ping pong. Astfel, ceea ce numim **spirit** este chiar ansamblul format din aceste două elemente: **sămânţa primordială şi modulul sferic** ce o

înveleşte. **Ansamablul spiritului** este situat în centrul fiinţei umane, în regiunea pieptului.

Spiritul este întreţesut, întrucâtva, în *planul cuantic primordial.* La omul încarnat, *planul cuantic primordial* arată ca un cilindru de lumină. Prin clarvedere, Eugen poate remarca ţesătura de lumină, foarte fină, *a planului cuantic,* pe care, precum o figură geometrică pe un covor, este ţesut **spiritul** propriu-zis.

Cu toate acestea, **spiritul** nu este inclus în *planul cuantic primordial,* ci îl transcende. **Spiritul** este situat *dincolo de dincolo,* în afara manifestării. Deşi **spiritul** – ca esenţă divină, format din sămânţă şi din modulul sferic – transcende orice plan cuantic, el se poate manifesta plenar la nivelul *planului cuantic primordial;* astfel, se poate vorbi despre un paradox insondabil cu privire la natura **spiritului**.

Privit prin clarvedere de către Eugen, **ansamblul spiritului** se prezintă ca un *model dinamic.* Dacă, în ceea ce priveşte lucrurile materiale, ne-am obişnuit să percepem lumea într-un mod static, în care fiecare obiect se revelează drept ceea ce este fără să-şi modifice dimensiunile, în cazul **spiritului** percepţia este diferită. Chiar în momentul în care este observat prin clarvedere de la aproximativ 30 de centimetri, în interiorul *planului cuantic primordial,* în mijlocul unor formaţiuni energetice ce par noroase, apare la un moment dat un mic punct strălucitor: aceasta este **sămânţa primordială a spiritului**. Punctul strălucitor se măreşte treptat, până ajunge să lumineze tot *planul cuantic primordial.* La un om încarnat, *planul cuantic primordial* nu are dimensiuni prea mari: el poate fi cuprins în palme.

Este un mare mister modul în care, deşi este privit prin clarvedere de la aproximativ 30 de centimetri, **sămânţa primordială a spiritului** pare să se afle la depărtare de miliarde de ani lumină. Este uimitor şi modul în care, chiar în momentul în care este privită prin clarvedere de către Eugen, **sămânţa primordială a spiritului** pare a străbate miliardele de ani lumină pentru

a veni în *planul cuantic primordial* cu o viteză ameţitoare. Practic, doar în câteva secunde, din depărtări imense, **sămânţa primordială a spiritului** vine cu viteză ameţitoare, pentru a se manifesta în *planul cuantic primordial.*

Atunci când pătrunde în *planul cuantic primordial,* **sămânţa primordială a spiritului** nu are niciun fel de caracteristici: nu are culoare, nu are sunet, nu are miros. Ea seamănă ca un negativ fotografic (noi numim această caracteristică culoare, dar pentru un clarvăzător nu este propriu-zis o culoare, ci o stare a energiei pe care, prin convenţia limbajului omenesc, o desemnăm ca fiind „culoare”).

Când îşi face apariţia în *planul cuantic primordial,* **steluţa** se delimitează ca formă şi culoare, printr-o luminozitate argintie. Luminozitatea nu provine totuşi de la **sămânţa primordială a spiritului**, în sensul că nu este emanaţia sa, ci de la contactul cu „atmosfera” *planului cuantic primordial.* **Sămânţa primordială a spiritului** interacţionează prin scurt-circuite energetice cu mediul, definindu-şi astfel culoarea şi forma.

În momentul în care dobândeşte forma, **sămânţa primordială a spiritului** se învăluie în **modulul sferic**, care este o carcasă energetică compactă, iar de acum înainte putem vorbi despre **spiritul** propriu-zis, de dimensiunea unei mingi de pingpong. Aproape instantaneu sau, oricum, la scurt timp după ce capătă formă, **spiritul** capătă şi un sunet specific. Sunetul său este asemănător cu cel emis de mii şi mii de tunete ce se succed aritmie.

Starea **seminţei primordiale a spiritului** dinaintea dezvăluirii formei şi a sunetului la contactul cu *planul cuantic primordial* poate fi considerată o stare de nemanifestare sau de latenţă. La câteva momente după ce pătrunde în *planul cuantic primordial,* starea de potenţialitate se activează. În momentul în care se manifestă plenar, **sămânţa primordială a spiritului** care, anterior, era asemănătoare unui negativ fotografic, se învăluie cu o energie proprie – formând modulul sferic.

Imediat după ce pătrunde în *planul cuantic primordial,* în interiorul **seminţei primordiale a spiritului** se produc anumite fenomene. În momentul ocupării *planului cuantic,* **sămânţa primordială** devine argintie. Şi învelişul luminos – **modulul sferic** – împrumută culoarea argintie, foarte blândă, a steluţei. Modulul devine rapid strălucitor, dar şi foarte greu. De fapt, **spiritul** este singurul element al fiinţei umane care are luminozitate proprie. El emite lumina. Celelalte elemente componente ale aurei – inclusiv **corpul duh** – împrumută lumina de la **spirit**.

De-a lungul timpului, **spiritul** îşi modifică strălucirea, culoarea, mirosul şi sunetul, în funcţie de experienţele acumulate. Trebuie precizat că, atunci când ne referim la gradul de maturitate sau la culoarea unui **spirit**, nu trebuie să înţelegem **sămânţa primordială a spiritului**, ci doar învelişul ei strălucitor. Despre **sămânţa primordială a spiritului** nu se poate spune decât că există: ea rămâne mereu în beatitudinea propriei sale stări originare, ce nu are nimic în comun cu tumultul **Terrei aurica**.

Astfel, unele **spirite** par mai vechi, mai mature, în timp ce altele par mai tinere. Cu fiecare încarnare, structura energetică a spiritului – manifestată prin culoare, luminozitate, sunet şi miros – se modifică, devenind din ce în ce mai elevată. La începutul încarnărilor, sunetul emis de **spirit** este asemănător cu cel emis de mii de tunete ce se succed aritmie, iar la sfârşitul încarnărilor este asemănător unei ape line, ce curge domol, ritmic şi liniştit.

Cercetarea **prin clarvedere** de către Eugen a structurii interne şi a dispunerii **spiritului** la o largă categorie de oameni a reliefat o serie de deosebiri; aceste deosebiri pot clarifica, la rândul lor, multe aspecte importante legate de structura aurică a fiinţei umane.

Înainte de toate trebuie spus că oamenii sunt diferiţi. Omul însuşi este o specie în sine, principala caracteristică a fiinţei umane fiind unicitatea: *fiecare om este unic.* Totuşi, dincolo de diversitatea generată de unicitatea

fiecărui om, trebuie constatat faptul că toţi oamenii fac parte din aceeaşi familie, astfel încât există multe elemente comune care-i caracterizează.

Astfel, dată fiind varietatea foarte mare de oameni încarnaţi, **spiritul** poate fi cercetat din mai multe puncte de vedere: *din punctul de vedere al structurii şi al culorii, din punctul de vedere al dispunerii* şi, nu în ultimul rând, *din punctul de vedere al capacităţii de a fi mântuit.*

Primul punct de vedere este cel al culorii. Culoarea originară a unui **spirit** este argintie. De-a lungul încarnărilor, caracteristicile principale ale **spiritului** – culoarea, sunetul şi mirosul – se modifică neîncetat. Toate *spiritele* suferă un proces de *acoperire cu noxe* karmice, astfel încât toţi oamenii care trăiesc pe pământ au **spiritul acoperit**.

Un **spirit acoperit** posedă un **corp cauzal** acoperit cu noxe karmice. Prin intermediul unui **corp cauzal** plin de noxe, **spiritul** omului nu se poate manifesta plenar. Cu cât **corpul cauzal** este mai încărcat cu noxe karmice, cu atât **spiritul** se manifestă mai puţin.

În timp ce unele spirite sunt *acoperite,* altele pot fi *pure* – cel puţin teoretic. **Spiritele pure**, curate sau neacoperite, nu posedă **linie divină** şi nu au nevoie să se încarneze în *lumea materială.* Poate că nici nu mai este nevoie să specificăm că aceste **spirite** nu există actualmente în *lumea materială.* În **Terra aurica**, doar cel denumit în limba *akhatakha* **Merath**, în traducere **Cel Iubit**, are un suflet curat în proporţie de aproape 90 *%.* Spiritul său este ceva mai mare decât al celorlalţi oameni, de culoare verde – un verde fără corespondenţă în *lumea materială.*

Din punctul de vedere al dispunerii, unii oameni au **spiritul** amplasat în dreptul chakrei *anahata,* chiar în mijlocul pieptului, iar alţii au **spiritul** cam la o palmă deasupra ombilicului, foarte aproape de chakra *manipura.*

Cei care au **spiritul** în mijlocul pieptului, puţin sub chakra *anahata,* fac parte din *generaţia a patra.* Aproximativ 80%, dintre ei sunt botezaţi creştini şi s-au

încarnat cel puţin o dată în ultimii 2000 de ani.

Oamenii care au **spiritul** poziţionat deasupra ombilicului, în apropierea chakrei *manipura,* sunt în marea lor majoritate necreştini sau sunt creştini care se încarnează pentru prima oară după 2000 de ani – după modificările aurice produse prin **întruparea lui Iisus Hristos**. Această ultimă categorie de **spirite** nu au culorile atât de rafinate precum ale celor din prima categorie.

După capacitatea de a fi mântuite, **spiritele** se împart în mai multe categorii: **spirite** *mântuite,* **spirite** *mântuibile* şi **spirite** *nemântuibile.*

Spiritele mântuite nu există în **Terra aurica**. Până în prezent, nu s-a desfăşurat niciun sfert din procesul mântuirii, creştinismul fiind abia la început.

Spiritele mântuibile sunt cele ale majorităţii oamenilor din **Terra aurica**. Fiinţele din lumea eterică spun că **Voia Domnului** este ca *„niciunul să nu piară”.* Cel puţin teoretic, toate **spiritele** sunt mântuibile, dar va veni o vreme când, pe fundalul unor evenimente dramatice, se va realiza o departajare. Cei care, existenţe de-a rândul, au perseverat în a face răul şi au ales, prin liberul arbitru, să se alieze cu *fiinţele luciferice,* nu vor putea fi mântuiţi.

Din punctul de vedere al palingeneziei cosmice, culoarea unui **spirit** mântuit va avea culoarea verde, sunetul asemănător unei apei ce clipoceşte vesel şi mirosul inconfundabil de pâine proaspătă înmuiată în vin. Un **spirit** mântuit va fi ceva mai mare decât este în prezent, nu va avea **corp cauzal** şi **linie divină**. Un **spirit** mântuit se va manifesta ca un artificiu care emite jerbe de lumină.

Spiritul este învelit în alte două corpuri, cu care formează o unitate: **învelişul spiritului** şi **corpul cauzal. Corpul spiritului** arată ca o membrană energetică, foarte subţire, ce înveleşte **spiritul**.

Corpul cauzal, depozitarul memoriei ancestrale a omului, are forma unei sfere ce cuprinde atât **corpul spiritului**, cât şi **spiritul** însuşi. El s-a format odată cu prima încarnare a omului în *lumea materială.* **Corpul cauzal** este arhiva în care sunt stocate toate experienţele

omului – ceea ce în mod obişnuit numim *karma.* Informaţia este stocată în funcţie de trei parametri: relaţiile cu Divinul, relaţiile de familie şi relaţiile sociale.

Corpul cauzal este, la rândul lui, format din alte trei sfere luminoase, mai mici, de culori diferite: roşu, galben, albastru. Cele trei sfere sunt dispuse în poziţii diferite, precum bilele unui rulment, în funcţie de nivelul evolutiv al omului. Cele trei sfere interioare emit o luminozitate foarte blândă. La anumite date fixe, la nivelul **corpului cauzal** au loc jocuri mirifice de lumini, sunete şi mirosuri.

Spiritul, corpul spiritului şi corpul cauzal formează o unitate indivizibilă, care formează ceea ce unii cercetători denumesc *„triada divină”.* Împreună, cele trei corpuri se prezintă clarvederii ca o minge strălucitoare – de dimensiunea unui pepenaş galben – situată în centrul fiinţei omeneşti. Prin mijlocul **ansamblului spiritului** trece o linie de lumină. Aceasta este **linia divină**.

Linia divină este o linie strălucitoare de lumină ce vine de undeva din înalt, trece exact prin centrul **spiritului** şi se continuă în pământ. Alături de **linia divină** mai este vizibilă o *ex-linie* **divină**, care astăzi nu mai este în funcţiune. Ea pare să fi fost în funcţiune cândva, în trecutul umanităţii.

Linia divină ajută **spiritul** să se manifeste în nivelul său cuantic. Prin **linia divină** circulă două energii complementare: o energie ce provine din cer şi o energie ce provine din pământ. Fără aportul energiilor celeste şi telurice ce curg prin **linia divină, spiritul (**ca ansamblu**)** nu s-ar putea manifesta.

Al doilea element al primului ansamblu este **corpul duh** – învelişul de formă umanoidă ce poartă **spiritul** pe tot cuprinsul **Terrei aurica**, atât în lumea materială, cât şi în lumile spirituale, motiv pentru care, uneori, este denumit *perispirit* sau *purtător de spirit.*

Corpul duh este trupul de lumină în care omul se manifestă în *lumea de dincolo.* La omul decorporat, în *lumea de dincolo,* **corpul duh** are dimensiuni impresionante: depăşeşte doi metri înălţime. În *lumea*

materială, cât timp omul este încarnat, **corpul duh** este mai mic ca dimensiuni decât trupul material.

Corpul duh are o culoare unică, care nu se modifică pe parcursul vieţii omului. Luminozitatea **corpului duh** provine de la **spirit**, iar culoarea diferă în funcţie de nivelul evolutiv atins la un anumit moment dat.

Înfăţişarea **corpului duh** diferă de la om la om. La oamenii care sunt încarnaţi în *lumea materială,* fizionomia **corpului duh** este, de cele mai multe ori, aceeaşi ca şi a corpului fizic. Se poate întâmpla uneori ca fizionomia **corpului duh** să fie cea pe care omul a posedat-o în încarnarea anterioară şi abia la sfârşitul vieţii să preia înfăţişarea pe care a avut-o în încarnarea prezentă.

La defuncţi, **corpul duh** are, iniţial, înfăţişarea din momentul morţii. Această înfăţişare este însă idealizată, în sensul că nu reflectă niciun fel de malformaţie ori inconvenient structural sau funcţional, indiferent ce defecte fizice a avut în timpul existenţei materiale. De exemplu, dacă omul a murit la o vârstă înaintată, ridurile feţei se estompează; dar, ca trăsături generale, omul păstrează fizionomia pe care a avut-o în timpul vieţii. Cu timpul, după o perioadă petrecută în *lumea de dincolo,* **corpul duh** capătă o înfăţişare rezultată din suma înfăţişărilor trupeşti pe care le-a posedat omul de-a lungul tuturor încarnărilor.

Corpul duh nu reproduce organele corpului material, dar posedă propriile sale organe anatomice; aceste organe se aseamănă cu nişte sori. Situate de-a lungul **liniei divine** se află dispuse şapte *chakre-atribut.*

Chakrele-atribut ale **corpului duh** sunt reflectările **spiritului**. Este ca şi cum **spiritul** s-ar multiplica succesiv în şapte forme identice, de-a lungul **liniei divine**. Fiecare *chakră-atribut* are propria sa culoare şi luminozitate, în funcţie de nivelul evolutiv al omului. Ele intră în stare de funcţiune în mod progresiv, pe măsură ce omul evoluează.

Omul evoluează neîncetat, urcând şapte trepte ale scării evolutive ce corespund, fiecare, unei anumite culori a corpului duh: roşu, portocaliu, galben, auriu (în loc de

verde, datorită modificărilor produse acum 2000 de ani), albastru, indigo, violet, alb. Fiecare culoare de bază are mai multe nuanţe.

Oamenii aflaţi la începutul evoluţiei au culoarea **corpului duh** roşie sau portocalie, în timp ce oamenii mai bătrâni evolutiv au culoarea **corpului duh** galbenă, aurie, albastră sau albă. În epoca actuală, marea majoritate a oamenilor pot fi situaţi în dreptul culorii galbene a **corpului duh**. Foarte puţini oameni încarnaţi posedă o culoare superioară nivelului evolutiv care corespunde unui **corp duh** de culoare albastră.

Structura de bază şi alcătuirea energetică a **corpurilor duh** diferă în funcţie de nivelul evolutiv şi de culoarea pe care omul o dobândeşte în procesul palingeneziei.

Corpul duh roşu, care corespunde primei trepte evolutive, este format din particule de lumină de culoare roşie, din miliarde de steluţe energetice – atomi – de lumină roşie, de diferite intensităţi. Aceste steluţe apar instantaneu dintr-un alt plan cuantic, pentru a „exploda" în spaţiul delimitat de conturul **corpului duh**. Nici nu s-a stins bine reverberaţia exploziei, că apar imediat alte steluţe, care se manifestă identic, la nesfârşit. Toate aceste miliarde de microexplozii formează un **corp duh** roşu.

Corpul duh galben are aceeaşi modalitate de formare, numai că, în locul în care explodează steluţele roşii se formează, la fel ca la artificii, mii şi mii de alte steluţe mai mici. Noile steluţe au culoarea galbenă.

Steluţele galbene rezultate se formează, aşadar, din aceleaşi steluţe roşii. Succesiunea exploziilor este însă atât de rapidă, încât persistă doar culoarea galbenă. Faţă de **corpul duh** de culoare roşie, **corpul duh** de culoare galbenă are pulsaţiile mai lente, este mult mai clar şi mai diafan.

În schimb, **corpul duh auriu** nu este format din explozia unor steluţe „muritoare" – care nu trăiesc decât o clipă, pentru a se risipi apoi în jerbe de lumină. **Corpul duh** auriu pare a fi alcătuit din formaţiuni energetice,

asemănătoare unor minicristale, de forme stabile, care nu dispar şi nu explodează. Lumina unei astfel de formaţiuni energetice durează mult mai mult, manifestându-se asemănător fosforului pe timp de noapte.

Ca structură, **corpul duh auriu** este un **corp duh** nou. El apare la toţi oamenii din clasa a patra evolutivă, care s-au încarnat cel puţin o dată în ultimii 2000 de ani. Înainte de întruparea lui **Iisus Hristos, corpul duh** al celor din a patra clasă evolutivă era de culoare verde.

Corpul duh albastru este format după standardul evolutiv vechi, care exista în epoca antecreştină. El apare la persoanele care, acum 2000 de ani, depăşiseră culoarea verde a **corpului duh** – a patra treaptă evolutivă – şi care nu mai puteau da înapoi de pe drumul început.

Observat de aproape, **corpul duh** albastru pare a fi format din balonaşe de lumină, ce apar dintr-un alt plan cuantic şi se dilată, explodând în mii şi mii de stropi.

Sufletul

Al doilea ansamblu este cel al **sufletului.** Sufletul este format din cinci structuri aurice distincte: **steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.**

Sufletul – ca ansamblu –, este reflectarea pentru o singură existenţă a **spiritului, corpului cauzal** şi **corpului duh. Sufletul,** la fel ca şi **corpul duh,** are propria sa culoare, în funcţie de nivelul evolutiv al omului.

Steaua sufletului se vede ca un punct strălucitor situat la nivelul laringelui, puţin mai sus de mărul lui Adam. La oamenii mai evoluaţi, **steaua sufletului** seamănă cu un sâmbure de smochină, care se manifestă precum **spiritul,** ca un artificiu ce străluceşte continuu.

La începutul existenţei în *lumea materială,* **sămânţa sufletului** emite străluciri multicolore, dar la scurt timp culorile se stabilizează şi formează o culoare compozită, un amestec între albastru şi argintiu.

Corpul cauzal al sufletului are forma unui cocon energetic ce învăluie **steaua sufletului;** el este depozitul amintirilor **sufletului** din prezenta existenţă –

subconştientul. El se asemănă cu o miniplanetă albastră acoperită de nori albi.

Corpul sufletului este o structură aurică luminoasă ce învăluie corpul fizic ca o manta. El este unul dintre cele trei corpuri luminoase ce pot fi observate, prin intermediul clarvederii lui Eugen, în interiorul trupului material.

Corpul sufletului se formează în momentul naşterii. După naştere, **corpul sufletului** se vede ca un abur albicios, care nu reproduce cu exactitate conturul trupului material, după cum nu reproduce organele interne. Forma sa este destul de neclară în regiunea mâinilor şi picioarelor.

Corpul sufletului este însă identic în regiunea capului cu corpul material. Fizionomia feţei este reflectată perfect la nivelul **corpului sufletului**, cu deosebirea că este idealizată. Claritatea şi frumuseţea ochilor este, într-adevăr, impresionantă.

Corpul sufletului este alcătuit dintr-o energie de culoare albă, mată, ca un abur. De-a lungul vieţii, **corpul sufletului** îşi modifică culoarea în funcţie de comportamentul omului. Treptat, **corpul sufletului** dobândeşte o culoare de sinteză, rezultată în urma tuturor acţiunilor omului, în conformitate cu *karma* sa şi cu nivelul evolutiv acumulat de-a lungul unei singure existenţe.

Spre deosebire de **corpul duh, corpul sufletului** îşi modifică foarte des culoarea, în funcţie de modul de comportare al omului. Dacă omul greşeşte într-un domeniu sau se comportă nedrept, **corpul sufletului** se colorează în culori întunecate, iar dacă omul se comportă bine, se colorează în culori deschise, luminoase.

Datorită unor acţiuni greşite, generate de liberul arbitru al omului, **corpul sufletului** se „pătează" adesea cu tente întunecate, cu mirosuri grele şi cu sunete lipsite de armonie. Aceste pete întunecate pot fi denumite *„boli"* ale *sufletului.* De cele mai multe ori, oamenii prezintă mari pete întunecate în regiunea toracelui, a abdomenului, a umerilor sau chiar a capului.

Spre deosebire de celelalte structuri aurice, **corpul**

sufletului este un *element nou.* El se formează în momentul naşterii. Într-un fel, se poate spune că, **corpul sufletului** este un **corp duh** format pentru o singură existenţă încarnată. **Corpul duh** nu se poate manifesta plenar de-a lungul unei existenţe încarnate; pe toată durata vieţii unui om, **corpul duh** doarme, astfel că este necesară o altă structură aurică care să-i preia funcţiunile. Aceasta este **corpul sufletului** – **sufletul** ca ansamblu.

Corpul sufletului se formează în momentul naşterii şi, la marea majoritate a oamenilor, moare la scurt timp după momentul morţii. La foarte puţini oameni, **corpul sufletului** supravieţuieşte morţii trupului fizic. Acest fenomen, deocamdată foarte rar, se produce doar în cazul oamenilor care au reuşit să-şi ridice nivelul vibratoriu al **corpului sufletului**, astfel încât acesta să devină compatibil cu nivelul **corpului duh**. În momentul în care un om reuşeşte să aibă la sfârşitul vieţii un **corp al sufletului** compatibil energetic cu **corpul duh**, după moarte, cele două elemente se unesc, formând un corp nou, pe care fiinţele din *lumea eterică* îl denumesc **Corp de diamant**.

Sufletul se exprimă prin **conştiinţă** şi **conştientă**, ca manifestări ale celor două corpuri auxiliare: **corpul conştiinţei şi corpul conştienţei**.

Corpul conştienţei se prezintă ca o uriaşă pânză concavă sau ca o antenă parabolică, alcătuită din lumină albastru-smarald, ca o apă luminoasă, de doi-trei centimetri grosime ce acoperă întreaga suprafaţă a aurei. **Corpul conştiinţei** arată ca o flacără ce izvorăşte direct din **steaua sufletului**, până la o înălţime de aproximativ 20 de centimetri.

Corpul conştienţei este legat de **corpul sufletului** de nas, gură, ochi, urechi prin conexiuni de lumină foarte fine. În locurile în care **corpul conştienţei** este legat de **corpul sufletului** se pot observa mici *peceţi,* ca nişte bănuţi rotunzi.

Dacă, în timpul existenţei încarnate, omul este capabil să ridice starea vibratorie a **corpului sufletului**

până la nivelul vibratoriu al *peceţilor,* acestea se topesc de la sine, iar omul poate vedea, auzi sau mirosi alte fiinţe sau lumi – *lumea eterică, lumea astrală* etc.

Peceţile au forma unor mici bănuţi aplicaţi peste organele de simţ: ochi, urechi, gură, nas. Dacă elimină *pecetea ochilor,* omul poate vedea în *lumea eterică;* dacă elimină *pecetea gurii* poate percepe vechimea structurilor aurice – simţul vechimii; dacă elimină *pecetea nasului* percepe mirosuri specifice; dacă elimină *pecetea urechilor* percepe sunetele altor lumi, iar fiinţele pot fi sesizate auditiv, fiecare prin sunetul ei specific.

Corpul eteric

Următoarea structură aurică, **corpul eteric**, este formată din două elemente constitutive: **corpul eteric interior** şi **corpul eteric exterior**.

Corpul eteric interior este mai mic decât trupul material, fiind alcătuit din curenţi energetici de diferite culori, sunete şi mirosuri, care se modifică încontinuu. **Corpul eteric interior** nu reflectă elementele antomice ale trupului material, dar posedă propriile sale elemente antomice – de forma unor vârtejuri strălucitoare.

În cele mai multe cazuri, fizionomia chipului, reflectată la nivelul **corpului eteric interior**, este diferită de cea a trupului material. De regulă, **corpul eteric interior** are un chip foarte frumos: trăsături foarte fine, asemănătoare statuilor greceşti din antichitate, ochii mari şi limpezi, albaştri, verzi sau căprui. La oamenii care au **corpul duh** de culoare aurie, ochii corpului eteric interior au pe margini o aureolă aurie de o mare frumuseţe. Oricum, nişte ochi albaştri-verzui, înconjuraţi cu o aureolă aurie, reprezintă ceva ce nici marii pictori ai lumii n-au reuşit să imortalizeze.

Ochii **corpului eteric interior** sunt, de obicei, închişi. Există cazuri în care ochii sunt semideschişi; ei privesc fix, reci şi goi, ca aflaţi în transă. Aceasta se datorează faptului că, în stadiul evolutiv actual, **corpul eteric** nu a devenit un instrument prin care să se manifeste conştiinţa omului. Dacă omul ar putea să vadă

prin ochii **corpului eteric interior**, ar putea să vadă în *lumea eterică,* deci ar deveni **clarvăzător**.

Corpul eteric interior este alcătuit din miliarde de steluţe luminoase – atomi energetici – ce par a se întrupa de nicăieri, ca şi cum ar veni dintr-un alt plan cuantic. Aceste steluţe nu se sting niciodată, dar uneori pulsează mai rapid, alteori mai lent.

În funcţie de culoarea **corpului duh** şi de vârsta corpului material, **corpul eteric interior** poate fi mai luminos, cum este cazul la copii, sau mai puţin luminos – de exemplu, la persoanele în vârstă. La copii se pot remarca culori mai închise, sunete neşlefuite sau parfumuri ce par întrerupte. La persoanele mature se pot remarca culori limpezi, sunete melodioase, parfumuri şi mirosuri clare. Pe **corpul eteric interior** este ţesut corpul material, iar din unirea lor se formează **corpul eteric exterior**.

Corpul eteric exterior este dublura exactă a corpului material; el conţine contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. **Corpul eteric exterior** emite o radiaţie ce depăşeşte limitele corpului material cu cinci – zece centimetri, în funcţie de starea de sănătate a omului. Ceea ce depăşeşte limita corpului material nu este **corpul eteric**, ci doar radiaţia acestuia, numită adesea **aură de sănătate**.

Corpul eteric interior, care este mai mic decât trupul material, **corpul eteric exterior** şi **aura de sănătate** formează o unitate, astfel că nu se poate face prea uşor distincţia între ele.

La nivelul **corpului eteric** există o vastă reţea de canale – *nadisurile* –, prin care circulă diferite tipuri particulare de energii. **Corpul eteric** este străbătut de trei canale energetice principale – **Sushumna, Ida şi Pingala** – şi de nenumărate canale secundare prin care circulă energia. Tot la nivelul **corpului eteric** sunt vizibile clarvederii cele şapte chakre – reflectarea *chakrelor atribut* de la nivelul **corpului duh** –, care sunt situate de-a lungul canalului **Sushumna**; *muladhara, swadistana,*

manipura, anahata, vishudi, ajna şi *sahasrara* şi un număr nedefinit – destul de mare – de chakre minore şi de chakre secundare. Dacă chakrele principale situate pe canalul **Sushumna** au aspectul unor vârtejuri strălucitoare, chakrele minore şi chakrele secundare au aspectul unor beculeţe sau leduri. *Chakrele* au rolul de a metaboliza, procesa şi transforma energiile.

În afara celor şapte chakre principale, există alte două chakre, la fel de importante pentru sistemul auric uman: o chakră situată în partea stângă a corpului, în dreptul organului fizic al inimii – **chakra iubirii**, numită **SHAINIAH** în limba *akhatakha,* care este în curs de formare la omul actual – şi o chakră opusă atât ca poziţionare, cât şi ca menire: *chakra egoismului,* situată pe aceeaşi linie, dar în partea dreaptă a corpului, care emite o culoare de un maroniu murdar.

Din punct de vedere energetico-informaţional, poziţionarea celor nouă chakre principale ale **corpului eteric** – cele şapte chakre situate pe canalul **Sushumna** şi cele două chakre situate în dreptul mameloanelor – pe două axe care se intersectează în centrul pieptului, formează o cruce. Aceasta este **Crucea Vieţii** sau **Crucea evoluţiei**.

Toate energiile particulare care circulă prin nadisuri sunt derivaţii ale unei energii unice – **energia de viaţă** – ce porneşte de la baza coloanei vertebrale. În funcţie de nivelul evolutiv uman reflectat în culoarea **corpului duh, energia de viaţă** urcă de-a lungul canalului principal **Sushumna** şi pe canalele secundare, în consonanţă cu activitatea chakrelor.

Procesul de punere în funcţiune treptată a chakrelor, concomitent cu urcarea **energiei de viaţă** pe nadisuri, se desfăşoară după *principiul termometrului evolutiv,* ceea ce constituie *paradigma evoluţiei umane.*

Corpul material

Următorul ansamblu al fiinţei umane este cel al **corpului material**. Evident, corpul material este perceptibil prin intermediul organele de simţ fizice, dar

este perceptibil şi pentru *cea de-a doua vedere.*

Pentru *cea de-a doua vedere* a lui Eugen, corpul material apare diferit decât prin intermediul văzului fizic. Plin clarvedere, atomii corpului fizic apar translucizi, iar organele interne se observă într-un mod asemănător imaginii oferite de un tomograf.

Corpul material este un angrenaj format din atomi de forma unor mici steluţe. Aceste steluţe provin dintr-un alt plan cuantic, aflat dincolo de cel al **corpului eteric interior**. Provenind din alt plan cuantic, atomii-steluţe explodează în momentul în care se manifestă în planul material. Ceea ce este foarte interesant, este însă faptul că, în momentul în care steluţele explodează, corpul material este luminat.

Corpul material, în ansamblu, emite un miros de flori. Picioarele şi mâinile emit un miros de fructe coapte, în special de mere şi dude, iar partea superioară a trupului emite un miros de brad proaspăt tăiat. La persoanele neiniţiate sexual apar sunete şi mirosuri foarte puternice. Din punct de vedere energetic, cei mai puternici indivizi nu sunt cei solizi, cu masă musculară mare, ci cei subţiri, care par firavi.

Organele trupului material sunt formate din aceleaşi steluţe-atomi ce apar de nicăieri, de dincolo de **corpul eteric interior**. Exploziile provocate de steluţe luminează forma fiecărui organ în parte. Când un organ nu mai este astfel luminat, după un timp se îmbolnăveşte la nivelul fizic.

Cauza disfuncţiilor fizice rezidă în bolile ce apar la nivelul **sufletului**. Bolile acumulate la nivelul **sufletului** se transmit succesiv la nivelul **corpului eteric** şi la nivelul **corpului material***.*

Ansamblul aurei exterioare

Corpul material este înconjurat de mai multe corpuri aurice exterioare, ce se întind până la o distanţă variabilă. Totalitatea acestor corpuri aurice formează al patrulea ansamblu ce formează fiinţa omenească.

Corpurile aurice exterioare sunt următoarele: corpul

emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecţie şablon. În afara lor, mai există alte trei structuri aurice: banda de lumina din jurul capului, inima aurica şi noul corp eteric.

Niciuna dintre aceste structuri nu are o formă umanoidă, înfăţişându-se clarvederii lui Eugen ca nişte ovoide luminoase de forma unui ou, mai late şi mai bombate în zona umerilor şi mai subţiri în partea inferioară a trupului, care-şi modifică aspectul – forma şi coloritul – în funcţie de activitatea de moment a omului. Fiecare din aceste corpuri posedă propria sa structură şi compoziţie energetico-informaţională.

Corpul emoţional reflectă senzaţiile şi emoţiile primare în timpul existenţei încarnate a omului. El se prezintă ca un ovoid colorat, în continuă „fierbere", care înconjoară trupul până la o distanţă de aproximativ 30 – 40 de centimetri. Într-un fel, corpul emoţional este un corp care ţine de manifestarea trupului material şi nu de structurile transfizice ale omului.

Corpul astral este extensia aurică directă a corpului duh, prin intermediul sufletului. El reflectă pasiunile şi dorinţele oamenilor, înfăţişându-se ca un ovoid ce înconjoară trupul material până la aproximativ 90 de centimetri. Culorile sale, ce se succed cu rapiditate, dar nu cu aceeaşi rapiditate ca şi la corpul emoţional, indică cu exactitate natura dorinţelor. Corpul astral are mai multe straturi.

Corpul mental, „corpul gândurilor", reflectă intelectualitatea omului. El are o formă ovoidală alungită, mult mai lat în jurul umerilor şi a capului, iar culoarea sa de bază este galbenul-citron, care indică intelectualitatea cu „suport", adică „deşteptăciunea" pusă în joc de oameni în vederea atingerii unor obiective concrete din *lumea materială.* La fel ca şi corpul astral, corpul mental intelectiv are mai multe straturi.

Corpul mental superior reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale şi se simte una cu tot ce

există în cosmos. În măsura în care recunoaşte că în cosmos *toate sunt una,* omul posedă *intuiţia* drept principal instrument de cunoaştere. Corpul mental superior are forma unei sfere argintii. El se formează treptat, pe măsură ce omul evoluează. De fapt, corpul mental superior se formează din corpul astral, deci este un *corp astral transformat.*

Corpul spiritual este şi el un *corp astral transformat:* mărimea sa indică porţiunea din corpul astral care a fost transformată prin activitatea conştientă şi voluntară a omului; indică, de asemenea, faptul că pasiunile învolburate ale omului au fost sublimate în spiritualitate. Corpul spiritual are forma unui balon de culoare argintie ce învăluie corpul mental superior.

Următorul element auric, sistemul de protecţie şablon nu este propriu-zis un corp, ci un sistem complex de formă globulară, constituit din linii energetice strălucitoare, ce se suprapun într-o reţea de plase. El conţine, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului.

Noul corp eteric este dublura, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric. În prezent, noul corp eteric nu interacţionează cu structurile aurice menţionate anterior. El este autonom, având o formă de conştiinţă proprie.

Inima aurica este o structură aurică despre care nu s-a spus nimic până acum; ea arata ca o biluţă ce se învârte în jurul trupului omului, la nivelul pieptului. Inima aurică face parte din planul cuantic al corpului duh.

Inima aurică este formată din trei sfere dispuse una în alta. *Sfera exterioară* reflectă – ca sunet, luminozitate, miros şi culoare – *karma* pe linie relaţiei cu divinul, *a doua sferă* reflectă *karma* pe linia relaţiilor de familie, iar *a treia sferă* reflectă *karma* pe linia relaţiilor sociale. Din suma vectorială a culorilor celor trei sfere rezultată culoarea generală a inimii aurice.

Prin **inima aurică**, omul devine conştient de mediu şi se manifestă prin gânduri. Din punct de vedere auric, gândurile se nasc din **inima aurică** şi din interacţiunea

corpului conştienţei cu un corp auric oarecare – de exemplu, cu **corpul astral** sau cu **corpul mental intelectiv**. Acest proces se desfăşoară instantaneu.

Inima aurică orbitează în jurul trupului fizic ca un satelit, exact în dreptul inimii fizice. Când ajunge în dreptul inimii fizice, **inima aurică** emite un *bip* scurt, care se aude triplu, ca un ecou. Simultan, semnalizează luminos printr-o strălucire scurtă.

Când omul aleargă, **inima aurică** se învârte mai repede pe eliptica sa din jurul trupului, iar când doarme se învârte mai încet. Înainte de moartea fizică, cam cu şase zile înainte, **inima aurică** devine vineţie şi îşi formează o coadă, ca o cometă.

Banda de lumină din jurul capului conţine 11 steluţe strălucitoare, precum o centură de asteroizi în jurul unui sistem solar. Fiecare steluţă are propria sa culoare, luminozitate, miros şi sunet de fond; toate aceste caracteristici reprezintă nivelul de maturitate spirituală atins de om, în decursul palingeneziei.

La fel ca **inima aurică**, şi **banda de lumină din jurul capului** face parte din *planul cuantic* al **corpului duh**. Deşi intensitatea luminoasă a steluţelor este mare, nu o depăşeşte pe cea a **corpului duh**.

Banda de lumină din jurul capului, cele 11 steluţe strălucitoare, se manifestă precum fulgerele luminoase ale unor bliţuri, strălucind intens, aproape orbitor, în anumite momente din existenţa unui om.

Rolul steluţelor este de a înregistra toate acţiunile omului – atât în stare de vis, cât şi în stare de conştiinţă de veghe. Astfel, primele trei steluţe frontale înregistrează acţiunile omului aflat în stare de conştiinţă de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluţe înregistrează, în mod identic, comportamentul omului în stare de somn. Cele şase steluţe din faţă şi din spate înregistrează, precum camerele de luat vederi, tot ce face omul de-a lungul existenţei sale încarnate. În părţile laterale ale capului, în dreptul urechilor, sunt situate alte două steluţe, care înregistrează mediul şi persoanele care

interacţionează cu omul. Ultimele trei steluţe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise **de Îngerii Păzitori**.

Omul acţionează atât în stare de de veghe, cât şi în stare de somn; toate activităţile desfăşurate de om formează *karma.*

Omul este adeseori supus unor *încercări* sau *examene;* aceste încercări sunt numite *cerneri* sau *cercetări ale inimii* de către **Îngerii Veghetori**. Prin ele, omul este încercat în decursul procesului evolutiv; fiecare etapă evolutivă înseamnă maturizarea şi transformarea benefică a omului.

Uneori, în situaţii grave – de exemplu, în cazul iminenţei unor accidente – se poate întâmpla ca **Îngerii Păzitori** sau **Îngerii Veghetori** să inducă anumite acţiuni directe prin intermediul acestor steluţe, astfel încât omul să aibă posibilitatea de a scăpa de vătămări grave. Se poate întâmpla ca, sub influenţa **îngerilor Păzitori** sau a **îngerilor Veghetori**, pentru câteva fracţiuni de secundă, omul să fie eliberat, spre binele lui, de liberul său arbitru şi atunci poate avea senzaţia că o forţă teribilă, pe care nu este capabil să o localizeze, l-a tras, de exemplu, din faţa unui automobil sau l-a împins într-o parte pentru a fi ferit de lovitura unui obiect oarecare aruncat de cineva. După evitarea unui accident de maşină, oamenii se laudă că experienţa sau norocul şi-a spus cuvântul, dar nu acestea sunt cele care i-au salvat de la moarte.

Ultimele trei steluţe nasc mereu lumini frumos colorate, care constituie răspunsurile **îngerilor Păzitori** la problemele cotidiene ale omului. Ele se constituie în „intuiţii” sau „bănuieli”. Unele intuiţii se pot traduce chiar vizual: unii oameni au scurte fulgere cognitive prin care văd ce s-ar întâmpla în cazul în care s-ar avânta orbeşte în evenimente cu grad înalt de dificultate sau în cazul unor neatenţii.

Între toate cele 11 steluţe se formează fulgere multicolore, ce dau impresia unei benzi continue de lumină. Banda de lumină pare a fi formată din miliarde de

particule ca de gheaţă, multicolore şi foarte parfumate, din interiorul cărora se aud sunete asemănătoare posturilor radio peste care un ascultător trece repede.

Corpul haric al plaselor mesianice

Corpul haric al plaselor mesianice nu aparţine omului; el apare doar în momentul rugăciunii creştine sau în momentul rostirii cu voce tare a **Numelui Iisus Hristos**.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase aurice distincte. Primul strat are culoarea metalului topit, iar al doilea strat are culoare argintie. Privit de la depărtare, cele două culori se amestecă formând una singură: culoarea aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. Astfel, privit de la depărtare, omul care-şi formează **corpul haric al plaselor mesianice** apare ca învăluit într-o cupolă de culoare aurie.

Rostirea **Numelui lui Iisus Hristos** înseamnă, înainte de toate, conectarea conştientă a omului, prin intermediul liberului arbitru, la **Prezenţa lui Iisus Hristos**. Prin rostirea cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos**, cel mai puternic **Nume** din Cer şi de pe Pământ, omul este învăluit de **corpul haric al plaselor mesianice** ca într-o cupolă protectoare care împiedică orice influenţă negativă.

Corpul haric al plaselor mesianice se formează prin rostirea, chiar şi într-o discuţie, a **Numelui lui Iisus Hristos**. El persistă doar câteva momente, după care dispare. Cât timp persistă, **corpul haric al plaselor mesianice** se prezintă ca o cupolă aurie ce învăluie întreaga structură aurică umană; el se formează în exteriorul **corpului spiritual**, dincolo de **noul corp eteric** – ultimul corp al aurei. Privit de la depărtare, un om care şi-a format **corpul haric al plaselor mesianice** se prezintă ca un ovoid luminos, de culoare aurie, în interiorul căreia se poate observa **linia divină**, ca un ax luminos.

Cu cât un om rosteşte de mai multe ori **Numele lui Iisus Hristos**, cu atât corpul său haric al plaselor

mesianice persistă mai mult şi efectele sale asupra structurii aurice sunt mai intense. Evident, în cazul oamenilor care rostesc de mai multe ori pe zi **Numele lui Iisus Hristos**, corpul haric al plaselor mesianice persistă mult. Ce să mai vorbim despre monahii creştini care repetă neîncetat **Numelui lui Iisus Hristos** în cadrul rugăciunilor.

Formându-şi **corpul haric al plaselor mesianice**, omul devine un focar haric pentru cei din jurul său datorită faptului că, pe baza principiului transmiterii informaţiei – principiul candelei sau al transmiterii luminii – principiu pe care se bazează celebrarea Paştelui, el poate împrumuta altora lumina harică.

Dacă omul care are format **corpul haric al plaselor mesianice** intră în contact – prin vorbire sau prin atingere – cu alţi oameni, aceştia îşi formează, la rândul lor, *prin inducţie,* **corpul haric al plaselor mesianice**. Totuşi, în acest caz, la ceilalţi oameni, **corpul haric al plaselor mesianice** nu persistă prea mult, fiind vorba despre o acţiune indirectă, realizată *prin inducţie.*

În cazul în care doi sau mai mulţi oameni rostesc – chiar şi în cadrul unei discuţii – **Numele lui Iisus Hristos**, în primă instanţă, fiecare îşi formează **corpul haric al plaselor mesianice**. Imediat după aceea, corpurile harice se unesc, formându-se o *structură aurică comună:* o cupolă aurie ce-i învăluie deopotrivă.

Acelaşi fenomen se produce şi în cazul în care sunt adunate mari mulţimi de oameni – de exemplu, într-o biserică creştină. În acest caz, se formează, după acelaşi principiu, o cupolă harică imensă care-i învăluie pe toţi. Cupola harică va avea o singură linie divină, extrem de luminoasă.

Planurile cuantice

Elementele constitutive ale omului – spiritul, corpul duh, sufletul, corpului material şi corpurile exterioare ale aurei – sunt situate, fiecare, în propriul *plan cuantic,* precum embrionul uman în lichidul amniotic.

Planuri cuantice pe care sunt structurate elementele

constitutive ale omului sunt următoarele: *planul cuantic primordial* al spiritului, *planul cuantic al* corpului duh, *planul cuantic al* sufletului, *planul cuantic al* corpului eteric interior, *planul cuantic al* trupului material (lumea materială) şi *planul cuantic al* aurei exterioare. La omul încarnat, *planurile cuantice* au forma unor cilindri de lumină.

Planul cuantic primordial este poarta prin care, printr-o alchimie divină, spiritul a fost transmutat în Terra aurica şi, implicit, pe Pământul material.

La începutul evoluţiei, fiinţele create de Dumnezeu erau alcătuite doar din spirit, iar totul era întreţesut pe un singur plan cuantic – *planul cuantic primordial.*

În momentul creaţiei omului, toate fiinţele din cosmos sălăşluiau împreună în *planul cuantic primordial.* Îngerii, spiritele naturii şi oamenii aveau acelaşi sunet, acelaşi miros, aceeaşi lumină şi aceeaşi culoare, iar lumea în care trăiau – *planul cuantic primordial* – era în rezonanţă cu ei.

Privit de Eugen prin clarvedere la un om încarnat, *planul cuantic primordial* apare într-un mod asemănător unui cilindru, fiind alcătuit dintr-o ceaţă luminoasă. Acestei ceţe luminoase îi putem da numele de *„supă primordială”.* Este evident faptul că *planul cuantic* în care se manifestă spiritul fiecărui om, nu este decât o mică „fereastră” din *planul cuantic primordial.*

„Planurile cuantice conţin toate elementele şi toate energiile ce menţin viaţa corpurilor”, spun Îngerii Veghetori. Viaţa este, astfel, întreţinută printr-un schimb energetic – asimilaţie şi dezasimilaţie – cu mediul, astfel că spiritul interacţionează cu *„supa primordială”,* care poate fi considerată „atmosfera” *planului cuantic primordial.*

La naşterea unui om în *lumea materială,* înaintea formării corpurilor interioare, *„supa primordială”* ce formează *planul cuantic al spiritului* se vede ca o ceaţă difuză. La început, apar sclipiri disparate ce umplu acel spaţiu, ca un decupaj dreptunghiular. La marginea decupajului apar sclipiri mai intense decât cele din

interior, ca o crustă strălucitoare formată din fire de lumină ce se intersectează între ele.

Toate aceste fire luminoase formează o plasă de susţinere foarte fină. Între firele luminoase ce formează plasa de susţinere apar scurt-circuite, iar în urma acestora apare ceva asemănător unui fluid fin, ce acoperă plasa de susţinere. Acest fluid energetic fin este ca un liant de legătură pe care se coagulează spiritul.

În interiorul *planului cuantic primordial,* spiritul are o pulsaţie intermitentă, numită de Îngerii Veghetori *respiraţie.* Cu alte cuvinte, spiritul are schimburi energetice ce comportă asimilaţia şi dezasimilaţia cu mediul din care face parte, adică cu planul cuantic.

Al doilea plan cuantic, *planul cuantic al* corpului duh, are o structură asemănătoare *planului cuantic primordial.* Desigur, la omul încarnat, decupajul *planului cuantic* al corpului duh este mult mai mare, ca dimensiuni, decât al spiritului.

Corpul duh este ţesut în substanţa planului său cuantic. Corpul duh are o *respiraţie,* prin care face schimb cu mediul. Pulsaţiile corpului duh sunt mult mai rare, urmând cam la o clipire de ochi pulsaţiile spiritului.

În general, culoarea, sunetul şi mirosul *planului cuantic* sunt mai înalte cu un grad decât cele ale **corpului duh** care este întreţesut în el. Ca regulă generală, viaţa fizică se întrerupe în momentul în care mirosul şi sunetul **corpului duh** sunt identice cu cele ale *planului său cuantic.*

Scopul vieţii unui om este de a echilibra energia **corpului duh** cu energia *planului cuantic* propriu-zis. Este evident că *planul cuantic* al **corpului duh** al unui om nu este decât o mică „fereastră" din *planul cuantic* corespondent al **Terrei aurica**…

Următorul plan cuantic, planul cuantic al **sufletului** se formează la fel ca şi primele trei, după acelaşi principiu. Totuşi, *planul cuantic* al **sufletului** este nou, în comparaţie cu celelalte planuri.

În acest plan cuantic este întreţesută **steaua**

sufletului, care pulsează sau „respiră”, făcând schimb de energie şi informaţie cu mediul.

Şi *planul cuantic* al **sufletului** are un nivel energetic mai ridicat decât cel al **stelei sufleteşti**. În cazul în care nivelul energetic al **stelei sufletului** devine identic cu cel al *planului cuantic* din care face parte, apare moartea fizică.

Al patrulea plan cuantic, *planul cuantic al* **corpului eteric interior** este format din aceleaşi elemente ca şi structurile superioare, cu deosebirea că este mai puţin fin; ceaţa luminoasă a planului este mai puţin densă, iar sunetul are o vibraţie mai slabă. Pe această structură, care la omul încarnat apare ca un decupaj de formă cilindrică, este structurat **corpul eteric interior**.

Evident, nu trebuie confundate procesele ce au loc la nivelul planurilor cuantice superioare cu procesele ce au loc la nivelul planului material. Astfel, nu trebuie confundată pulsaţia sau *respiraţia* elementelor superioare – **spiritul, corpul duh, sufletul** sau **corpul eteric interior** – cu ceea ce se petrece la nivelul material. Corpurile aurice nu sunt producţii ale planului material şi nu au nimic de-a face cu mediul terestru sau cu trupul fizic. Fiecare dintre ele există pe propriul *plan cuantic.* Toate elementele transfizice – **spiritul, corpul duh şi sufletul** – coexistă împreună în vederea îndeplinirii unui anume scop, dar ele se manifestă independent, fiecare în lumea sa.

Actualmente, se concepe adesea fiinţa oamenească ca fiind alcătuită ca un acvariu, în care plutesc elementele aurice constitutive – **spiritul, sufletul, corpul astral** etc. Mai mult decât atât, se consideră că toate structurile aurei au aceeaşi valoare ontologică, ca şi cum ar fi constituite dintr-o compoziţie energetică unică. Totuşi, structurile transfizice ale fiinţei umane n-au nimic de-a face cu materialitatea lumii sau cu ceea ce se petrece la nivelul planului fizic. În acest contex, într-un dialog cu Eugen, unul dintre **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică* preciza

următoarele:

„Fără tu, şaman, vezi şi nu amesteca ştiinţele pământeşti cu cele nepământeşti, trupurile pământeşti cu cele nepământeşti, căci fiecare dintre acestea trăiesc şi respiră după legile şi firea fiecăruia”.

„S-au dat legi şi Locuinţe (adică planuri cuantice) *în care ele (structurile componente ale fiinţei umane) trăiesc şi respiră în voie. Şi, când vezi trupul lumesc şi îi priveşti locuinţa în care trăieşte şi respiră, vezi să nu spui că este cea mai mare locuinţă, căci, atunci, nicidecum, nu vorbeşti în adevăr”.*

Următorul *plan cuantic* este cel ocupat de trupul material. Evident, este vorba despre *lumea materială* – continuumul spaţio-temporal tridimensional perceput prin intermediul organelor de simţ.

Deşi, pe baza cercetărilor ştiinţei, există convingerea că trăim într-o lume infinită atât sub aspect spaţial, cât şi temporal, lumea materială nu este decât unul din palierele cosmosului integral. După cum afirmă **Îngerii Veghetori**, *lumea materială* în care „respiră” trupul fizic al omului, *„este mai mică decât un deget din locuinţa unui trup nepământean”,* adică a unui plan cuantic transfizic.

Lumea materială are, ca principiu de funcţionare, o construcţie întrucâtva similară cu a celorlalte *planuri cuantice,* dar diferită în ceea ce priveşte elementele constitutive de bază.

Spre deosebire de toate celelalte *planuri cuantice, care* funcţionează independent, planul material este întreţesut de energiile tuturor celorlalte *planuri cuantice.* La fel, trupul material este susţinut de energiile tuturor celorlalte structuri transfizice. Cu toate că este întreţesut pe calapodul **corpului eteric interior, trupul fizic** are o existenţă autonomă: el respiră şi se hrăneşte în *planul cuantic* propriu – continuumul spaţio-temporal tridimensional.

Cu fiecare încarnare a unui om se produce o armonizare mai amplă între corpului material şi elementele superioare – **spirit, corp duh, suflet, corp**

eteric. Este imposibil pentru un om să-şi apropie nivelul energetic al corpului fizic de cel al structurilor superioare într-o singură încarnare. Dacă s-ar produce acest lucru, omul ar fi perfect încă de la prima suflare. În acest caz, imposibil de realizat în stadiul evolutiv actual, **spiritul** ar transcende toate planurile cuantice şi ar spiritualiza trupul material. Fiinţa umană ar deveni o unitate, astfel încât toate planurile cuantice şi toate corpurile ar avea aceeaşi structură energetică – sau, după cum se spune în *lumea eterică,* ar avea aceeaşi culoare, acelaşi sunet şi acelaşi miros.

Către un astfel de ţel tinde omul, iar dacă acest ţel ar fi, în sfârşit, atins, nu ar mai exista moartea, iar omul ar fi perfect – un **Om-spirit**. Totodată, omul ar atinge finele procesului evolutiv. Omul s-ar identifica atunci cu **Dumnezeu, cu HAUTI** şi cu planul cuantic primordial, şi ar realiza ceea ce doresc fiinţele angelice: **Omul în Dumnezeu şi Dumnezeu în toate**. În *lumea eterică* se afirmă că, în momentul în care omul va atinge acest punct al procesului evolutiv, *va fi la fel ca la început,* înaintea căderii adamice.

Cei care vor reuşi să atingă acest punct vor rămâne printre oameni, dar nu vor putea fi văzuţi prin intermediul ochilor fizici decât atunci când vor dori. Ei vor reuşi să vadă cu ochii lor întreaga creaţie a lui **HAUTI** şi vor putea fi simultan *în şapte timpuri, în şapte perioade şi în şapte lumi,* adică vor percepe simultan toate cele şapte *planuri cuantice.* Actualmente, doar **Iisus Hristos** poate fi *simultan în şapte planuri cuantice, în şapte perioade şi în şapte timpuri.*

Este foarte interesant de remarcat şi faptul că *planul cuantic* al **corpului fizic** este mult mai vechi decât planeta Pământ. Acest fapt înseamnă ori că trupul fizic a apărut altundeva, pe o altă planetă, înaintea formării Pământului, ori că Pământul a cunoscut mai multe transformări, modificându-şi caracteristicile de bază, iar globul terestru actual este o construcţie nouă.

După cum se afirmă în *lumea eterică,* ultima variantă

este corectă, în sensul că Pământul a cunoscut multe prefaceri în trecut, inclusiv o distrugere de mari proporţii – *Marea Ştergere* – după care a fost reconstruit din temelii cu alţi parametri. După reconstrucţie, Pământul a dobândit, aşadar, caracteristici noi. În răstimpul *Marii Ştergeri,* umanitatea a fost retrasă din circuitul evolutiv; când noul glob material a devenit apt să asigure existenţa, umanitatea a repopulat atât **Terra aurica**, cât şi planul material.

La oamenii aflaţi la primele încarnări, caracteristicile – culoarea, sunetul şi mirosul – **spiritului** sunt blocate de cele ale **corpului material**; cu alte cuvinte, **spiritul** din om nu se poate manifesta plenar. În acest caz, corpurile aurice exterioare (corpul emoţional, astral, mental etc) sunt aproape inexistente, deoarece ele se formează prin intermediul *conştiinţei* şi *conştienţei* (în lucrarea de faţă folosim termenii *conştiinţă* şi *conştienţă* în accepţiunea folosită în *lumea eterică,* ca rezultat al activităţii celor două corpuri ce ţin de *suflet: corpul conştiinţei* şi *corpul conştienţei).*

La începutul evoluţiei, trupul material nu putea vibra în consonanţă cu energiile celorlalte corpuri superioare, astfel încât funcţiona oarecum independent. Ulterior, în decursul evoluţiei, s-au format structurile energetice ce fac legătura dintre planurile cuantice superioare şi, implicit, dintre corpurile superioare şi corpul material. Aceste structuri energetice, care sunt proiecţii sau emanaţii ale corpurilor superioare prin intermediul *planului cuantic material,* constituie **corpurile aurice derivate: corpul emoţional, corpul mental intelectiv, corpul mental superior şi corpul spiritual. Toate corpurile aurice derivate** sunt situate pe un *plan cuantic* distinct, al **cincilea plan cuantic**.

Din acest punct de vedere, planul material este ca o uşă prin care se formează planul cuantic al corpurilor aurice derivate.

Caracteristicile – culoarea, sunetul şi mirosul –, de la un anumit moment, ale corpurilor aurice derivate indică

modul în care, prin intermediul conştiinţei şi conştienţei, spiritul a reuşit să-şi impună voinţa asupra corpului material;

V A ÎI I W I I I I

Indică măsura în care a reuşit spiritul să spiritualizeze materia.

Toate corpurile aurice derivate s-au format din **corpul duh**, prin intermediul **sufletului**. Prima manifestare, la omul încarnat, a **corpului duh** prin **suflet** a fost **corpul astral.**

Astfel, în momentul încarnării în *lumea materială* a *Primului Om,* **corpul duh**, prin **suflet**, s-a format **corpul astral**. Ulterior, prin activitatea omului de-a lungul încarnărilor succesive, **corpul astral** s-a transformat; rezultatul acestor transformări l-a constituit apariţia celorlalte corpurilor aurice derivate: **corpul emoţional, corpul mental intelectiv, corpul mental superior şi corpul spiritual.**

Fiecare dintre toate aceste corpuri aurice derivate reprezintă câte o părticică din **corpul astral**, specializată într-un anumit fel de activitate: emoţională, mentală etc.

Capitolul 3

„ATUNCI S-A NĂSCUT ÎNCEPUTUL”.

Direcţii de analiză

Structura aurică umană nu poate fi înţeleasă cu adevărat decât dacă este raportată la structura cosmosului spiritual. Înţelegerea structurii aurice a omului doar ca element de sine stătător, ca şi cum nu ar fi în conexiune cu mediul înconjurător sau cu fiinţele cu care omul intră în contact, nu poate oferi decât o cunoaştere lipsită de orizont.

Structura aurică umană este în interconexiune cu tot ce există: cu planul material, cu natura, cu ceilalţi oameni, cu cosmosul spiritual, cu toate palierele *Terrei aurica* şi cu locuitorii ei, care, la fel ca şi omul, sunt *cetăţeani ai cosmosului.* Ea este influenţată şi influenţează la rândul ei întregul sistem din care face parte. **Omul este şi un element cosmic, nu doar unul material.**

Omul este un element cosmic integrat funcţional într-un Tot – *Holosul* – ce transcende aspectul material; în consecinţă, orice înţelegere a fiinţei umane ca sistem energetico-informaţional trebuie raportată, în măsura posibilităţilor, şi la aspectul spiritual al cosmosului.

Omul este un cetăţean al cosmosului care include şi aspectul material, iar elementele sale componente – **spirit, corp duh, suflet şi aură exterioară** – sunt parte integrantă a cosmosului spiritual. De aceea, analiza structurii aurice umane nu trebuie redusă numai la ceea ce se petrece ia nivelul palierului material, ci, dimpotrivă, trebuie extinsă ia nivelul întregului cosmos.

Foarte mulţi oameni acordă credit informaţiilor pur „tehnice" cu privire la structura aurică umană, dar nu conferă niciun fel de credit informaţiilor ce se referă la conexiunea omului cu cosmosul spiritual, pe care le consideră din start drept fantezii mistice sau, pur şi simplu, fabulaţii ştiinţifico-fantastice. Această categorie de oameni, datorită unei rezerve intelectualiste, acceptă cu multă uşurinţă informaţiile despre aura, dar, totodată, manifestă reticenţă faţă de informaţiile ce se referă la structura cosmosului spiritual şi, mai ales, faţă de informaţiile ce se referă la fiinţele umane, nonumane sat supraumane care îl populează. Această atitudine nu este, la urma urmei, decât rodul unei concepţii unilaterale.

Cu riscul pe care un astfel de demers îl incumbă – chiar şi cu riscul de a-i deranja pe toţi cei îndrăgostiţi de aspectele materiale ale cosmosului, care consideră că aura umană este doar o emanaţie a trupului material –, bazaţi fiind pe ceea ce poate constata Eugen prin clarvedere, am ales să dezvăluim în continuare raporturile structurii aurei umane atât cu aspectul material al lumii, cât şi cu aspectul spiritual şi cu locuitorii săi umani, nonumani sau supraumani.

Astfel, în cele ce urmează, vom trece pe scurt în revistă aspectele principale ce rezultă atât din cercetarea directă a aurei umane, cât şi din explicaţiile lămuritoare primite de Eugen din *lumea eterică.* Evident, este vorba

doar despre acele explicaţii ce pot fi analizate prin intermediul cunoaşterii actuale. Demersul în sine va fi orientat în două direcţii principale.

Prima direcţie constă în analizarea *conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura energetico-informaţională umană şi structurile spirituale ale cosmosului – implicit, cu locuitorii săi umani, nonumani sau supraumani, care, la fel ca şi omul, sunt cetăţeni ai cosmosului.*

A doua direcţie constă în analizarea *conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura energetico-informaţională a omului şi tot ce ţine de aspectul material al lumii: mediul înconjurător, natura, ceilalţi oameni.*

Pentru a aprofunda corect modul în care se produc conexiunile structurii energetico-informaţionale umane cu structurile spirituale ale cosmosului şi cu locuitorii săi umani, nonumani sau supraumani – şi, implicit, **de a înţelege fiinţa umană ca element cosmic – ca cetăţean al cosmosului – şi nu doar ca element material**; trebuie făcut un scurt ocol, pentru a lua în considerare ceea ce se spune în *lumea eteri*că cu privire la structura cosmosului spiritual.

„Toţi eram în El şi El era în noi”.

În *lumea eterică* se afirmă că, la originea cosmosului, atât a aspectului văzut de oameni, cât şi a aspectului invizibil se află **Dumnezeu, Singurul Viu,** numit **IŞŞ.**

Prin **IŞŞ,** în *lumea eterică,* se înţelege aspectul nemanifestat al lui **Dumnezeu** – aspect aflat *„dincolo de dincolo”,* adică în afara manifestării. **IŞŞ** este creatorul a tot ce există, al cosmosului în ansamblu – care cuprinde atât aspectul văzut, cât şi cel nevăzut.

Undeva, situată pe întinderile insondabile ale cosmosului, se află **Terra aurica. Terra aurica** este ca un imens balon: în centru se află Pământul fizic, iar în jurul său, situate pe *planuri cuantice* paralele, oarecum concentrice, se află celelalte lumi: *lumea eterică, lumea astrală, lumea spirituală, lumea îngerilor* etc.

Dacă luăm ca sistem de referinţă planul material,

putem considera că lumile sau planurile cuantice amintite sunt „paralele”, ceea ce, într-adevăr, nu pare a fi departe de adevăr. Totuşi, pentru a evita unele confuzii este mai corect să considerăm toate planurile cuantice, inclusiv lumea materială, drept faţete diferite ale aceluiaşi ansamblu cosmic, creaţie a **Unicului Dumnezeu**. Toate aceste paliere, lumi paralele sau planuri fac parte din **Terra aurica** – aura Terrei.

Se poate spune că, spaţial, **Terra Aurica** – aura Terrei – se întinde până dincolo de Lună, cam până la jumătatea distanţei dintre Lună şi planeta învecinată, Marte. Aspectul specificat aici se referă la spaţiu în sens kantian, ca formă umană de reprezentare, ceea ce corespunde, în limbajul folosit astăzi, cu continuumul spaţio-temporal 3 + 1.

Fiecare dintre „lumile paralele” ce formează **Terra Aurica** – eteric, astral, spiritual etc – se află în propria sa dimensiune spaţială şi temporală, pe propriul ei *plan cuantic.* Cu toate acestea, a interpreta *planurile cuantice* distincte, „lumile” ce formează **Terra aurica**, ca fiind dispuse concentric în jurul Pământului material este doar un mod de reprezentare specific omenesc. Adevărul este că nu există un limbaj omenesc corespunzător, pentru a înfăţişa cum se cuvine structura **Terrei aurica**.

Toate planurile paralele ale **Terrei aurica** au propriile lor coordonate spaţio-temporale, diferite de cele întâlnite în *lumea materială.* Se poate spune, de exemplu, că *planul eteric – lumea etherică* – este infinit.

Lumea etherică este o lume infinită, deşi, din punct de vedere spaţial, nu depăşeşte limitele **Terrei aurica**, deci nu depăşeşte jumătatea distanţei dintre Lună şi planeta învecinată, Marte. Acelaşi lucru se poate spune despre *lumea astrală* sau despre *lumea spirituală* – lumile în care merg oamenii după momentul morţii. Toate aceste lumi sunt infinite ca profunzime cuantică, dar circumscrise în interiorul membranei ce învăluie **Terra aurica**. Evident, este vorba despre un paradox, care nu poate fi înţeles corespunzător prin datele ştiinţei sau prin categoriile

kantiene ale cunoaşterii.

Dacă, despre lumile în care merg oamenii după momentul morţii se poate spune că sunt infinite (infinite ca profunzime cuantică, dar circumscrise în interiorul membranei ce închide **Terra aurica**, membrană care are doar două porţi, una de ieşire, alta de intrare), iar acesta constituie un paradox – intuit totuşi de marii mistici şi *specialişti ai sacrului* pe care i-a avut umanitatea, intuit şi de mulţi fizicieni moderni –, ce s-ar putea spune despre *Lumea îngerilor* sau despre *Lumea divină*?

La nivelul *Terrei Aurica,* **Dumnezeu cel Viu, IŞŞ,** se manifestă ca **HAUTI, Dumnezeu manifestat. HAUTI** este o **Persoană**, iar nu un concept sau o „energie”.

Dumnezeu manifestat, HAUTI, se manifestă pe ultimul palier al **Terrei aurica** ca o impresionantă **Fiinţă de lumină. HAUTI** este **Marele Tată.** Înfăţişarea lui **HAUTI** este întrucâtva asemănătoare celei pictate pe pereţii bisericilor creştin ortodoxe: un **Bătrân** venerabil, cu barba şi părul argintii, înveşmântat adesea într-o robă aurie.

Ca Fiinţă, **HAUTI** este întreit. **HAUTI, ca Fiinţă întreită**, cuprinde în Sine Trei *Persoane* nedespărţibile: **Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh**. Aceasta este **Sfânta Treime**.

HAUTI are un **Spirit** – esenţă din esenţa lui **IŞŞ** – un **Suflet**, şi o **Aură**. Din **Sămânţa Sufletului** lui **HAUTI** s-a născut, înainte de veac, **Unicul Său Fiu**, numit **SHONAH** în *lumea eterică* şi **HRISTOS** în lumea oamenilor. Din **Aura** lui **HAUTI,** care este imposibil de perceput chiar şi prin simţurile transfizice ale celui mai experimentat clarvăzător, s-a născut **DUHUL SFÂNT,** numit **IEHIHAH** în *lumea eterică,* care este susţinătorul a tot şi a toate.

În *lumea eterică,* se spune că **Aura** lui **HAUTI** are nouă straturi/corpuri, iar acei oameni care vorbesc despre viziuni dumnezeieşti şi despre *unio mistica,* se pare că n-au putut percepe decât stratul auric exterior…

DUMNEZEU TATĂL are ca atribute fundamentale VOINŢA, PUTEREA ŞI SFINŢENIA. DUMNEZEU FIUL are IUBIREA ca atribut

fundamental, iar SF. DUH este Persoana PRIN CARE SE FACE TOTUL.

HAUTI, ca **Tată** a tot ce există, este manifestarea lui **IŞŞ.** La începuturi, **IŞŞ,** în marea sa înţelepciune a creat cosmosul pur şi perfect. **IŞŞ** a creat, mai întâi, la nivel de INTENŢIE, Lumea divină.

Istoria spirituală a universului este lungă şi complexă. Omul, aşa cum se prezintă astăzi, este produsul acestei îndelungate istorii spirituale. Toate evenimentele desfăşurate de-a lungul eonilor – eonii sunt perioade de timp incalculabile; în *lumea eterică* se folosesc, ca unităţi de măsură, *perioadele* şi *timpurile* – şi-au lăsat amprenta atât asupra cosmosului, implicit asupra **Terrei aurica**, cât şi asupra omului ca structură energetico-informaţională.

Este un mare eveniment când o înaltă fiinţă angelică acceptă să vorbească oamenilor despre istoria spirituală a cosmosului. Întrebat de către Eugen**, Îngerul Gabriel** explică în felul următor perioada de început a cosmosului spiritual:

„Apariţia Spaţiului a avut loc când **IŞŞ** *s-a numit pe sine* **IŞŞ** *şi a construit – nu pentru Sine, ci pentru cei pe care îi concepea în Gândirea Sa – un Loc şi o Locuinţă. Acest Loc – afirmă* **Îngerul Gabriel** *– s-a numit* **Halazeth**

„Cândva, noi toţi – **Îngeri şi Oameni** *–, vom vedea ceea ce acum nu putem concepe cu gândul. Noi***, îngerii**, *Fraţii tăi mai mari,* spune **Îngerul Gabriel**, *numim acest loc* **nimic**”.

„Spaţiul spiritual este locuinţa în care **IŞŞ** *s-a manifestat în prima Sa formă şi în care v-a adus şi pe voi, Fiii femeii, în prima formă, cea de stea (de spirit). Locuinţa aceea, care a existat înaintea noastră, se numeşte* **Hazaleth**”.

După cum se poate remarca, primul plan cosmic sau *Prima Locuinţă a* lui **IŞŞ** este cea denumită **Halazeth**, iar a doua *Locuinţă* este **Hazaleth**. Despre aceste *Locuinţe* sau planuri cuantice nu se poate vorbi la timpul trecut, întrucât există şi astăzi şi vor exista atâta timp cât cosmosul se va afla în stare de manifestare sau de

expansiune cuantică.

Prima Locuinţă, în care **IŞŞ** s-a numit pe sine **IŞŞ,** aşadar *Locuinţa* în care **IŞŞ** a rostit *Cuvântul dintru începuturi,* prin care s-a definit pe Sine, este de neconceput pentru **îngeri**, fiind identificată cu *nimicul. Prima Locuinţă* este *Lumea fără formă.*

În a doua Locuinţă, deci în al doilea plan cuantic al cosmosului, **IŞŞ** s-a manifestat ca formă, ca *Primă Formă* – cea de **Stea**, adică de *Spirit. A doua Locuinţă* este, aşadar, *Locuinţa* **Spiritului** lui **IŞŞ.**

„Locuinţa în care **IŞŞ** *s-a manifestat pentru prima oară – spune în continuare* **Îngerul Gabriel** *– în formă umană, în care ne-a creat pe noi ca* **stele**, *se numeşte* **Hakazaleth**".

„Atunci, nu era încă început, iar noi toţi visam. Totul este însă de nedescris în frumuseţe şi puritate, pentru a fi înţeles chiar şi de Fiii Flăcării care posedă corp umanoid".

„În dragostea **Lui** *cea mare, pe atunci* **El** *ne vorbea şi, în somn, noi toţi îl vedeam lucrând o Locuinţă minunată pentru noi toţi. Atunci s-a creat* **Bucuria**, *care înainte nu exista. Şi Locuinţa s-a numit* **Hetithet**".

„Şi atunci, noi toţi, Fiii Lui luminoşi, am fost aduşi lângă **El**, *în formă umanoidă. Acolo nu exista nici timp şi nici Ierarhie, căci toţi eram în* **El** *şi* **El** *era în noi".*

Primii creaţi de către **IŞŞ** la începutul manifestării cosmice sunt cei **21 de îngeri Puri**, prin care, ulterior, s-a clădit totul.

Cosmosul **spiritual** este creaţia lui **IŞŞ,** iar *Temelia eternă* este formată din corpurile spirituale ale celor **21 de îngeri Puri**. Pe această *Temelie eternă* a fost construit tot ce există. Cei **21 de îngeri Puri ai Temeliei** nu au formă umanoidă. Ei sunt *fură formă,* dai prin ei a fost creată *forma.*

Prin intermediul *Celor fără formă* – **cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei** –, **IŞŞ** a creat apoi nenumăraţi îngeri şi spirite ale naturii. Îngerii se numesc pe ei înşişi **Fiii Flăcării**. Toţi îngerii şi spiritele naturii creaţi ulterior au fost înzestraţi cu un corp de lumină de formă umanoidă –

echivalentul corpului duh al oamenilor.

„Numărul Fiilor Flăcării, mai spune **Îngerul Gabriel**, *era pe atunci de 500 de naţiuni, adică mii de zeci de mii şi mii de mii de zeci de mii”.*

Când totul era doar *Bucurie,* s-a produs însă primul eveniment dramatic al cosmosului: *„căderea” a doi* **îngeri Puri** *din cei 21.* Prin căderea celor doi **îngeri Puri** şi prin revolta lor, structura universului s-a schimbat.

„Atunci s-a născut începutul şi a apărut Timpul – spune în continuare **Îngerul Gabriel** *–, iar noi, Fiii Flăcării, am perceput Noul; apoi am privit neputincioşi cum Noul naşte Schimbarea. Şi totul* (s-a produs) *din pricina celor doi dintre fraţii noştri”.*

Cei doi **îngeri Puri** care s-au revoltat pentru prima oară s-au numit Than şi Haill. Than, înseamnă purtător, fiind de semn negativ, iar Haill înseamnă împotrivire, fiind de semnul pozitiv. Împreună sunt numiţi *Purtătorul de împotrivire,* formând o unitate, adică Haill-şih-Than, Hailişihthan, Hallshithan sau Shaitan.

„Ei, afirmă **Îngerul Gabriel**, *au pierdut* (atributele fundamentale pe care le aveau la început) *sunetul, mirosul şi culoarea dintâi – şi nu s-a mai găsit loc pentru ei în Locuinţa cea mare* **fHetitetul).**

*„Atunci s-a născut * * * (Tendinţa sau Impulsul) şi s-a născut * * * (Karma)”,* mai spune **Îngerul Gabriel.**

Îngerul Gabriel numeşte *„Repetiţie a ceva” ceea ce* noi am tradus prin *Tendinţă sau Impuls* (din punctul de vedere al logicii formale, *Impulsul* este identificat cu manifestarea sa, *Devenirea),* iar ceea ce noi am tradus prin *Karma***, Îngerul Gabriel** numeşte *„Jocul cerului după merit”.*

Cu mult înainte de rebeliunea lui Hallshithan, în *Locuinţa cea mare* se anticipa deja aducerea în formă a **primului om.** Şi, la un moment dat, **primul om** a fost creat în forma umanoidă de **duh** – mai precis de **corp duh** –, sinteza a tot ce fusese creat până în acel moment. Primul om a fost numit **Shantiah – Primul Adam.** El a fost creat după *Chipul şi Asemănarea* **Domnului Tăriilor.**

Corpul duh de formă umanoidă al **Primului Om** era *imago mundi* – reflectarea întregului cosmos. Toţi îngerii şi spiritele naturii şi-au adus contribuţia la formarea corpului său duh, proiectându-şi în el esenţa lor îngerească.

Aşadar, **corpul duh** al **Primului Om,** creat *ca formă* după *Chipul şi Asemănarea* **Domnului Tăriilor,** era format din emisiile energetice ale tuturor îngerilor şi spiritelor naturii. Întregul cosmos era reflectat – ca emanaţie energetică – în **corpul duh** al *Primului Om.*

În schimb, **spiritul** omului a fost creat anterior, în afara cosmosului, în *Lumea fără formă,* de însuşi **Dumnezeu nemanifestat – IŞŞ.** Deşi omul în formă umanoidă de **corp duh** a apărut după creaţia Lumii şi a îngerilor, fiind constituit chiar din emanaţiile corpurilor spirituale ale acestora, **spiritul** său a fost creat cu mult timp înainte de apariţia *Primei Locuinţe.* Spiritul omului a fost creat dintru eternitate în *Lumea fără formă,* de însuşi **IŞŞ**. Aceasta înseamnă că, **spiritul** omului – iar nu omul ca înveliş de formă umanoidă – este mai vechi decât cosmosul. **Spiritul** omului precede atât momentul creaţiei *Primei Locuinţe,* cât şi momentul creaţiei îngerilor.

În această primă etapă a cosmosului, la un timp după creaţia **Primului Om,** au fost creaţi şi alţi oameni. Ei au fost numiţi **Iniţiali, Primordiali** sau **începători –** constituind *prima generaţie umană.* Totuşi, în perioada de început, până la căderea lui Hallshithan, au fost creaţi doar alţi nouă *Oameni primordiali* (zece împreună cu **ShantiahJ.**

Rebeliunea lui Hallshithan, prima rebeliune din cosmos, a provocat, inevitabil, o *Mare Ştergere.* Forma umanoidă a dispărut – a fost *ştearsă* – din cosmosul spiritual. Toate fiinţele care posedau formă umanoidă – Îngeri sau oameni – au redevenit **stele**, adică **spirite**.

După o *perioadă de nemanifestare,* a fost creată o nouă *Locuinţă,* numită **Perfer**, în care numărul **îngerilor** şi **spiritelor naturii** de formă umanoidă era mai mic decât cel prognozat iniţial.

Perferul depăşea în mărime de trei ori cei

doisprezece, adică spaţiul ocupat de planetele sistemului nostru solar, care sunt în număr de douăsprezece (cele nouă planete fizice, două planete eterice şi Soarele). Miezul **Perferului** era aşezat în centrul **Hazurethului,** iar în miezul său era chiar sămânţa răului, Hallshithan.

Pe *Locuinţa* **Perfer,** oamenii au fost iarăşi readuşi în formă umanoidă. **Corpul duh** al oamenilor a fost recreat după alţi parametri. Aceasta a constituit *a doua generaţie umană.*

Învelişul de formă umanoidă al celei de-a doua generaţii de oameni a fost suplimentat prin crearea **sufletului,** ca element distinct. În această etapă evolutivă, omul era format din **stea**, adică din **spirit,** din învelişul de formă umanoidă – **corpul duh** – şi din **suflet.**

Tot pe Perfer, a fost creată *Femeia,* dar ea a fost creată, nu după *Chipul şi Asemănarea* lui **HAUTI,** ci după chipul şi asemănarea lui **Shantiah.** Aşadar, *Femeia* nu a fost creată după *Chipul şi Asemănarea* lui **Dumnezeu***,* ci după chipul şi asemănarea *Bărbatului,* care este *Chipul Domnesc.* În lumea eterică se spune că *Femeia* este *Strălucirea Bărbatului.*

Apoi a urmat căderea lui **Shantiah** şi a lui Lucifer sub influenţa celor doi îngeri puri care sunt unul – Hallshithan. În *lumea eterică* se spune că **Shantiah** şi Lucifer au preluat *„preţul de iertare”* de la Hallshithan.

După rebeliune, Lucifer a intervenit cu brutalitate în viaţa paradiziacă a celei de-a doua *generaţii* de oameni de pe **Perfer** şi, după cum se exprima **Îngerul Gabriel***, „a învins numerele şi a forţat cerul”.* Lucifer s-a răzvrătit împotriva **Planului lui Dumnezeu**, iar în răzvrătirea sa a fost urmat de mulţi alţi îngeri şi de spirite ale naturii. Lucifer a fost urmat în rebeliunea sa chiar şi de o parte din oameni.

Din momentul rebeliunii, tuturor îngerilor, spiritelor naturii şi oamenilor care l-au urmat pe Lucifer li s-au întunecat ochii. Ochii lor au devenit întunecaţi, ca nişte găuri negre ce absorb lumina şi energia. În lumea eterică se spune că *n-au mai văzut Adevărul.* Ei au devenit de

atunci *Cei cu ochii negri – Cei desprinşi* sau *Cei răzvrătiţi.* În lumea eterică, îngerii răzvrătiţi sunt numiţi *Dree,* iar spiritele naturii răzvrătite sunt numite *Lorehh. Dree* sunt ceea ce tradiţia populară desemnează prin draci, iar *Lorehh* sunt ceea ce tradiţia populară desemnează prin demoni.

Căderea lui **Shantiah** şi rebeliunea lui Lucifer au provocat, în cele din urmă, distrugerea **Perferului**. A urmat o *perioadă de nemanifestare,* după care totul a fost recreat, după alţi parametri. **IŞŞ** a construit o nouă *Locuinţă,* chiar în mijlocul vechiului **Perfer**. De fapt, la nivelul eteric, ruinele fumegânde ale Perferului există şi astăzi. După perioada de nemanifestare**, îngerii** au îmbrăcat iarăşi formă umanoidă, dar de atunci, posibilităţile lor de manifestare în afara **Terrei aurica** au fost restrânse.

„Atunci, spune **Îngerul Gabriel**, **HAUTI** *a luat sunet, miros şi culoare de la Shantiah, şi a întocmit o creaţie mai joasă decât el în sunet, miros şi culoare, pentru a putea fi învinsă prin ispită, iar el, Shantiah, să cadă nu prin ispită şi rău, ci prin iubirea aproapelui. Numai astfel, Shantiah putea plăti preţul căderii lui Hallshithan şi al lui Lucifer-şideral fără ca ei s-o ştie".*

Noua creaţie este **Terra aurica**. Aşadar, **Terra aurica**, *noua creaţie,* inferioară lui **Shantiah** în sunet, culoare şi miros, a fost făcută pentru ca **Shantiah**, prin iubirea aproapelui, să plătească preţul căderii lui Hallshithan şi al lui Lucifer, fără ca ei să ştie.

Chiar în centrul **Terrei aurica** a fost construit Pământul material. Şi astfel a apărut cosmosul material. Faţă de cel spiritual, cosmosul material este ca o picătură de apă în ocean sau ca un fir de praf în deşert. Pământul fizic este situat chiar în miezul vechiului **Perfer**, fiind aflat sub influenţa combinată a lui Hallshithan şi a lui Lucifer.

După apariţia Pământului fizic, a avut loc crearea trupului material şi „aducerea omului în carne". **Primul Om** care s-a născut pe pământul material a fost **Adam** fizic, cel despre care vorbeşte Vechiul Testament. **Primul**

Om era format din **spirit, corp duh, suflet (corpul sufletului) şi corp fizic**, căruia i s-a insuflat *suflare de viaţă.* **Primul Om** nu avea corpuri aurice derivate.

Pe Pământul material, prin apariţia trupului fizic – ca repercusiune a căderii – s-a născut *a treia generaţie de oameni.* Toţi oamenii care s-au născut şi se vor naşte în lumea materială sunt urmaşii lui Adam fizic. Adam este Protopărintele tuturor oamenilor.

În prima fază a existenţei lumii materiale, numai un sfert din *a treia generaţie* era parte bărbătească. Apoi, oamenii *generaţiei a treia* s-au înmulţit şi s-au răspândit pe suprafaţa Pământului. După o perioadă, populaţia în continuă creştere a *generaţiei a treia* s-a divizat şi s-a constituit în trei mari Regate. Cele trei mari Regate au fost primele teritorii de pe Pământul material în care s-a dezvoltat o civilizaţie spirituală impunătoare. Se înţelege că, în acea perioadă, configuraţia Pământului era diferită de cea actuală.

Primul Regat cuprindea Europa şi avea o capitală undeva în vestul Spaniei. O altă capitală se afla pe actualul teritoriu al României. Al doilea Regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic, iar al treilea mare Regat se întindea în Africa, cu capitala undeva în Etiopia. În perioada de început a celor trei mari Regate, oamenii au fost ajutaţi de fiinţele angelice. În prima parte a celei de-a treia generaţii, a avut loc „căderea" (rebeliunea: încălcarea poruncilor) unor cete îngereşti.

La apogeul celor trei Regate a avut loc o contra-acţiune puternică în lumea oamenilor *a fiinţelor luciferice – Cei desprinşi* sau *Cei rupţi.* Ajutaţi de o parte din oamenii încarnaţi, *Cei desprinşi* au pornit război deschis împotriva **Fiilor luminii** pentru stăpânirea lumii materiale.

Războiul **Fiilor luminii** cu *Cei desprinşi* a culminat cu bătălia de la **Harimateea**, când oamenii aliaţi cu *fiinţele luciferice* au fost înfrânţi. După bătălie, toţi oamenii din cea de-a *treia generaţie* au fost retraşi din circuitul evolutiv, iar Pământul a devenit sterp şi gol. Aceasta a fost ceea ce fiinţele din lumea eterică numesc

marele potop sau *marea ştergere.*

Anterior acestui eveniment, avuseseră loc alte două *ştergeri. Prima ştergere* a avut loc în perioada de început, când *cei doi îngeri Puri din cei 21* s-au opus **Planului lui Dumnezeu**. *A doua mare ştergere* a avut loc imediat după răzvrătirea lui Lucifer şi după distrugerea Perferului. Primele două *ştergeri* s-au produs înaintea formării lumii materiale – Pământul fizic. În fine, *a treia mare ştergere* s-a produs pe Pământul fizic, după bătălia de *la* **Harimateea**.

După fiecare împotrivire sau răzvrătire, **corpurile duh** ale oamenilor au fost „şterse”, adică distruse, iar oamenii au revenit la starea de **stele**, adică de **spirite**. În momentul în care au redevenit **spirite**, oamenii au fost retraşi din circuitul evolutiv şi duşi undeva în afara **Terrei aurica**, în lumea/planul cosmic în care au fost creaţi la începuturi – în lumea *„fără formă”.*

După a treia ştergere, o lungă perioadă de timp, Pământul a dormitat lipsit de viaţă, căci energia **Duhului Sfânt**, care menţine totul, a fost retrasă, iar solul terestru a devenit asemănător cu solul lunar. După perioada de nemanifestare, pământul a revenit la viaţă, iar oamenii s-au manifestat iarăşi în **corpul duh**. Procesul evolutiv terestru a fost reluat, iar oamenii s-au încarnat iarăşi în *lumea materială.* Atunci s-a născut *generaţia a patra* – care este generaţia actuală. *Corpul duh* al oamenilor *generaţiei.* a *patra* este diferit de cel al generaţiilor anterioare.

La fel ca şi în celelalte perioade anterioare, treptat, noxele aurice emise de faptele oamenilor *generaţiei a patra* au condus la o incompatibilitate energetică între umanitate şi *Locuinţa* lor – Pământul material. Incompatibilitatea aurică dintre oameni şi globul terestru devenise la un moment dat atât de mare, încât putea produce în orice moment o catastrofă de mari proporţii. De altfel, toate catastrofele trecutului – distrugerile succesive – au demonstrat faptul că oamenii nu pot rezista la *plata celor trei preţuri* ce s-au pus: preţul căderii lui Shantiah, preţul căderii lui Hallshithan şi preţul căderii lui Lucifer.

De aceea, a fost necesar să vină **Cineva** *care să plătească un* **preţ de răscumpărare**. **Acesta a fost Iisus Hristos**, **Unicul Fiu al lui Dumnezeu**.

Înainte de întrupare, **Iisus Hristos** a coborât mai întâi în *lumea eterică.* Atunci, pentru patru *perioade* şi opt *timpuri,* s-a produs închiderea porţilor *Locuinţei morţilor*. Cu-alte cuvinte, cei care mureau nu aveau posibilitatea să se întoarcă *în Locuinţa morţilor,* în ceea ce astăzi numim *lumea de dincolo,* ci rămâneau în *planul cuantic infraeteric.*

Aşa a apărut *Regatul morţilor vii* în *planul infraeteric.* O lungă perioadă, toate sufletele morţilor au fost reţinute în lumea infraetherică, pentru ca sunetul, culoarea şi mirosul lor să fie egale, dar de semn opus cu sunetul, culoarea şi mirosul **Duhului lui Hristos**, *în* momentul pătrunderii sale *în planul cuantic eteric,* apoi în *planul cuantic infraeteric* şi, ulterior, în *lumea materială,* printr-o naştere imaculată. Astfel, răstimp de patru *perioade* şi opt *timpuri,* în patru locuri din *planul cuantic infraeteric,* au fost reţinute toate sufletele defuncţilor.

După **Naşterea, Crucificarea, Moartea şi învierea lui Iisus Hristos**, totul s-a schimbat. Morţii reţinuţi în infraeteric au fost eliberaţi şi s-au strămutat în *lumea de dincolo.* Reţinerea sufletelor defuncte în patru locuri din infraeteric, locuri corespunzătoare cu patru regiuni din *lumea materială,* a avut un scop precis, iar acest scop este specificat **de Îngerul Gabriel.**

„Nu se ştia (încă) *ce popor* (pentru întruparea lui **Iisus Hristos.**) *va alege* **HAUTI**, *iar alegerea* **LUI** *a fost de a ajuta naţiunea cea mai joasă, în ceea ce priveşte mirosul, sunetul şi lumina tuturor sufletelor strânse după patru perioade şi opt timpuri".*

„Acolo a venit **Hristos** *şi* **El** *a fost pus acolo unde sufletele erau cele mai bolnave şi care aproape se năruiseră definitiv. Primul care L-a primit şi L-a ocrotit în carne a fost Prinţul Asiriei* (Orientului)".

Înaintea întrupării lui **Iisus Hristos**, *lumea materială* se afla sub jurisdicţia spirituală a patru înalte

fiinţe îngereşti – numite **Prinţi**. Este vorba despre ceea ce se înţelege astăzi prin expresia **Spirit al Poporului**. Fiecare **Prinţ** stăpânea peste o regiune foarte întinsă.

În acea perioadă existau aşadar patru mari *Regiuni,* condusă fiecare de câte un **Spirit al Poporului** – de câte un **Prinţ**. În fiecare dintre cele patru *Regiuni* din *lumea materială,* care avea propria sa contraparte în lumea infraetherică, locuiau oameni de naţii, tipuri rasiale, religii şi culturi diverse.

Cele patru *Regiuni* erau următoarele: *Regiunea Orientului apropiat,* care avea focarul de cultură şi civilizaţie în spaţiul Orientului mijlociu, mai precis în Asiria (nu cunoaştem numele Prinţului conducător); *Regiunea Daciei,* care avea focarul de cultură şi civilizaţie dispus în spaţiul carpato-dunăreano-pontic, condusă de **Prinţul IŞŞHION**; *Regiunea Extremului Orient* – India şi China – condusă de **Prinţul Phaderon** şi *Regiunea* situată în America centrală, Mexicul actual, condus de **Prinţul Lametu**.

Regiunea guvernată de un **Prinţ**, deci de un **Spirit al Poporului** cuprindea regiuni foarte vaste, populaţii diverse atât din punctul de vedere al raselor, cât şi al obiceiurilor, religiei, culturii şi civilizaţiei. De-a lungul timpului, fiinţele îngereşti care ocupă funcţia de Spirit al unui popor s-au schimbat, în funcţie de conjuncturi. Dintre cei patru **Prinţi**, actualmente, doar **IŞŞHION**, **Spiritul Poporului Român** mai îndeplineşte această funcţie.

Cel care l-a primit pe **Iisus Hristos** a fost, aşadar, **Prinţul Orientului apropiat**, în compunerea căruia intrau cele mai slabe fiinţe umane – ca sunet, culoare şi miros – din acele vremuri. **Prinţul Orientului** a fost, în acea perioadă, **Spiritul conducător** al unei regiuni foarte întinse care cuprindea toate popoarele ce ocupau vechile teritorii ale Mesopotamiei, Egiptului, Persiei, Feniciei şi Palestinei – într-un cuvânt, întregul Orient apropiat. Epicentrul regiunii condusă de acest **Prinţ** era situat undeva în Asiria – motiv pentru care este denumit **Prinţul Asiriei**.

„Scoală-te, trezeşte-te şi priveşte în jur”.

Cosmosul vizibil, cosmosul observabil sau universul cosmologic după cum este denumit de ştiinţă, cel care poate fi perceput prin intermediul organelor noastre de simţ, precum şi prin intermediul prelungirilor tehnologizate ale acestora – telescoape, radiotelescoape – este denumit **Hetithet** în *akhatakha,* limba lumii eterice. În *akhatakha,* **Hetithet** înseamnă *„Iubirea turnată în Formă”.*

După cum afirmă fiinţele din *lumea eterică,* **Hetithetul** este mult mai mic decât se crede astăzi, iar această idee ar trebui să dea de gândit tuturor celor care, pe baza unor calcule sofisticate, vorbesc despre dimensiunile uriaşe ale cosmosului, despre milioane de ani lumină de spaţiu sideral umplut cu substanţă cosmică.

Undeva, pe cuprinsul **Hetithetului** se află **Terra aurica**. Spaţial, **Terra aurica** se întinde până la jumătatea distanţei dintre Lună şi planeta Marte. Denumirea Pământului în *akhatakha* este **Hazureth**, sau *„Iubirea turnată în chip domnesc”.*

Despre modul în care, cândva, a avut loc cosmogeneza şi despre modul în care au fost formate planurile cuantice ale cosmosului, ne vorbeşte o altă înaltă fiinţă a **Terrei aurica**, un **înger Păzitor** pe nume **Shafa**.

De regulă**, Îngerii Păzitori** nu prea coboară *în lumea eterică,* acesta fiind un eveniment foarte rar – rolul lor constând în ajutarea oamenilor, direct de pe ultimul nivel al *Terrei aurica.* **Îngerii Păzitori** nu trebuie confundaţi cu **Îngerii Veghetori**, care se manifestă cu predilecţie în *lumea eterică.* De altfel, treapta, gradul ontologic sau nivelul de înger are multe gradaţii. La un capăt al scării se află gradul**de î nger Veghetor**, iar la celălalt capăt se află gradul **de înger Păzitor**, considerat, cel mai adesea**, înger „plin”**. În lumea eterică**, Îngerului Păzitor** i se mai spune, uneori, şi **îngerul minţii**. Practic, energia ce stă la baza formării **corpului mental** al oamenilor este formată din emisia spirituală a acestor înalte fiinţe îngereşti.

Perceput prin clarvedere de Eugen**, Îngerul Shafa** este o fiinţă de o frumuseţe distinsă. Aura sa are o intensitate extremă: *puterea* şi *tăria* sa sunt imense, iar vechimea, percepută prin *simţul vechimii,* este, de asemenea, foarte mare. Făcând o analogie cu o sursă luminoasă din *lumea materială,* prin *puterea* aurei unei fiinţe angelice putem înţelege ceva similar tensiunii, iar prin *tărie* ceva similar intensităţii.

Îngerul Shafa are în jur de doi metri înălţime. Părul său, foarte lung, ce pare o apă limpede de culoare verzuie smarald, este prins într-o coadă la spate, iar pe cap poartă o coroniţă ce pare din foc. Ochii săi, lumini ce emit văpăi albastre, sunt lipsiţi de iris, la fel ca la majoritatea fiinţelor angelice înalte ale **Terrei aurica**, iar faţa şi trupul par a fi făcute din zăpadă. **Îngerul Shafa** are un veşmânt vaporos, ce pare a fi făcut din lumini, fiind brăzdat neîncetat de scurtcircuite scânteietoare. Peste mijloc**, Îngerul Shafa** poartă un cordon, format din mai multe cercuri de lumină, care-şi modifică neîncetat culoarea, mirosul şi sunetul. În mână**, Îngerul Shafa** poartă o sabie cu două tăişuri, cu mânerul format din numeroase lumini, asemănătoare unor pietre preţioase. Pe lamă se pot observa numeroase arabescuri şi simboluri. Mânerul şi garda sabiei sunt alcătuite dintr-o energie asemănătoare apei, iar lama este alcătuită dintr-o energie asemănătoare focului. Este foarte interesant faptul că **Îngerul Shafa** posedă aripi.

Până la momentul în care Eugen l-a întâlnit pe **Îngerul Shafa**, nu avea nici cea mai mică idee că **Îngerii Păzitori** au aripi – motiv pentru care, în lucrarea anterioară, **Forţă contra Forţă**, am făcut afirmaţia că **îngerii** nu au aripi. De fapt, nu toţi **îngerii** posedă aripi, ci doar o anumită categorie.

La acest punct al expunerii noastre, trebuie să facem câteva precizări absolut necesare. Datorită specificului demersului lui Eugen şi, în primul rând, datorită faptului că efortul său cognitiv se desfăşoară într-un alt palier cosmic, în *lumea eterică,* care este diferită de *lumea materială,* anumite constatări pot fi corectate, în timp, în

urma unor experienţe noi. Acesta este motivul pentru care, uneori, de-a lungul expunerii noastre, vom aduce, cu onestitate, completări sau modificări cu privire la unele din afirmaţiile făcute.

În momentul în care ne vom da seama că anumite afirmaţii nu corespund întru totul structurii complexe a cosmosului spiritual vom reveni, ori de câte ori va fi nevoie, şi ne vom recunoaşte eroarea, îndreptând ceea ce trebuie îndreptat. Plecând de la premisa că, în astfel de demersuri, adevărul se lasă cu greu descifrat, sperăm că cititorii vor înţelege greutăţile inerente cu care se confruntă orice clarvăzător care are capacitatea de a sparge limitările specifice condiţiei umane actuale, dar şi ale oricărui „scrib" care încearcă să comunice – în limbajul omenesc –, evenimente, fapte şi aspecte ce se derulează în afara arealului perceptiv comun.

Aşadar, aripile **Îngerului Shafa** sunt imense, dar nu sunt formate din pene, ci din lumini, din mii şi mii de lumini orbitoare. Deşi, atunci când sunt strânse, aripile nu depăşesc doi metri, când sunt deschise, anvergura lor este impresionantă: depăşesc aproape şase metri. Formate din lumină, când sunt deschise, aripile **îngerului păzitor Shafa** emit parfumuri florale suave, fără corespondent în *lumea materială.*

După cum afirmă Eugen**, îngerul păzitor Shafa** a avut înalta misiune de a ţine mâna **Fiului lui Dumnezeu**, **Iisus Hristos**, în momentul morţii pe cruce. Tot **Îngerul Păzitor Shafa** a avut grijă, după crucificare, să preia recipientul în care s-a scurs sângele Mântuitorului – recipient cunoscut sub numele de *Sfântul Graal.* **Îngerul păzitor Shafa** cunoaşte mai bine decât oricine evenimentele Crucificării şi Morţii lui **Iisus Hristos**. În cele ce urmează**, Îngerul Păzitor Shafa** relatează câteva evenimente trecute, care au o deosebită relevanţă pentru înţelegerea *omului, ca cetăţean al cosmosului.*

„Se întâmpla când luminătorul vostru era verde – îşi aminteşte **Îngerul Păzitor Shafa** *despre acea porţiune din prezentul continuu pe care noi, oamenii, o numim*

trecut – şi AICI, peste tot, nu era încă zi şi noapte, nici rău, nici bine, nici început, nici sfârşit şi nicăieri nu se afla Timpul.

Pe atunci, toţi Fiii Flăcării se aflau în spatele **LUI**. ŞI **HAUTI** *lucra încă la Cortul Său cu oamenii –* **Hazurethul** *– şi, iată, toate erau bune înaintea* **Sa**".

„Şi noi priveam, cu toţii, miraţi adânc, la mâinile **Sale**, *cum întocmeşte Cerurile, Pământul şi pe Om. Iar în dreapta sa* (sta) **Cel care era la începuturi, Domnul tău şi Ajutorul LUI la lucru, început din început, Doi însă Unul**, *iar împrejurul a toate era* **al Treilea mare, şi Toţi erau Unul în toate şi în noi".**

„Şi s-a găsit sunet, lumină, culoare şi miros pentru **Hazureth**, *şi toate erau bune. Şi din toate acestea, şi din noi toţi, s-a luat iar sunet, lumină, culoare şi miros şi s-a întocmit Chip şi Asemănare după* **Chipul şi întruparea Domnului Tăriilor**".

„La *urmă,* **EL însuşi şi Fiecare din EL**, *pe rând, au binecuvântat pe Om şi i-au spus: „***Looh Iaa, Lezi eth, Shantia Prin**", adică „**Scoală-te, trezeşte-te şi priveşte în jur, luminiţă din Lumina Mea**".

*„Şi toţi Fiii Flăcării au strigat ca unul: „***Leziah. Da, scoală-te**".

„Şi pentru prima dată, **Omul**, *care era stea, ne-a privit dinlăuntrul formei şi ne-a zâmbit întâia oară,* **Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină**.

Şi toate stelele au izbucnit în strigăte de veselie privind **Hazurethul** *şi pe* **Om**. *Şi numai laude se auzeau în tot* **Hetitetul** *căci, iată, din pricina* **LUI** *– a lui* **HAUTI** *– stelele* (spiritele) *prinseseră formă şi Cuvânt".*

Tradus în limbajul nostru, **HAUTI** este **Dumnezeu manifestat** ca *Persoană;* „**Cel care era la începuturi, început din început**" este **Iisus Hristos**, iar *„al Treilea Mare"* este **Duhul Sfânt**, a treia Persoană.

După aceste evenimente cosmice primordiale, povestite atât de poetic de către **Îngerul Shaffa**, prin căderea celor doi *îngeri Puri* şi, ulterior, a lui **Shantiah** şi a lui Lucifer, omul – care, iniţial, era *Stea, Domn din*

Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumina – a căzut din ce în ce mai jos, iar fiinţa sa a cunoscut un proces amplu de transformare.

Virusat succesiv de „fraţii" săi care s-au răzvrătit, *Chipul domnesc* care este omul, nu a mai fost în rezonanţă, cu *Prima Locuinţă,* adică cu *planul cuantic primordial* şi a fost necesară construirea unei alte *Locuinţe,* adică a unei alte lumi. Astfel, din plan cuantic în plan cuantic, din lume în lume, pe măsură ce şi-a pierdut caracteristicile iniţiale, omul a coborât şi s-a învăluit în mai multe carcase aurice.

Omul a coborât din ce în ce mai jos, din Locuinţă în Locuinţă, ajungând o *Stea – Domn din Domn, Frumos din Frumos, Frumos din Frumos* – întrupată în *lumea materială,* supusă naşterii, morţii şi influentelor de tot felul.

Capitolul 4
ASOCIEREA OM – ÎNGER CĂZUT
Schimbarea, care a adus Noul

Omul este un microcosmos care reflectă tot ce există în cosmosul spiritual, în macrocosmos. În consecinţă, toate fiinţele îngereşti din cosmos, luminoase sau întunecate, se reflectă la nivelul microcosmosului care este omul – atât la nivelul auric, cât şi la nivelul corpului material.

Mai mult decât atât, toate structurile aurice ale omului – de la corpul duh la ultimul strat al aurei exterioare – sunt formate din emisiile energetice ale fiinţelor spirituale din cosmos: Îngerii cei buni sau îngerii cei răi, spirite ale naturii bune sau spirite ale naturii răzvrătite. Ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus.

Despre clasificarea fiinţelor angelice am amintit pe scurt în lucrările anterioare, mai ales în Forţă contra Forţă. Totuşi, lucrurile nu sunt atât de simple precum par la prima vedere. Afirmaţiile din Forţă contra Forţă reprezintă doar *abc-ul.*

S-a spus adesea că răul nu există, că Shaitan ori Lucifer nu există şi că în univers nu este loc decât pentru Bine. De altfel, se pare că prima victorie a Adversarului a

constat în convingerea oamenilor că răul nu există, că este doar o… iluzie.

Ar fi, într-adevăr, bine dacă răul ar fi doar o iluzie. Lucrurile sunt mai complicate, iar dezvăluirea mecanismului de funcţionare a cosmosului spiritual necesită un demers mai elaborat, pe care îl vom derula progresiv.

Rebeliunea unor fiinţe îngereşti împotriva Planului lui Dumnezeu reprezintă elemente fundamentale în istoria universului, fără de care tot ce există nu poate fi înţeles corespunzător. Fără a lua în calcul evenimentele primordiale, nimic din ceea ce există astăzi nu poate fi înţeles: pământul ca planetă materială, catastrofele cosmice şi planetare, omul şi condiţia sa actuală, structura aurică a oamenilor, suferinţa din lume, procesul palingeneziei şi evoluţia de-a lungul celor şapte trepte evolutive ori activitatea fiinţelor angelice rămase fidele lui Dumnezeu.

Din momentele de răscruce ale istoriei spirituale în care s-a produs rebeliunea unor fiinţe îngereşti, cosmosul este scena unui război continuu. Războiul forţelor spirituale ce se înfruntă îmbracă cele mai diferite forme, iar după apariţia Pământului fizic, epicentrul acestei lupte cu valenţe cosmice s-ar mutat în „ograda” oamenilor. Pământul, ca planetă, şi omul, ca fiinţă spirituală întrupată în corp fizic au devenit teatrul de bătălie pentru forţele ce se confruntă.

Înaintea primei rebeliuni, în primul ciclu al cosmosului, a existat doar o singură categorie de Fii ai Luminii, care a convieţuit în Pacea lui Dumnezeu o lungă perioadă de timp. *Pax* divină a fost spulberată în momentul în care *cei doi îngeri Puri ai Temeliei* s-au opus Planului lui Dumnezeu. Fiinţele din *lumea eterică* afirmă că *cei doi îngeri Puri r ebeli sunt unul* – deci avem de-a face cu o fiinţă îngerească binară. Împreună, *cei doi îngeri Puri rebeli* sunt numiţi Hallshithan sau Shaitan – Purtătorul de împotrivire sau Potrivnicul…

Împotrivirea celor doi îngeri Puri a constituit *prima*

rebeliune din cosmos. Prima rebeliune s-a produs în primul ciclu cosmic, cu mult înaintea formării Pământului material. Rebeliunea *celor doi îngeri Puri ai Temeliei a* fost primul eveniment ce a modificat planul originar al creaţiei.

A doua mare rebeliune l-a avut ca protagonist principal pe Lucifer-şideral. *A doua mare rebeliune* s-a produs cu mult timp înaintea apariţiei Pământului material, pe planeta eterică Perfer, în cel de-al doilea ciclu cosmic. În rebeliunea sa, Lucifer-şideral a fost urmat de alte fiinţe îngereşti, oameni şi spirite ale naturii.

Evident, după cele două rebeliuni succesive, restul Fiilor Luminii şi spiritelor naturii şi-au continuat activitatea de menţinere în stare de funcţionare a cosmosului. Îngerii cei buni, care au continuat să-l slujească pe Dumnezeu, sunt numiţi în *lumea eterică* prin termenul **Hemin Bem** – *Cei drepţi.*

Fiinţele îngereşti care s-au alăturat lui Lucifer-şideran sunt numite *Dree* – în traducere *Cei rupţi sau Cei desprinşi.* La rândul lor, *spiritele naturii rebele* care l-au urmat pe Lucifer sunt numite *Lorehh.* Ele s-au separat de *spiritele naturii bune,* care acţionează potrivit **Planului lui Dumnezeu**. Urmând o tradiţie străveche, pe *îngerii rebeli îi* mai putem *numi fiinţe luciferice* sau *draci. Spiritele naturii rebele Lorehh* au fost denumite în limbajul popular *demoni;* deşi, în limbajul actual, cele două denumiri pot avea uneori aceeaşi semnificaţie, din perspectiva adoptată în aceste rânduri, *demonii* sunt *spiritele naturii rebele Lorehh,* iar *dracii* sunt *îngerii rebeli, Dree.*

În momentul rebeliunii, tuturor *Celor desprinşi* li s-au întunecat ochii. Din **îngeri buni** au devenit *îngeri răi,* din **Fii ai Luminii** au devenit *Fii ai întunericului,* din **Hemin Bem** au devenit *Dree* – adică *Cei desprinşi.*

Ca însuşiri fiinţiale sau ca esenţă ontologica, nu există nicio diferenţă între **Fiii Luminii** *şi Fiii întunericului.* Tot astfel, nu există diferenţe între *spiritele bune ale naturii* şi *Lorehh:* au puteri egale, au însuşiri ontologice identice, dar sunt de semn contrar; unii

lucrează în conformitate cu **Planul lui Dumnezeu**, în timp ce alţii se opun acestuia.

Înaintea rebeliunii, *Dree – Cei desprinşi* – ocupau diferite funcţii în organigrama cosmică: Îngeri Veghetori, îngeri Păzitori, Ocrotitori ai oamenilor sau Supraveghetori ai vreunui segment din cosmosul spiritual, fiecare în conformitate cu gradul său. Însuşi Lucifer-şiderall ocupa o înaltă funcţie cosmică; înainte de rebeliune, Lucifer a fost *întâiul Heruvim Ocrotitor al Oamenilor – Purtătorul de Lumină.* Toţi oamenii din *primele două generaţii* au fost ocrotiţi şi educaţi – precum copiii mici de părinţii lor – *de întâiul Heruvim Ocrotitor.*

După rebeliune, toţi *Dree – Cei desprinşi* – şi-au pierdut funcţiile cosmice, dar nu şi-au pierdut *puterea* şi *tăria;* ei sunt asemenea **Fiilor Luminii** care respectă **Voia lui Dumnezeu**, dar de semn contrar. După rebeliune, *Dree* au fast concediaţi. Ei sunt specializşti foarte buni, dar, fiind de semn contrar, ştiu foarte bine ce să facă pentru a se opune **Planului lui Dumnezeu** şi activităţii **Fiilor Luminii**.

Pentru a înţelege ceea ce s-a întâmplat în acel trecut imemorial în care s-a petrecut rebeliunea, dar şi pentru a înţelege întregul fenomen în dramatismul lui, putem să ne imaginăm un om care s-a răzvrătit interior într-un moment al vieţii, în care (consideră că) a fost nedreptăţit – de exemplu, atunci când a fost dat afară de la locul de muncă şi a devenit şomer.

Să ne imaginăm că acel om a rămas „blocat” mental şi afectiv în acea stare de răzvrătire, precum cei surprinşi de un îngheţ năprasnic, care rămân în aceeaşi poziţie o lungă perioadă de timp. Aşa s-a întâmplat cu fiinţele *Dree* şi *Lorehh,* care s-au revoltat cândva, demult, înaintea creaţiei Pământului. Toate aceste fiinţe, care, anterior, aveau o anumită misiune în cosmos, au rămas blocate în starea mentală, afectivă şi spirituală, în care le-a surprins „căderea”.

Unele dintre ele erau supărate, altele disperate, altele mânioase, unele aveau porniri de revoltă pentru că

au fost nedreptăţite, iar din acel moment dramatic au rămas „îngheţate” în propria lor stare spirituală şi nu au mai evoluat în niciun chip. Ele n-au mai putut ieşi din starea lor de învrăjbire, iar toată ura, disperarea şi revolta lor s-a revărsat de atunci asupra celui din cauza căruia s-a întâmplat totul: omul.

Acum trebuie spus un alt aspect important: pentru aceste fiinţe nu există Timpul, aşa cum există pentru oameni. Pentru toate aceste fiinţe este *la fel* ca în prima fracţiune de timp de după rebeliune.

Înainte de răzvrătirea fiinţelor îngereşti, nu existau caracteristici negative în cosmos: nu exista ura, nu exista supărarea, nu exista minciuna, nu exista trădarea. Înaintea rebeliunii, totul era perfect; niciun sentiment negativ nu umbrea puritatea creaţiei lui **Dumnezeu**. În acest context, este de la sine înţeles că sentimentele negative nu au fost inventate nici de **Dumnezeu**, nici de oameni. Sentimentele negative, de altfel, nici nu aparţin oamenilor. Ele sunt împrumutate, prin rezonanţă, de la fiinţele angelice rebele. Oamenii sunt cei care, prin liberul lor arbitru, le copiază şi le manifestă în *lumea materială.* Omul nu poate manifesta în lumea fizică ceva care să nu fi existat în cosmosul spiritual.

În concluzie, se poate spune că fiinţele rebele sunt blocate într-o anumită ipostază caracterială şi au nevoie de a ieşi din ea. Ceea ce este cu adevărat dramatic este însă faptul că nu sunt capabile, prin ele însele, să înţeleagă eroarea pe care au săvârşit-o în momentul rebeliunii. Ele încă se menţin în starea de revoltă din prima fracţiune de secundă de după rebeliune. Prin propriile lor puteri, aceste fiinţe nu se mai pot ridica – ca luminozitate, culoare, miros şi sunet – la starea originară, de **Fiii ai Luminii.**

În actualul stadiu al cosmosului, doar omul poate conştientiza o astfel de stare. De aceea, aceste fiinţe acţionează asupra omului, care, prin rezonanţă, le preia stările caracteriale.

Cele cinci etape ale metamorfozei

Dree – Cei desprinşi pot fi împărţiţi în mai multe

categorii distincte. Mai mult decât atât, se poate vorbi despre un proces evolutiv sau, mai degrabă, despre o *metamorfoză* în cazul *fiinţelor luciferice Dree* şi a spiritelor naturii rebele, *Lorehh.* Această *metamorfoză* cuprinde mai multe etape.

Prima etapă poate fi considerată a fi starea iniţială, în care toate fiinţele din cosmos se aflau în *nediferenţiat* – în lumea *fără formă.* În această stare, toate fiinţele sunt **spirite** lipsite de corp spiritual de formă umanoidă. De altfel, prima stare a cosmosului a fost starea **fără formă**. Însuşi **IŞŞ, Creatorul a tot ce există, Dumnezeu nemanifestat**, este **fără formă**. Această stare este *dincolo de dincolo* – după cum spun fiinţele din *lumea eterică.*

În a doua etapă, Dree făceau parte din comunitatea unică a **Fiilor Luminii**. Toţi **Fiii Luminii** au un corp de lumină, de formă umanoidă, asemănător corpului duh al oamenilor. Acest corp de formă umanoidă poate fi considerat a fi corpul duh îngeresc. El este totuşi diferit de cel omenesc prin anumite particularităţi. În această etapă nu se născuse încă răul, iar **Fiii Luminii** trăiau în Pacea lui **Dumnezeu**.

A treia etapă s-a declanşat în momentul rebeliunii, când *fiinţele luciferice* s-au rupt de **Dumnezeu**, iar ochii lor s-au întunecat *şi n-au mai văzut Adevărul.* În această etapă, ei poartă numele *Dree – Cei desprinşi.*

După rebeliune, *Dree* şi-au păstrat corpul duh. Din momentul rebeliunii şi până astăzi, *Dree* se manifestă în corpuri duh de formă umanoidă; drept urmare, pot fi observaţi de toţi acei oameni care posedă *cea de-a doua vedere.*

Există însă şi a *patra mare etapă a metamorfozei.* Această etapă se produce în anumite condiţii, în care *Dree – Cei desprinşi* – **conştientizează răul pe care l-au produs**. În momentul în care conştientizează răul pe care l-au produs, cu *Cei desprinşi* se petrece o transformare esenţială: **îşi pierd corpul de formă umanoidă**. **De fapt, îşi pierd forma**. Ei continuă totuşi să posede un corp

spiritual, dar acesta este lipsit de formă.

Cei desprinşi – Dree – redevin astfel spirite care se manifestă încă într-un corp energetic, dar acest corp nu mai are *formă.* Deşi dispare *forma* corpului lor de lumină, ei păstrează totuşi un corp de natură spirituală. Corpul lor spiritual încă există, dar este disipat în miliarde de părţi. El nu se mai manifestă ca *formă,* dar continuă să existe risipit în cosmos.

Evident, este vorba despre o metamorfoză foarte subtilă, destul de greu de înţeles în lumea oamenilor. Este greu de înţeles şi de explicat ce înseamnă un corp energetic lipsit de formă. În cosmosul spiritual există multe procese ce scapă înţelegerii omeneşti, care-i bazată doar pe mecanismele conceptuale aflate astăzi în uz.

Din punct de vedere metafizic, se poate spune că, în a patra stare, *Cei desprinşi* se mută la limita dintre macrocosmos şi microcosmos, iar din punct de vedere auric se poate spune că se disipează în cosmos.

În a patra stare, **Cei desprinşi, Dree,** *sunt numiţi Ashpan – în traducere,* **Cei reîntorşi.** *Evident, este vorba despre aceleaşi fiinţe, diferă doar stadiul metamorfozei în care se află la un moment dat.*

Dree *nu devin* **Ashpan** *decât în momentul în care* **conştientizează răul făcut. În secunda în care conştientizează răul făcut, Dree îşi pierd corpul duh îngeresc deforma umanoidă.** *Ei încă păstrează un corp spiritual, care este însă lipsit de formă umanoidă. Acest corp spiritual se disipează în cosmos, precum ploaia pe un câmp, în timp ce spiritul lor se mută la limita dintre macrocosmos şi microcosmos.*

Lipsiţi de corpul duh îngeresc, în a patra stare, *Dree-Ashpan, Cei reîntorşi,* participă, alături de om, la procesul evolutiv cosmic, manifestându-se în felul lor specific. Pentru a se putea întoarce la demnitatea iniţială, cea de **Fiii ai Luminii,** acestor fiinţe li s-a permis să intre în conexiune directă cu aura omului.

Scopul acestei metamorfoze este reîntoarcerea tuturor *Celor desprinşi* la starea dintâi, în care erau **Fii ai**

Luminii. Starea de *Ashpan* nu presupune încă reîntoarcerea definitivă la starea de **Fiu al Luminii** – reîntoarcerea la începuturi. Starea de *Ashpan* implică doar începutul reîntoarcerii.

Starea de *Ashpan* este doar tranzitorie. Ea implică un lung proces de transformare alături şi prin om. Abia la capătul acestei stări, fiinţele *Dree* devenite *Ashpan* pot trece în a cincea stare a metamorfozei. Procesul de transformare a fiinţelor *Dree* în *Ashpan* se produce continuu – secundă de secundă.

În fine, *a cincea stare* a metamorfozei *fiinţelor luciferice* implică pierderea definitivă a unui corp de natură spirituală. În momentul pierderii corpului spiritual, *fiinţele Ashpan* se reîntorc în **non-formă** – în **fără formă** – starea iniţială aflată înaintea dobândirii unui trup luminos de formă umanoidă. De fapt, în a cincea stare, *fiinţele luciferice* se reîntorc în *nediferenţiat.* În această stare ele sunt *stele,* adică **spirite**.

Toate cele cinci stări sau etape sunt valabile atât pentru *Dree*, îngerii rebeli, cât şi pentru spiritele naturii rebele – denumite *Lorehh.*

La fel ca *fiinţele luciferice Dree, spiritele naturii rebele Lorehh* urmează acelaşi proces de reîntoarcere. La fel ca şi *Dree,* spiritele naturii rebele *Lorehh* doresc reîntoarcerea la ceea ce au fost cândva.

Dree – a treia stare a metamorfozei

Departe de a fi doar o iluzie generată de imperfecţiunea omului, răul se manifestă prin forme concrete, iar căile sale de manifestare sunt adesea întortocheate. Filosofic, se poate spune că răul are esenţă ontologică.

Chiar dacă se acceptă faptul că răul are esenţă ontologică, lucrurile nu sunt atât de simple. Răul se manifestă în cosmos pentru că există fiinţe spirituale care l-au creat: *Cei desprinşi* – fiinţele shaitanice, fiinţele luciferice şi spiritele rebele ale naturii. Mai mult decât atât: există deosebiri fundamentale în ceea ce priveşte activitatea fiinţelor prin care se manifestă răul. Aceste

deosebiri sunt date de *stadiul* în care se află aceste fiinţe, la un moment dat.

Evident, *primele două stadii* ale metamorfozei fiinţelor rebele nu mai sunt de actualitate. Primele două stadii s-au încheiat cândva, într-un trecut îndepărtat, când toate fiinţele din cosmos urmau *Planul* instituit de către **Dumnezeu** şi făceau parte din aceeaşi unică familie. De asemenea, *al cincilea stadiu* nu ne poate interesa, întrucât depăşeşte cunoaşterea omenească. În momentul în care fiinţele rebele se reîntorc în *fără formă,* orice cunoaştere cu privire la ele se încheie. Rămân însă de actualitate cele două *stadii* intermediare: *al treilea şi al patrulea. Stadiul al treilea* presupune manifestarea acestor fiinţe rebele ca *Dree* ori ca *Lorehh,* iar *stadiul al patrulea* presupune manifestarea ca *Ashpan-Dree* sau ca *Ashpan-Lorehh.*

Vom începe cu *stadiul al treilea,* în care aceste fiinţe se manifestă ca *Dree* sau ca *Lorehh* – şi pot fi desemnate prin expresia *Cei cu ochii negri.*

Fiinţele rebele din cea de-a treia stare – Dree sau Lorehh –, aflate sub directa cârmuire a Prinţului lor, Lucifer, se pot manifesta doar în *planul cuantic* propriu şi în *lumea eterică;* fiinţele din această categorie posedă un corp duh îngeresc de formă umanoidă, au puteri fiinţiale ca şi **Fiii Luminii**, dar de semn contrar. Ele pot pătrunde în *lumea eterică* doar prin intermediul unor *Porţi.*

Cei cu ochii negri îi consideră răspunzători pe oameni pentru tot ceea ce li s-a întâmplat şi vor să-i distrugă. Ei sunt, de asemenea, supăraţi că **Dumnezeu** – aşa cred ei – îi iubeşte mai mult pe oameni decât pe ei. De aceea, *Cei cu ochii negri* vor să se răzbune în sens absolut: vor să-i pricinuiască **Creatorului** cea mai mare durere – durerea de a-şi pierde Fiii luminoşi.

Cei cu ochii negri sunt conştienţi de faptul că, prin acţiunile lor, se răzbună împotriva cosmosului şi a **Creatorului**. Acesta este ultimul gest de rebeliune posibil – este ultima rebeliune.

Chiar dacă la originea răului din cosmos se află fiinţele îngereşti – *Cei desprinşi:* fiinţele shaitanice, fiinţele

luciferice şi spiritele rebele ale naturii –, doar omul le poate manifesta caracteristicile la nivelul lumii materiale. De altfel, nici primul om, **Shantiah**, nu este străin de intruziunea răului în cosmos.

În lumea materială, prin exercitarea liberului arbitru, doar omul poate manifesta răul. Omul este cel care alege binele sau răul, iar în momentul alegerii nu poate fi influenţat de nimeni – absolut de nimeni. Abia după ce alege, prin exercitarea liberului arbitru, omul intră sub influenţa fiinţelor îngereşti, luminoase sau întunecate, în funcţie de ceea ce a ales. Dacă omul alege binele se alătură Fiilor Luminii, iar dacă alege răul se alătură Fiilor întunericului. Mai întâi omul alege şi abia după aceea atrage, ca un magnet, influenţele celorlalţi cetăţeni ai cosmosului.

Cei cu ochii negri nu pot acţiona în mod direct asupra omului, întrucât, în actuala stare a cosmosului, ei nu mai vibrează în consonanţă cu ceea ce este acesta. În mod normal, între *Cei cu ochii negri* şi oameni există o mare diferenţă de potenţial. *Cei cu ochii negri* au însă o alternativă: să forţeze spargerea planurilor cuantice, iar aceasta se poate realiza doar prin coboarârea nivelul energetic al oamenilor, pentru a-l armoniza cu propriul lor nivel. Datorită faptului că nu pot intra în conexiune directă şi nemijlocită cu aura oamenilor, *Cei cu ochii negri* forţează *„cifrele şi legile cosmice”,* acţionând indirect asupra oamenilor. Influenţa lor asupra oamenilor este exterioară, prin inducţie, nu directă.

În mod normal, *Cei cu ochii negri* nici n-ar putea să-i vadă pe oameni, pentru că oamenii au o altă vibraţie energetică decât ei. Doar oamenii, prin acţiunile generate de liberul lor arbitru, pot intra în legătură energetică cu *Cei cu ochii negri.* În momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, săvârşesc ceva în disonanţă cu Legile cosmice – *Ordinea cosmică* sau *Firea Lucrurilor* – oamenii devin „obiect de cercetare” pentru *Cei cu ochii negri* şi se conectează auric la ceea ce sunt ei.

Caracteristicile celor cu ochii negri sunt sentimentele

negative: ura, mânia, răzbunarea, sexualitatea exacerbată garnisită cu perversiuni, furtul, crima etc. Când omul manifestă în viaţa de zi cu zi, indiferent în ce împrejurare, una din aceste caracteristici negative se conectează energetic, prin rezonanţă – prin sintonie, după principiul diapazonului – la *Cei cu ochii negri.*

Prin manifestarea unei asemenea trăsături de caracter, care generează la nivelul aurei omului o anumită culoare, un anumit sunet şi un anumit miros, *Cei cu ochii negri* devin capabili să forţeze *legile şi cifrele,* să spargă planurile cuantice, să-l vadă pe om şi să se conecteze energetico-informaţional fiinţei sale. Întregul proces se desfăşoară fulgerător, în câteva fracţiuni de secună.

Prin manifestarea caracteristicilor negative, într-o fracţiune de secundă, oamenii cheamă, ca şi cum i-ar suna pe un telefon celular, pe *Cei cu ochii negri,* care se prezintă, în trupul lor de lumină, alături de om. Evident, *Cei cu ochii negri* sunt invizibili unui om încarnat, manifestându-se la nivelul *lumii eterice.*

Când un om are un puseu de furie, chiar şi îndreptăţit din punctul omenesc de vedere, aura sa devine instantaneu întunecată – emite o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. În fracţiunea de secundă a puseului de mânie, caracteristicile aurei omului devin identice cu cele ale *Celor cu ochii negri.* Instantaneu, la nivelul cuantic al lumii eterice, lângă omul în cauză se prezintă *Cei cu ochii negri* sau, mai precis, reprezentantul acestora.

În cazul unui singur om, *Cei cu ochii negri* se manifestă prin intermediul unui reprezentat. În consecinţă, în momentul în care un om manifestă un sentiment negativ, alături de el, la nivelul cuantic al lumii eterice, se manifestă un trimis specializat în acea caracteristică negativă. Există astfel un reprezentat în cazul furiei, un alt reprezentat în cazul violului, un alt reprezentant în cazul dorinţei de putere, un alt reprezentat în cazul tâlhăriei etc.

Astfel, omul cheamă, prin faptele sale, dar în urma exercitării liberului arbitru, o fiinţă luciferică cu ochii

negri. Până în momentul puseului de furie, omul respectiv nici nu exista pentru *Cel cu ochii negri* – „specialistul" în domeniu. Dar, în momentul în care a intrat în sintonie cu el, emiţând puseul de furie, între aura omului şi *Cel cu ochii negri* se formează legături energetice. În final, se stabileşte o legătură aurică între *Cel cu ochii negri* şi omul respectiv.

Prin repetarea acţiunii ce a determinat apariţia sentimentului negativ, legătura energetică dintre om şi *Cel cu ochii negri* se adânceşte pe zi ce trece. Astfel, omul manifestă din ce în ce des puseuri incontrolabile de furie.

Din acest moment lucrurile încep să intre pe un făgaş din ce în ce mai dramatic pentru om. *Cel cu ochii negri,* care la început doar a fost „deranjat" de om prin formarea numărului său de telefon, dobândeşte o anumită stăpânire asupra omului, întrucât aura acestuia îi manifestă din ce în ce mai des caracteristicile. Omul respectiv se simte adesea ca şi cum „dracul" a intrat în el – ceea ce nu este departe de adevăr. Ba chiar este adevărul curat, spus doar parţial.

Omul doreşte însă să se calmeze, pentru că simte că furia sa poate lua forme aberante; accesele de furie incontrolabilă îi pot pune în pericol pe cei din jur. Atunci, pentru a-l păstra pe omul respectiv în starea care îi convine – în cazul nostru furia –, *Cel cu ochii negri* recurge la anumite *scenarii existenţiale,* pe care le putem numi *Jocuri ale Sorţii* – sau, după cum sunt numite în lumea eterică, *Jocuri ale Vieţii şi ale Morţii.*

În această a doua etapă a acţiunii, *Cel cu ochii negri* – specialistul – *devine manipulator.* El face în aşa fel, încât omul în cauză să treacă cât mai des prin situaţii critice, în care furia sa să irupă necontrolat. Pus des în situaţii critice, omul începe să-şi piardă autocontrolul şi recurge la fapte necugetate. Astfel, omul respectiv se poate întâlni, tot pe baza principiului diapazonului – prin sintonie –, dar şi printr-o subtilă manipulare indusă de *Cel cu ochii negri,* cu alţi oameni care manifestă aceeaşi caracteristică – furia. La urma urmei, cine se aseamănă se adună.

Dacă, în timp, mânia devine cronică, iar omul nu se

mai poate controla, atunci are toate şansele de a fi, în mod efectiv, posedat auric de către *Cel cu ochii negri,* care poate face ce doreşte prin intermediul său. În acest din urmă caz, *Cel cu ochii negri* se calează auric – în mod concret, iar nu metaforic – pe omul respectiv în momentele delicate.

Scopul final al acţiunilor *Celui cu ochii negri* este distrugerea omului respectiv. Obţinând o anumită influenţă aurică după principiul sintoniei, el poate manipula evenimentele, astfel încât doi oameni să se înfrunte, într-un acces de mânie incontrolabilă – ceea ce din păcate, în ziua de astăzi, se întâmplă foarte des. În urma unei astfel de înfruntări, cel puţin unul dintre oameni va fi scos din joc – parţial ori total –, iar *Cel cu ochii negri* îşi atinge scopul.

Acest exemplu ce are ca punct de pornire furia poate fi extins la toate celelalte caracteristici negative: furtul, sexualitatea exacerbată, batjocura etc. Astfel, prin liberul lor arbitru, dar şi prin activitatea *Celor cu ochii negri,* oamenii sunt coborâţi energetic şi pot intra în categoria *„pierderilor colaterale*

Dacă oamenii ar respecta legile morale ale cosmosului, *Cei cu ochii negri* nici măcar nu ar putea să-i vadă; nici n-ar fi conştienţi de prezenţa lor. Oamenii drepţi scapă percepţiei *Celor cu ochii negri.*

Ashpan, a patra stare a metamorfozei

Există însă un moment extrem de important în modul de comportare al unui om şi, am spune, în evoluţia cosmosului: acela în care, tot prin liberul său arbitru, un om conştientizează că nu trebuie să manifeste o caracteristică negativă – spre exemplificare, vom folosi tot furia.

Aşadar, în momentul crucial în care, prin liberul său arbitru, un om conştientizează că nu este bine ce face – în cazul nostru, în care înţelege că furia necontrolată nu poate duce la nimic bun – şi renunţă să se mai manifeste astfel, se petrece un eveniment de o importanţă deosebită: nu numai omul învaţă ceva, ci şi cel care manifestă la nivelul cosmosului o astfel de caracteristică: *Cel cu ochii*

negri – „specialistul”. Este ca şi cum, omul, după ce a format pe telefonul celular numărul unei fiinţe din categoria *Celor cu ochii negri,* chemându-l prin sintonie după principiul diapazonului, închide brusc telefonul.

Atunci, într-o fracţiune de secundă, *Cel cu ochii negri* rămâne descumpănit. Mai mult decât atât, *Cel cu ochii negri* înţelege şi el, prin conexiune inversă – prin *feedback* – că nu este bine ce face. Şi, în aceeaşi fracţiune de secundă după timpul nostru, *Cel cu ochii negri* conştientizează ce este şi ce a devenit.

În acea fracţiune crucială de secundă, în care un om conştientizează că nu trebuie să se comporte rău, la rândul său, *Cel cu ochii negri* conştientizează tot răul pe care la făcut atât cosmosului, cât şi oamenilor, de-a lungul eonilor de conflagraţie cosmică. Atunci, *Cel cu ochii negri* încearcă un sentiment nou, pe care nu l-a mai încercat nicicând înainte: sentimentul de ruşine. *Celui cu ochii negri* îi este ruşine de om, îi este ruşine de ceilalţi fraţi ai săi, îngerii din ierarhia Fiilor Flăcării (din care a făcut şi el parte) – îi este ruşine mai ales de Dumnezeu, Creatorul tuturor.

După cum am specificat, *Cei cu ochii negri* se manifestă în mod concret, în trupul lor de formă umanoidă, la nivelul cuantic al lumii eterice, invizibili percepţiei normale, alături de toţi oamenii care comit răul. Oamenii sunt cei care comit răul la nivelul lumii fizice, prin liberul lor arbitru, dar *Cei cu ochii negri* îi însoţesc ca o umbră. De fapt, ei sunt Umbra, sunt Răul apărut după rebeliunile succesive.

În momentul în care o astfel de fiinţă întunecată conştientizează, prin intermediul unui om încarnat, răul făcut de-a lungul eonilor, se cutremură interior. În momentul conştientizării, *Cel cu ochii negri* se blochează, la fel ca orice om pus în situaţii similare. Rămâne ca trăsnit de fulger. Chiar în acel moment, se produce o extraordinară metamorfoză: ochii săi, din negri şi fără iris devin normali, la fel că ai oamenilor şi ai îngerilor din ierarhia Fiiilor Flăcării.

În acea fracţiune de secundă, *Cel cu ochii negri*

începe să vadă Adevărul. Chiar în acel moment, el este pe punctul de a trece din cea de-a treia în cea de-a patra stare a metamorfozei: *Cel cu ochii negri* este pe punctul de a deveni *Ashpan, Cel reîntors.*

Momentul în care o fiinţă *Dree* devine *Ashpan* este extrem de important şi, s-ar putea spune, reprezintă piatra unghiulară a evoluţiei cosmice. În fracţiunea de secundă în care *Dree* devin *Ashpan,* trecând din starea a treia în starea a patra, este concentrată toată drama evoluţiei.

De fapt, s-ar putea spune că oamenii s-au încarnat în lumea materială pentru a-i vindeca pe toţi *Cei rătăciţi* – care sunt, la fel ca şi oamenii, *cetăţeni ai cosmosului.* Faptul că oamenii s-au „îmbolnăvit" ei înşişi este o altă problemă. În multe cazuri, salvatorii sunt, ei înşişi, contaminaţi. Se ştie, în existenţa cotidiană, multe victime dobândesc, în cele din urmă, o anumită simpatie pentru călăi.

După ce conştientizează răul făcut, *Dree devenite Ashpan* au dorinţa nestăvilită de a se reîntoarce la starea iniţială, pe care au avut-o înaintea rebeliunii. **Preţul plătit constă în renunţarea de bunăvoie la corpul duh luminos.**

Astfel, imediat după ce ochii săi au devenit normali, o astfel de fiinţă îşi pierde corpul de formă umanoidă; corporal, *Cel cu ochii negri* dispare din cosmos. El încă va posedă un corp spiritual, dar acesta nu va mai avea formă.

Corpul său spiritual este disipat, celulă cu celulă, atom cu atom, în întregul cosmos, ca şi cum ar exploda. De fapt, fiinţa respectivă chiar explodează, iar particulele fiinţei sale se risipesc în tot cosmosul, la fel cum un nor aducător de ploaie se împrăştie în stropii de apă. De acum înainte se poate vorbi despre un *Ashpan.* Spiritul *Celui cu ochii negri* se mută undeva, într-un *nobodyland* situat la limita dintre macrocosmos şi microcosmos, iar trupul lui luminos se risipeşte în spaţiu.

Starea în care *Dree* conştientizează răul făcut şi devine *Ashpan,* nu reprezintă decât prima etapă. Urmează a doua etapă, în care *Ashpan* trebuie să simtă pe „pielea"

sa ce înseamnă să facă răul. Până acum *Cel cu ochii negri* a fost mereu un călău; acum a venit timpul să experimenteze ce înseamnă să fie, la rândul său, victimă.

Totuşi, *Ashpan* nu mai posedă un corp de formă umanoidă prin care să poată experimenta răul făcut – prin care să poată experimenta ce înseamnă să fie victimă. Deoarece nu posedă un corp de formă umanoidă, fiinţele *Ashpan* se alipesc auric – prin intermediul corpului lor spiritual lipsit de formă, dar răspândit în tot universul – singurei fiinţe din cosmos care poate experimenta în *lumea materială* o astfel de stare: omului.

De aceea, fiinţelor *Ashpan,* **Domnul Lumilor**, **HAUTI**, le-a acordat posibilitatea ca, prin om – de fapt, prin aura omului – să simtă ce înseamnă să facă răul. În consecinţă, *Ashpan* au posibilitatea de a se conecta direct *corpurilor aurice derivate* – eteric, emoţional, astral, mental. Aceasta înseamnă că *Ashpan* se manifestă *doar* în al *cincilea plan cuantic – planul cuantic al aurei exterioare. (Cei cu ochii negri* nu se pot manifesta în al cincilea plan cuantic, ci doar în al treilea plan cuantic – în *planul cuantic al corpului eteric, care corespunde lumii eterice.).* Într-un fel, se poate spune că *Cei cu ochii negri* devin *Ashpan,* schimbând planul cuantic.

Cuvântul *Ashpan,* folosit în *akhatakha,* limba lumii eterice, poate fi tradus, înainte de toate, prin termenul de *prizonier. Cei reîntorşi, Ashpan,* chiar asta sunt: *prizonieri. Ashpan* **sunt prizonieri ai aurei exterioare şi al celui de-al cincilea plan cuantic**. Ei sunt captaţi prin rezonanţă energetică de aura exterioară a omului, precum pilitura de fier este captată de un magnet.

Magnetul posedă caracteristica de a atrage orice element feros. Într-un fel, se poate spune că pilitura de fier devine „prizoniera” magnetului. Tot astfel, prin aura sa exterioară, omul atrage din cosmos acele particule spirituale cu care vibrează prin rezonanţă. În acest caz, particulele spirituale captate de aura omului sunt părticele din corpurile spirituale lipsite de formă, dar disipate în cosmos, ale fiinţelor *Ashpan.* În urma acţiunilor rezultate

din exercitarea liberului arbitru, omul captează prin rezonanţă particulele energetice ale corpurilor lor spirituale. Astfel, *Ashpan* se lipesc prin rezonanţă de aura omului.

Să luăm ca exemplu mânia. În momentul în care un om devine mânios, el atrage din cosmos, precum magnetul, particule spirituale încărcate negativ. Devenind mânios, prin liberul său arbitru, omul atrage particulele negative ale mâniei din cosmosul spiritual, întrucât ceea ce noi numim mânie este risipită în cosmos sub forma unor particule spirituale. Aceste particule spirituale nu sunt altceva decât părticele (atomi) din corpul lipsit de formă, risipit în cosmosul spiritual, al fiinţelor *Ashpan.* Nu particulele spirituale negative se năpustesc asupra omului, ci omul le cheamă prin sintonie. Dacă omul n-ar avea stări negative – în cazul nostru, mânia –, aceste particule negative ar gravita fără ţintă prin cosmosul spiritual. Există, astfel, particule spirituale pentru toate sentimentele negative, după cum există fiinţe *Ashpan* care să le manifeste pe fiecare în parte. Prin rezonanţă, omul atrage, precum magnetul, toate aceste particule spirituale.

Ashpan se lipesc prin rezonanţă de aură pentru ca omul, singurul îndrituit în cosmos pentru o astfel de alchimie spirituală, să le îmbunătăţească natura energetică pe care au dobândit-o în urma rebeliunii sau, cu alte cuvinte, să le „vindece” de boala contactată.

Particulele răspândite prin cosmos ale corpurilor spirituale lipsite de formă păstrează, evident, caracteristicile anterioare ale corpurilor *Celor cu ochii negri.* Dacă un Ashpan a fost în „viaţa anterioară” o fiinţă luciferică responsabilă cu mânia, atunci şi particulele disipate prin cosmos au aceeaşi caracteristică. Prin simplul fapt de a fi conştientizat răul făcut, *Ashpan* nu sunt „vindecaţi” complet. Starea de *Asphan* este doar începutul întoarcerii la starea iniţială; este doar *prima fază* în vederea vindecării depline.

În cea de-a doua fază, prin aura omului, *fiinţele Ashpan, Cei reîntorşi,* caută răspunsuri la propriile lor

probleme existenţiale. Conectându-se prin rezonanţă corpurilor aurice exterioare ale omului, *Ashpan* caută să se vindece.

În momentul în care omul devine conştient de faptul că a comis o eroare şi nu o mai repetă, ajută fiinţa *Ashpan* să se elibereze, aşa cum ajutase fiinţa *Dree* să devină *Ashpan.* Prin conştientizarea unei erori, omul împuşcă, de fapt, doi iepuri dintr-o lovitură.

Prin om, *Ashpan* înţeleg, în cele din urmă, propriile lor greşeli. Pe baza experienţelor de viaţă ale omului cu care este cuplat, fiecare *Ashpan* învaţă, suferă, plânge sau râde împreună cu acesta, de la naştere până la moarte. Dacă omul îşi conştientizează erorile, atunci fiinţele *Ashpan,* alipite prin rezonanţă aurei sale, conştientizează acelaşi lucru şi se eliberează.

În momentul în care înţelege, de exemplu, că nu trebuie să răspundă la *forţă cu forţa,* omul conştientizează ceva extrem de important. Dacă, în loc să se răzbune, întoarce şi celălalt obraz, omul învaţă ceva esenţial: iertarea, ca principiu cosmic. Cândva, în momentul în care, pentru prima dată, a recurs la răzbunare, omul a atras prin rezonanţă particule din corpurile spirituale ale fiinţelor *Ashpan.* Din acel moment, peste aura iniţială a omului s-au suprapus particulele întunecate ale fiinţelor *Ashpan.*

Când omul conştientizează că nu trebuie să răspundă la *forţă cu forţa,* fiinţele *Ashpan* înţeleg lecţia şi se desprind de om; din acel moment, omul nu mai simte nevoia de a se răzbuna pe nimeni, iar fiinţele *Ashpan* sunt eliberate definitiv.

De aceea, omul este dator ca, pe parcursul scurtei existenţe terestre, să-şi conştientizeze erorile şi păcatele – păcat în sens larg, ca eroare comportamentală şi abatere de la legile divine –, iar prin aceasta, fiinţele *Ashpan* să se elibereze.

În momentul în care omul conştientizează o eroare, eliberează o fiinţă Ashpan. În secunda în care omul conştientizează o eroare, fiinţa Ashpan dispare din cosmos şi poate intra în a cincea stare – starea în care-şi pierde şi

corpul spiritual lipsit de forma, dar risipit în cosmos.

Noua Locuinţă

Omul este aşadar că un magnet care atrage din cosmos acele particule spirituale cu care este în rezonanţă. Particulele spirituale din care este formată aura exterioară a omului *(corpurile aurice derivate,* aflate în *al cincilea plan cuantic)* sunt părţi din corpurile risipite prin cosmos ale fiinţelor *Ashpan.*

Între om şi fiinţele *Ashpan* se naşte astfel o relaţie energetică profundă. Această relaţie energetică este de tip *feedback* – conexiune cu dublu sens: dinspre om spre aceste fiinţe şi dinspre *Ashpan* spre om.

Astfel, *corpurile aurice derivate* – **corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental etc** – *reprezintă ceva diferit de corpurile aurice interioare* **(corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric interior).**

Corpurile aurice derivate nu sunt structuri autonome, ci sunt părţi din corpurile spirituale lipsite de formă (într-un fel, s-ar putea spune că sunt **proiecţii energetice)** *ale fiinţelor Ashpan, Cei reîntorşi.*

Cea mai teribilă constatare ce se poate face este aceea că, în acelaşi spaţiu auric, care nu este, de fapt, al vreunuia, *Omul stă alături de îngerul căzut.* **Astfel se poate vorbi despre o profundă asociere între om şi îngerul căzut.**

Din *asocierea Om-Inger căzut* **rezultă altceva – anume planul cuantic al corpurilor aurice derivate**, *al cincilea plan cuantic.*

Asocierea dintre uman şi nonuman este marea taină a cosmosului spiritual; această mare taină nu a mai fost spusă până în acest moment.

În acest context, una dintre fiinţele din lumea eterică, spiritul naturii de aer, **Hutil**, spunea următoarele, referindu-se la adevărata cauză a acestui fenomen uimitor:

„Odată, pe când avea loc marea sfadă între Fiii Flăcării, pe când cerurile începuseră să se mişte împreună cu toate Locuinţele din ele, Lucifer, aflat în mijlocul miilor

de îngeri care s-au răzvrătit împreună cu el, a strigat către **Dumnezeu**;

Haam Işshaim ezzhlissa? Haam thas aohnii hatitat?, în traducere: *„Pentru ce ai creat pe om? Pentru ce ţi-ai lepădat Fiii”?*

Şi, nici nu terminase de vorbit Lucifer, că s-a auzit **Vocea plină de iubire a lui Dumnezeu:**

„Lah Iaaa! Ion, Ioah Işş padival, dehshain, hlem sabat asiii. Hetitet shamadat shassa”, în traducere**:** *„Iată,* **EU**, *Cel din care izvorăşte Dreptatea, voi crea pe unul care vă va judeca nepărtinitor. Şi tot Hetitetul îmi va fi martor”.*

HAUTI, în marea sa iubire, nu doreşte distrugerea Fiilor rebeli – **Îngeri, spirite ale naturii** sau **oameni** –, ci îndreptarea lor; de aceea – spune în continuare *spiritul naturii* de *aer,* **Hutil** – a fost creată „o *Locuinţă străină, în care Om şi înger să locuiască pentru un timp”.*

Această *Locuinţă* este cea pe care noi o numim *planul cuantic al aurei exterioare – care conţine corpurile aurice derivate: eteric exterior, emoţional, astral, mental etc.*

„Iar cel care-l judecă pe om fără părtinire, căci se naşte doar o dată şi apoi dispare, este ceea ce tu, şaman, numeşti aură (exterioară)”, mai spune – adresându-se lui Eugen – spiritul naturii, **Hutil**.

Focarele de personalitate

Aşadar, corpurile aurice derivate – **corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental** – sunt proiecţii ale corpurile spirituale ale fiinţelor *Ashpan.*

Spiritele fiinţelor respective se află, desigur, dincolo de planurile cuantice, undeva la limita dintre macrocosmos şi microcosmos. De acolo, prin intermediul corpurilor lor spirituale lipsite de formă, care se manifestă la nivelul *celui de-al cincilea plan cuantic, fiinţele Ashpan* evoluează simultan cu omul. Într-un fel, s-ar putea spune că *Ashpan* emit proiecţii energetico-informaţionale ce se modulează în structura aurică a oamenilor.

Privite de către Eugen prin clarvedere de la o distanţă de doi, trei metri, proiecţiile energetice ale fiinţelor *Ashpan* apar sub forma unor pete întunecate ce se suprapun pe corpurile aurice exterioare: **corpul emoţional, corpul eteric exterior, corpul astral, corpul mental intelectiv.**

Adeseori, aceste pete creează impresia că lipsesc bucăţi din aură. De aproape, se remarcă însă faptul că nu lipseşte nicio porţiune din aură, ci doar că aura este acoperită de pete întunecate, care absorb lumina şi energia. Datorită faptului că petele absorb energia şi lumina, fiinţele *Ashpan* se manifestă precum găurile negre.

Ashpan se alipesc aurei omului la naştere sau începând cu anumite momente ale existenţei, mai ales în copilărie, în funcţie de *karma* proprie şi de actele realizate în decursul prezentei existenţe. Practic, omul se conectează fiinţelor *Ashpan* prin sintonie, potrivit bagajului karmic acumulat.

Astăzi, psihologia modernă este pe punctul de a admite faptul că omul este format *„din mai mulţi”* – de fapt, că omul este format din *euri secundare,* care se succed cu repeziciune, în funcţie de starea emoţională şi mentală. Omul este, aşadar, format din mai multe *focare de personalitate,* care se manifestă diferit, în funcţie de conjuncturi.

Un om este, la un moment dat, mânios; în secunda următoare este bucuros, pentru ca alte două secunde mai târziu să fie disperat. Peste un minut, acelaşi om are dorinţa intensă de a distruge totul într-un acces de furie, pentru ca o jumătate de oră mai târziu să aibă puseuri sexuale. Aceste stări se modifică cu multă repeziciune de-a lungul unei singure zile, într-o succesiune interminabilă. Dacă, la începutul zilei, starea generală era de linişte, peste două ore poate apare dorinţa de a face rău aproapelui, de a înşela ori de a folosi forţa.

Interpretarea curentă ce se dă unor astfel de stări este că se schimbă dispoziţia omului. Totuşi, nici de această dată, lucrurile nu sunt atât de simple. Omul, în

mod evident, rămâne acelaşi; îşi păstrează identitatea de-a lungul tuturor stărilor ce se succed cu repeziciune. În ciuda păstrării identităţii, în om se produc anumite transformări*. focarele de personalitate* se schimbă. În *disperare* se manifestă un anumit *focar de personalitate,* în *mânie* alt focar, în *înşelătorie* alt focar şi aşa mai departe. Toate aceste focare pot fi considerate a fi faţete diferite ale personalităţii unice sau, mai degrabă, pot fi considerate a fi *personalităţi mutiple.* Omul este *„mai mulţi”.*

Noi considerăm aceste stări tranzitorii ca fiind trăiri, emoţii ori „stări de spirit”. Şi, de fapt, chiar asta sunt: emoţii, trăiri, stări afective sau mentale, „stări de spirit”. Dar ce anume le generează?

Noi spunem că evenimentele prin care trecem generează aceste stări, ceea ce este perfect adevărat. Totuşi, nu remarcăm un fapt banal: aceste stări sunt în interiorul nostru, nu în afara noastră. Nu remarcăm nici faptul că aceste stări sau trăiri rămân mereu aceleaşi. Stările nu se modifică. Cel mult, se modifică intensitatea lor, iar omul se identifică cu ele, spunând „eu sunt mânios”, „eu sunt supărat”, „eu sunt disperat” etc. Pe măsura succesiunii acestor stări, omul nu simte nici faptul că i se schimbă *focarul de personalitate.*

Dar ce sunt, în definitiv, aceste *focare de personalitate*? Răspunsul este foarte simplu: nimic altceva decât emisiile aurice ale fiinţelor *Ashpan,* care se lipesc prin rezonanţă de aura omului. Caracteristici precum mânia, ura, disperarea, dorinţa de a distruge etc. nu sunt ale omului. Omul, ca fiinţă cosmică – *omul, ca cetăţean al cosmosului* – nu are astfel de caracteristici în structura lui fiinţială. El doar atrage o astfel de caracteristică prin rezonanţă aurică.

Dacă un om obişnuit ar deveni pentru scurt timp clarvăzător, ar putea observa că, în momentele de mânie, o anumită parte a corpului emoţional sau astral, ori chiar întreaga structură aurică se colorează în negru; de asemenea, ar putea observa faptul că, în momentul în care un om doreşte să înşele pe altul, corpul mental inferior i se

colorează în gri-închis, cu inflexiuni negre. Ar putea observa şi faptul că, în cazul în care un om intenţionează să comită un adulter, corpul său eteric dobândeşte o tentă întunecată.

Toate aceste energii de culori întunecate nu sunt altceva decât particule ale corpurilor fiinţelor *Ashpan,* risipite în întregul univers. Aceste particule spirituale întunecate, atrase cândva de aura omului, sunt activate în momentul în care, prin liberul arbitru, omul făptuieşte o activitate compatibilă cu structura lor energetico-informaţională. Astfel, din cosmos, răul s-a mutat în „ograda" omului, în aura sa, acolo unde se manifestă *Ashpan.* Dacă omul persistă în comiterea unor acţiuni generatoare de stări negative precum cele enumerate anterior, fiinţele *Ashpan* se complac în miasma aurică a acestor stări.

Dacă omul refuză să se lase târât în mânie şi-i întinde aproapelui şi celălalt obraz; dacă, în momentul în care este pe punctul de „a exploda", coboară mâna pe care o ridicase asupra aproapelui său, nu numai omul învaţă ceva, ci şi *Ashpan.* Şi poate că nu este nelalocul ei afirmaţia că, în definitiv, nu omul trebuia să înveţe ceva, ci *Ashpan* care, chiar în acel moment, se „luminează". O fiinţă *Ashpan* înţelege astfel ceea ce a provocat în cosmos prin actul rebeliunii.

Ceea ce se întâmplă însă în momentul „luminării" unei *Ashpan* este absolut magnific: înţelegând instantaneu, *Ashpan* se eliberează şi trece în al cincilea stadiu al metamorfozei. Omul rămâne fără un viciu sau fără o caracteristică de caracter negativă. În momentul în care omul conştientizează un defect – un păcat, în sens larg – şi biruieşte o *ispită,* o fiinţă *Ashpan* este eliberată; totodată, aura omului devine mai luminoasă.

Acesta este de fapt scopul lui **Dumnezeu** şi suprema inginerie aurică prin care poate fi salvat cosmosul şi toţi cetăţenii săi. Şi poate că nu este inutil să spunem că *Ashpan* suntem noi, oamenii, în momentele în care ne mâniem, în care suntem disperaţi, în care trădăm, în care

minţim, în care furăm (indiferent sub ce formă) etc. Cât despre Omul Adevărat, încă nu-l cunoaştem: pe timpul vieţii, **corpul duh** doarme, iar **corpul sufletului** este încă imatur.

Este uimitor şi faptul că, activate, proiecţiile energetico-informaţionale ale *Ashpan* se plimbă pe suprafaţa aurei, oprindu-se în locurile sau în punctele mai slabe, cu care „simpatizează”. Lipindu-se de un organ fizic, ele amplifică corpul dorinţelor organului în cauză, creând senzaţia unei dorinţe „oarbe”. Acesta este cazul sexualităţii debordante, a dorinţei de a consuma alcool, tutun sau droguri.

În majoritatea timpului, fiinţele *Ashpan* sunt neactivate, pasive, dar în momentul în care omul trece printr-un eveniment al vieţii compatibil cu structura lor, se activează brusc.

Există o grilă standard a amplasării fiinţelor *Ashpan.* În funcţie de culoarea **corpului duh**, încă de la naştere sau chiar din pântecele mamei, un clarvăzător poate aproxima cu destulă exactitate locul unde se vor amplasa sau intensitatea cu care se vor manifesta. Se poate astfel aproxima ce ispite vor fi pe capul bietului om în decursul vieţii, adică modul în care va fi „încercat” de soartă: dacă va rămâne orfan; dacă se va căsători; dacă va avea copii; câte cumpene karmice va avea; care va fi, în mare, poziţia sa socială; ce prieteni sau ce duşmani i se vor hărăzi; dacă are şanse să moară de moarte naturală sau dacă va fi ucis de cineva; vârsta aproximativă la care va surveni moartea fizică; dacă va fi religios sau ateu; ce boli principale va avea etc. Totuşi, un **clarvăzător** care poate cerceta îndeaproape aura omului, nu are voie să facă predicţii cu privire la structura energetico-informaţională a fiinţelor *Ashpan* şi să „citească” viitorul. Cei care fac astfel de predicţii lucrează direct *cu fiinţele luciferice – Cei cu ochii negri.* În momentul în care se fac predicţii, fiinţele *Ashpan* îşi modifică amplasarea, iar omul suferă o tulburare a principalelor caracteristici psihice, afective şi mentale, cu repercusiuni asupra existenţei prezente, dar şi asupra

celei viitoare.

Mulţi bioenergoterapeuţi, care pot „scana” aura umană, au impresia că în zonele în care stau lipite emisiile energetico-informaţionale ale fiinţelor *Ashpan* lipseşte ceva şi caută să încarce zona respectivă cu „energie”, dar nu fac altceva decât să hrănească găurile negre, cu efecte devastatoare asupra karmei.

Este mai mult decât uimitor faptul că fiinţele *Ashpan* dau omului dorinţa nestăvilită de a trăi în cenuşia existenţă materială. În momentul în care un om reuşeşte să-şi conştientizeze principalele defecte, apare, după cum spun Îngerii Veghetori, un sentiment de apatie generală şi, uneori, se diminuează dorinţa de a trăi.

În cazul unor morţi clinice, sufletele se reîntorc în *lumea materială* datorită faptului că le-au fost „strecurate” în structura lor aurică noi *Ashpan,* mai puternici, capabili să insufle o dorinţă nestăvilită de viaţă, chiar şi după experienţa de neuitat – care durează doar câteva secunde – de suflet liber.

Ashpan sunt cei care insuflă omului bucuria vieţii materiale sau atracţia plăcerilor trupeşti. Fără ei, omul ar fi total apatic şi n-ar băga în seamă bucuriile vieţii materiale. *Ashpan* sunt, dacă ne este permisă o astfel de exprimare, sarea şi piperul existenţei umane. Totuşi, pentru un om apare firesc întrebarea, dacă nu cumva *Ashpan* reprezintă însăşi Viaţa, dar la această întrebare, din *lumea eterică,* prin Eugen, s-a primit un răspuns plin de înţelepciune, aşa cum sunt, de altfel, toate răspunsurile care se dau de acolo:

„Viaţa *este* Domnul, *fiinţele Ashpan sunt* doar scopul vieţii, iar scopul Domnului *este de a-i întoarce mai întâi pe ei – pe Ashpan –, pentru care nu mai este timp. Pentru voi – adică pentru Fiii femeii – timpul se întinde dincolo de stele şi de neguri”.*

„Chiriaşii”.

Omul este ca un magnet, care atrage din cosmos acele particule spirituale cu care este în sintonie. Particulele spirituale care se alipesc corpurilor aurice

exterioare sunt părţi din corpurile risipite prin cosmos ale fiinţelor rebele *Ashpan – care se află în al patrulea stadiu al metamorfozei.*

Între om şi fiinţele rebele *Ashpan* se naşte astfel o relaţie energetică profundă de tip *feedback* – conexiune cu dublu sens: dinspre om spre aceste fiinţe şi dinspre *Ashpan* spre om.

După cum s-a remarcat, spiritele fiinţelor respective se află dincolo de planurile cuantice, undeva la limita dintre macrocosmos şi microcosmos. De acolo, prin intermediul corpurilor lor spirituale lipsite de formă, care se manifestă la nivelul *celui de-al cincilea plan cuantic, fiinţele Ashpan* evoluează simultan cu omul. Astfel, se realizează o profundă simbioză între oameni şi îngerii căzuţi care se află în al patrulea stadiu al metamorfozei – *Ashpan.*

Privit din această perspectivă, omul este „mai mulţi”; *personalităţile multiple, „eurile secundare”* despre care vorbeşte psihologia modernă, care se manifestă în anumite momente ale existenţei prin mânie, furie, disperare, angoasă etc sunt focarele personalităţilor fiinţelor *Ashpan.*

Omul este aşadar un sistem amplu, format din mai multe subsisteme. Fiecare dintre aceste subsisteme are personalitatea lui, voinţa lui, capacitatea lui definitorie de a se manifesta în prim plan, într-o secvenţă a vieţii sau în alta. Fiecare dintre aceste subsisteme doreşte să fie şeful, iar parabola aceea hindusă despre servitorii care-şi fac de cap atunci când stăpânul palatului nu este acasă ilustrează cât se poate de clar procesul ce are loc la nivelul auric.

În cazul omului, servitorii sunt fiinţele *Ashpan,* care se lipesc de corpurile aurice derivate prin sintonie şi stau pe capul lui toată viaţa. Abia la moartea omului, servitorii îşi iau boceluţa cu lucruşoarele dobândite şi pleacă pe alte meleaguri…

Uneori, în anumite momente, omul nu se recunoaşte pe sine: este nesuferit, nervos, simte o ură nestăpânită, manifestă o sexualitate debordantă, are porniri meschine sau masochiste. Alteori, dimpotrivă, omul este bun, iubitor,

fericit, voios sau „deştept”. Iar stările se succed cu mare repeziciune şi omul nici nu are timp să remarce că s-au modificat parametrii funcţionali şi nu ştie ce l-a apucat. „Nu te pune cu mine, că te pui cu dracu’”, spune unul, în timp ce altul se aseamănă cu „diavolul” şi, pe deasupra, se comportă ca atare. Şi nici nu bănuiesc ce dreptate au, căci, în definitiv, *Ashpan* au o pondere însemnată în structura umană. Nivelul evolutiv, conştiinţa şi gradul de maturitate sunt elementele principale care împing omul să se lase influenţat de fiinţele *Ashpan* şi să se comporte ca atare.

În decursul vieţii, un om are „în chirie” între 300 şi 600 de fiinţe *Ashpan.* Cu alte cuvinte, de corpurile aurice derivate ale unui om se lipesc particulele energetice ale corpurilor lipsite de formă a aproximativ 600 de fiinţe *Ashpan.* Într-o viaţă, un om poate conştientiza atributele a cel mult 100 de fiinţe *Ashpan.* Când omul reuşeşte să conştientizeze un defect sau un viciu, eliberează un *Ashpan,* care dispare subit din aură. În acel moment, omul s-a eliberat de un un prost obicei sau de un viciu. Totodată, omul are aura mai curată.

La fel ca şi amprentele umane, *Ashpan* au, fiecare, caracteristici specifice, care se manifestă ca luminozitate, culoare, miros şi sunet. Fiecărui sentiment îi corespunde o categorie de *Ashpan* şi, implicit, o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. *Ashpan* nu-şi modifică caracteristicile pe toată durata existenţei încarnate a omului.

Moartea Vieţii

De-a lungul vieţii, omul se comportă în funcţie de tendinţele sale karmice şi de natura fiinţelor *Ashpan* cu care intră în rezonanţă aurică.

Omul, ca circuit oscilant deschis, potrivit naturii sale, are acei *Ashpan* cu care se află în rezonanţă şi pe care, în consecinţă, îi merită.

Iniţial, dată fiind natura tendinţelor sale şi a fiinţelor *Ashpan,* omul se manifestă ca atare. Cu timpul, pe măsură ce evoluează, omul renunţă la erorile sale comportamentale – de exemplu, renunţă la minciună,

renunţă la a face rău aproapelui, renunţă la acapararea bunurilor altora etc. În momentul în care, pentru prima oară în viaţă, omul învaţă din greşelile sale şi îşi schimbă comportamentul, *Ashpan, Cei reîntorşi,* obţin răspunsul pe care-l doreau, iar rolul lor se încheie. În momentul în care un *Ashpan* obţine răspunsul, se dezactivează, adică dispare din aură, iar omul se eliberează de un viciu sau de o caracteristică negativă.

Trupul fizic este constituit în funcţie de corpurile aurice derivate – **corpurile astral, emoţional, mental intelectiv** etc –, iar nu invers, astfel că, în momentul în care are loc o dezactivare a unui *Ashpan,* corpul material suferă anumite transformări.

După *eliberarea unui Ashpan,* atomii corpului material devin mai diluaţi (ca miros, culoare, sunet), dar şi mai puţini.

Efectul este uimitor: **corpul material îmbătrâneşte**. Astfel, îmbătrânirea şi, în final, moartea, sunt rezultatul direct al evoluţiei omului, dar şi al *eliberării* fiinţelor *Ashpan, Cei reîntorşi.*

Fiecare dintre structurile energetico-informaţionale ale omului există datorită faptului că este alimentată din planul său cuantic. **Spiritul** este susţinut, moment de moment, de către **Dumnezeu**, Creatorul său. Din acest motiv, **spiritul** nu îmbătrâneşte niciodată.

Este evident că nici **corpul duh** nu îmbătrâneşte: **corpul duh** este hrănit de **spirit** prin intermediul *chakrelor-atribut.* Desigur, **corpul duh** obţine energia modulată informaţional şi din propriul său plan cuantic.

Nici **sufletul** nu poate îmbătrâni, fiind susţinut energetico-informaţional de către **spiritul** omului. Sămânţa **sufletului** nu este decât proiecţia, pentru o singură existenţă, a **spiritului**, iar **corpul sufletului** este un corp duh pentru o singură existenţă.

Toate aceste elemente componente ale fiinţei umane sunt anentropice (sau negentropice); ele sunt susţinute, moment de moment, de o energie superioară. Această energie provine direct de la Dumnezeu, prin intermediul

spiritului.

În schimb, trupul material este supus entropiei universale datorită faptului că îşi are sursa energetică la nivelul corpurilor aurice derivate. Sursa existenţei trupului material trebuie astfel căutată la nivelul corpului astral, a corpului emoţional, a corpului mental intelectiv etc.

Corpurile aurice derivate ale omului sunt, în fond, emisiile spirituale ale *Ashpan.* Când este eliberat un *Ashpan,* trupul material îmbătrâneşte întrucât sursa menţinerii în viaţă a corpului material sunt chiar *Ashpan, Cei reîntorşi.*

Astfel, departe de a fi doar o combinaţie între nucleele unor substanţe chimice, *esenţa vieţii fizice,* atât de căutată de savanţii ultimilor secole, are la bază emisiile spirituale ale fiinţelor *Ashpan* lipite prin sintonie de aura omului. Celelalte energii fizice precum apa, aerul, pământul, focul, la fel ca şi energiile transfizice *prana, apana, udana, qi* etc, sunt doar elemente ce menţin dinamismul a ceva ce preexistă, a ceva ce este situat în profunzime.

În consecinţă, îmbătrânirea şi moartea sunt efectul desprinderii fiinţelor *Ashpan,* care se eliberează *(şi la propriu şi la figurat),* eliberând în acelaşi timp omul.

Dar, în definiv, ce este corpul fizic? Corpul fizic este pământ, adică suma celor cinci elemente materiale. Ce este un atom? Nimic altceva decât sfere luminoase încărcate pozitiv şi negativ, adică Doi-într-unul: Hali Shi Than.

Corpul fizic al omului este format din elementele chimice răspândite în tot cosmosul. Într-un fel, şi elementele chimice din care este constituit corpul fizic şi, implicit, lumea materială sunt, la rândul lor, particule din corpurile unor fiinţe cosmice de mare anvergură.

Pentru a înţelege ce înseamnă cu adevărat elementele chimice, care sunt cărămizile de bază din care este constituită lumea materială, trebuie să ne amintim modul în care a apărut cosmosul material; să ne amintim faptul că cei doi îngeri Puri care s-au răzvrătit la

începuturi – care sunt Unul: Hall-shi-than –, au rămas în centrul Perferului, în centrul Hetitetului, dar şi al Hazurethului, înţelegem astfel că materia, Pământul ca glob material, reprezintă „corpul” acestor doi îngeri Puri, care s-au răzvrătit. Şi ce poate să însemne materia, adică aspectul mineral, altceva decât o formă de manifestare a celor doi îngeri Puri rebeli?

Trebuie remarcat cu luciditate că tot ce, la om, ţine de aspectul „mineral” al lumii, de „ţărână” cum se mai spune, nu reprezintă decât „trupul” universului construit de cei doi

Îngeri Puri, care s-au opus planului divin. Rezultatul direct al revoltei din ceruri a fost apariţia lumii materiale, care – după cum se afirmă în *lumea eterică* – nu figura în planul iniţial al Creatorului şi Domnului acestei lumi, IŞŞ.

Dacă am corela informaţiile spirituale cu informaţiile ştiinţei moderne, natura aspectului material al cosmosului ne-ar apărea într-o altă lumină. Există astăzi o teorie ştiinţifică despre *deviaţia spre roşu* a tuturor corpurilor cosmice. Privite prin telescop, toate corpurile cosmice par a se îndepărta de Pământ cu o viteză proporţională cu distanţa până la ele. Corpurile cosmice – galaxii, nori de galaxii, metagalaxii etc – au tendinţa de a-şi mări viteza, deci de *a se deplasa spre roşu* cu cât se îndepărtează de Pământ, punctul fix în care află observatorul.

Unii savanţi au contestat o astfel de teorie bazată totuşi pe date măsurabile, refuzând să ia în calcul implicaţiile. Nu de altceva, dar principala consecinţă a unei astfel de teorii n-ar fi decât cea afirmată, cândva, de vechii astronomii ai antichităţii, în frunte cu Ptolemeu: Pământul se află în centrul universului, iar creaţia cosmosului să produs în locul unde se află Pământul material. Ceea ce, din punct de vedere ştiinţific pare o erezie…

Informaţiile primite din *lumea eterică* lasă să se înţeleagă faptul că Pământul material se află în mijlocul vechiului **Perfer**, iar **Perferul** a fost clădit chiar în locul în care cei doi îngeri puri, care sunt Unul, şi-au clădit

„imperiul”, adică cosmosul material. Dar, aceasta este deja o altă problemă…

Revenind la problema modului în care se manifestă fiinţele *Ashpan,* se poate remarca faptul că, în funcţie de nivelul său evolutiv, omul are acei *Ashpan* cu care este în consonanţă energetică, iar la nivelul aurei sale se manifestă culorile corespondente.

Să spunem că, pe timpul unei vieţi în *lumea materială,* omului i se dau 600 de *Ashpan.* Într-o singură viaţă, omul poate conştientiza cel mult 100 de *Ashpan.* Omul trebuie să conştientizeze erorile de comportament şi să elibereze fiinţele *Ashpan. Oameni şi Ashpan* sunt astfel puşi în aceeaşi barcă, iar efortul lor constă în conştientizarea comună a problemelor existenţiale.

Astăzi, toată lumea vorbeşte despre *karma,* dar nu poate preciza ce înseamnă ea, după cum nu poate identifica cauza evenimentelor neplăcute sau dramatice ale existenţei cotidiene. Omul, pentru a-şi conştientiza erorile, dar şi pentru a elibera fiinţele *Ashpan,* eliberându-se totodată pe sine, trece prin evenimente *karmice* dramatice: boli, accidente, conflicte. Instanţele cosmice pun în faţa omului acele evenimente cu care omul este în acord energetic; trecând prin experienţe de viaţă dramatice, atât omul cât şi *Ashpan* învaţă în comun o lecţie de viaţă. Omul învaţă împreună cu *Ashpan.*

În momentul în care omul trece printr-un eveniment *karmic* dramatic – conflict, boală, accident –, generat chiar din propriile sale erori, învaţă o lecţie de viaţă. La rândul lor, *Ashpan* se desprind cu lecţia învăţată. Atât ei, cât şi omul pot merge mai departe. Lipsit de un *Ashpan,* omul evoluează – ca sunet, miros şi culoare.

Există autori care afirmă că viaţa omului poate fi împărţită în cicluri de viaţă; după unii există cicluri de 7 ani, iar după alţii există cicluri de 9 ani. Teoria ciclurilor este corectă, dacă se înţelege ca „tendinţe” şi ca „disponibilităţi”, iar nu ca „necesităţi” sau „fatalităţi”. Etapele vieţii unui om nu pot fi socotite doar în funcţie de cicluri de viaţă socotite arbitrar sau în funcţie de curgerea

anilor, ci şi în funcţie de fiinţele *Ashpan* şi de lecţiile de viaţă însuşite.

Astfel, în decursul anilor, prin conştientizare, din 600 de *Ashpan,* omul rămâne cu 599, apoi cu 598 apoi cu 597 şi aşa mai departe. Să spunem că, la sfârşitul vieţii, omul rămâne doar cu 500 de *Ashpan.* La moartea omului, cei 500 de *Ashpan* se retrag, dar se vor prezenta iarăşi când omul se va reîncarna în *lumea materială,* pentru a învăţa împreună; treptat, ei se vor elibera, de-a lungul încarnărilor omului. La rândul său, omul se va mântui. Când nu va mai fi împovărat cu emisiile energetico-informaţionale ale *fiinţelor Ashpan,* iar aura sa va deveni strălucitoare, omul se va mântui.

Pe măsură ce *Ashpan* se împuţinează şi lecţiile de viaţă sunt însuşite, omul nu mai este alimentat auric şi, în consecinţă, îmbătrâneşte. Pe măsura eliminării *fiinţelor Ashpan,* aura exterioară nu mai este în acord energetic cu trupul material şi apare o diferenţă de potenţial. Aceasta duce la deformarea trupului material – a luminozităţii, culorii, sunetului şi mirosului –, iar acest proces poartă numele de îmbătrânire.

Experienţele esenţiale ale fiinţelor Ashpan, Cei reîntorşi, sunt Viaţa – naşterea în păcat şi experimentarea răului – **şi moartea trupului material**, adică *Moartea Vieţii* **pe care ne-a „oferit-o” cândva Hall Shi Than.**

Se vorbeşte adesea despre morală şi despre evoluţia moralei de-a lungul timpului. După cum se poate constata cu uşurinţă, în ziua de astăzi se pune mare accent pe *Drept* şi pe aplicarea *Legilor omeneşti* – ca reflectare directă a *Legilor cosmice* şi a *Ordinii divine.* Omul este obligat să se „socializeze”, iar orice derogare de la *Lege* aduce cu sine efecte punitive.

Dintr-un punct de vedere raportat strict la structura aurică a fiinţei umane, *morala* înseamnă evoluţia **corpului duh** *şi a* **sufletului**, precum şi manifestarea plenară a **spiritului** în trup material; totodată, înseamnă şi evoluţia *fiinţelor Ashpan.*

Înainte de apariţia celor mai vechi coduri de legi –

înaintea apariţiei *Codului lui Hammurabi* sau înaintea apariţiei *Dreptului roman,* care a constituit prima formă de organizare juridică ce se aplică cetăţeanului, deci omului care vieţuia într-o comunitate –, oamenii se bazau doar pe legile nescrise, care erau reflectarea *Ordinii cosmic-divine.* Deşi Legile nescrise au fost transmise generaţii de-a rândul prin intermediul Cărţilor sacre – legile de conduită erau interpretate drept Porunci ale Zeilor –, oamenii le-au cam uitat.

Dacă, în urmă cu 5.000 de ani, viaţa unui individ nu avea prea mare importanţă, căci fiinţa umană putea fi vândută sau cumpărată în schimbul unei căruţe noi şi a unei perechi de cai costelivi, iar organizarea societăţilor antice a fost tocmai reflectarea moralei existente în acea perioadă, astăzi lucrurile par a sta diferit. Deşi, în ziua de astăzi, comerţul cu sclavi sub forma prostituţiei şi a traficului de carne vie sau de organe este încă un atribut al fiinţelor umane decăzute – aflate sub influenţa *fiinţelor luciferice* – aplicarea Legilor, ca reflectare a *Ordinii divine,* încearcă să protejeze fiinţa umană.

Prin intermediul oamenilor cu corpuri duh evoluate, care înţeleg să-şi respecte şi să-şi iubească semenii, *Ashpan, Cei reîntorşi,* ajung treptat la înţelegerea erorii lor fundamentale: ruperea de **Dumnezeu**. Prin oameni, *Ashpan* încep să înţeleagă **Lucrarea lui Dumnezeu** şi să conştientizeze eroarea pe care au făcut-o. Atât oamenii, cât şi *Ashpan* se ridică, încetul cu încetul, către cunoaşterea **Lucrării lui Dumnezeu** şi, implicit, ajută la întoarcerea tuturor la starea iniţială, din care au căzut, cândva, la începutul creaţiei.

Astăzi, oamenii sunt încă egoişti şi individualişti – calităţi luciferice prin excelenţă; va veni însă un timp în care oamenii nu vor mai suporta răul şi pe cei care-l produc. Dacă astăzi, pe stradă, oamenii încă se uită apatici la un răufăcător cum jefuieşte o bătrână, în viitor, niciun tâlhar nu va mai avea curajul să facă acest lucru. Aceasta se va datora atât nivelului de moralitate al oamenilor, reflectat la nivelul corpului duh, cât şi imboldurilor

fiinţelor *Ashpan.*

În viitor, atât oamenii, cât şi *Ashpan,* care stau cu „chirie”, vor fi din ce în ce mai evoluaţi, astfel încât cei care vor încalcă legile vor fi aspru pedepsiţi.

Capitolul 5 INFLUENŢA MARILOR FIINŢE DIRIGUITOARE

Influenţa Marilor Tării

Omul nu este singur şi nici nu este lăsat la discreţia *Celor cu ochii negri,* a fiinţelor *Dree,* a spiritelor naturii rebele *Lorehh* ori a celor *shaitanice,* după cum nu este lăsat nici la discreţia fiinţelor *Ashpan – Cei reîntorşi.*

Dacă omul ar fi fost lăsat la discreţia tuturor acestor fiinţe potrivnice, totul s-ar fi încheiat cu mult timp în urmă, iar din pajiştile înverzite sau din răsăriturile de Soare ce bucură astăzi ochii oamenilor, ca şi din toate lucrurile frumoase ce există astăzi pe pământ, n-ar fi rămas nici amintirea.

Astfel, în afara influenţelor forţelor potrivnice, la nivelul aurei umane se manifestă **influenţe benefice ce provin de la marile fiinţe diriguitoare ale cosmosului: Dumnezeu, Iisus Hristos, Fiii Luminii.**

Marile fiinţe diriguitoare ale cosmosului au permanent grijă de om şi lucrează neîncetat pentru binele său. Ele influenţează omul în bine, dar nu se pot substitui omului şi nu-i pot încălca liberul arbitru.

În **Terra aurică** nu există „legi naturale” după care cosmosul să se autoguverneaze, aşa cum se afirmă adesea. Concepţii precum „autoevoluţia”.

cosmosului, influenţa hazardului, a „şansei”, care a făcut ca anumite forţe, energii sau elemente chimice să se afle acolo unde a fost necesar, în momentul oportun, la fel ca şi alte idei de acest gen, nu au niciun temei.

Ordinea cosmică instituită de către **Dumnezeu**, creatorul şi susţinătorul cosmosului, este asigurată de fiinţele angelice din categoria **Fiilor Luminii**, care lucrează, moment de moment, pentru menţinerea *Ordinii cosmice* şi, implicit, pentru evoluţia neîncetată a oamenilor.

Din păcate, oamenii, prin fapte situate în afara *Ordinii divine,* împiedică această lucrare. Cu toate acestea, influxurile energetice ce provin de la înaltele fiinţe diriguitoare cosmice străbat planurile cuantice, străbat „oceane de timp”, pentru a ajunge la toţi oamenii. Astfel, fiecare element component al structurii energetico-informaţionale umane – **spirtul, corpul duh, sufletul etc** – se află sub directa orcotire a unei categorii de fiinţe diriguitoare cosmice.

Încercând o clasificare sumară a fiinţelor angelice care ocrotesc omul, se poate afirma că *există două categorii principale de fiinţe angelice.* Această clasificare este făcută doar din punctul de vedere al omului şi al influenţelor pe care acesta le primeşte de la fiinţele ce ţin de Ierarhia **Fiilor Luminii**. Fără nicio îndoială, toate fiinţele angelice sprijină procesul evolutiv uman, iar fără activitatea lor neîncetată omul n-ar putea să existe pe această planetă; în cele ce urmează ne vom referi strict la fiinţele angelice care influenţează nemijlocit, prin filieră directă, existenţa omului în planul material.

Prima categorie principală este formată din înaltele fiinţe diriguitoare ale cosmosului, care se îngrijesc de mari mase de oameni, iar *a doua categorie* este formată din fiinţele îngereşti care se îngrijesc de un singur individ şi care pot fi considerate „personale”.

Prima categorie de înalte fiinţe diriguitoare ale cosmosului, care ocrotesc şi influenţează în mod direct fiinţa umană, este formată, la rândul ei, din *două clase.*

Prima clasă este formată din **Marile Tării: Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt**. Alături de **Iisus Hristos**, în *lumea eterică,* **Fecioara Maria** desfăşoară o activitate continuă de ocrotire spirituală a oamenilor.

A doua clasă este formată din **înţeleptele Orânduiri: Puterile, Bătrânii şi Principii Ocrotitori**. Dintre **Principii Ocrotitori** fac parte **Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul Morţii.**

Prima Fiinţă care ocroteşte şi influenţează în mod

direct fiinţa umană este însuşi **Dumnezeu**, numit în *lumea eterică* **HAUTI** – în traducere din limba akhatakha: **Izvorul de Lumină.**

Dumnezeu este *Originea* şi *Temelia* cosmosului. La începuturi, în *primordium,* **Dumnezeu** a creat omul după **Chipul şi Asemănarea Sa**. Astăzi, omul există datorită faptului că, la origine, Creatorul său i-a insuflat viaţa.

Se crede adesea că, după momentul de început al creaţiei, **Dumnezeu** s-a îndepărtat de creaţia sa, omul, şi că l-a lăsat în părăsire. Istoricii religiilor şi chiar şi unii teologi acordă adesea **Fiinţei Supreme** caracterul de *deus otiosus,* adică „**Dumnezeu** *retras din lume”,* accentuând convingerea că, după ce a creat lumea, **Dumnezeu** s-a îndepărtat de creaţia sa, lăsând lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Cercetarea structurii aurei umane şi a manifestării cosmosului spiritual relevă tocmai contrariul: **Dumnezeu** susţine neîncetat lumea, cosmosul în ansamblu, precum şi omul. Fără activitatea Sa permanentă, totul s-ar fi scufundat în *neantul* atemporal – *nec antem: „nimic înainte”* – care exista înaintea creaţiei. Se poate vorbi, astfel, despre o *creaţie perpetuă* a cosmosului şi nu doar despre susţinerea cosmosului de către **Dumnezeu**, după realizarea Creaţiei.

Creaţia perpetuă constituie fundamentul existenţei cosmosului. Fără activitatea continuă a lui **Dumnezeu**, lumea nu ar putea exista nici măcar o miliardime de secundă. Dacă, printr-o absurditate, s-ar concepe că **Dumnezeu** „se odihneşte”, nu doar „a şaptea zi” cum se afirmă astăzi prin interpretarea eronată a unor scrieri sacre, ci doar o miliardime de secundă, totul s-ar preface în cenuşă şi nu ar exista nici măcar amintirea a ceea ce a fost cândva.

La nivelul structurii aurice umane, lucrurile sunt clare: **spiritul** omului este creaţia directă şi nemijlocită a lui **Dumnezeu**; totul există datorită aportului energetico-informaţional infuzat prin *creaţia continuă* de către **Dumnezeu**, realizată prin intermediul *celei de-a treia*

Persoane a Treimii divine: **Duhul Sfânt**.

Dumnezeu este **Singurul Viu**, iar lumea ca atare, precum şi fiinţele care o populează, sunt efectul manifestării **Sale** directe. Tot ce există în cosmos se datorează acţiunii **Duhului Sfânt**, *a treia Persoană a Treimii,* care are rolul de a menţine viaţa tuturor făpturilor de pe toate planurile cuantice.

Mai mult decât atât, **linia divină** este canalul direct prin care omul este susţinut, moment de moment, în existenţa sa, de către **Dumnezeu**. Rugăciunea adresată direct **Tatălui ceresc** are întotdeauna efect, iar faptul că omul nu remarcă aceasta, înseamnă doar că este incapabil să-şi conştientizeze în mod corect viaţa. Efectul rugăciunii adresate direct **Tatălui ceresc** este reflectat întotdeauna la nivelul aurei umane. Rugăciunea adresată **Tatălui ceresc** străbate toate planurile cuantice şi ajunge acolo unde trebuie: la **Dumnezeu**. Ajutorul lui **Dumnezeu** vine întotdeauna, neştiut şi neînţeles pentru oameni.

Eugen poate remarca **prin clarvedere** cum, în momentul rugăciunii adresate **Tatălui ceresc**, **spiritul** omului se „aprinde” precum Soarele şi străluceşte într-un mod uimitor. La fel, **linia divină** devine strălucitoare, semn că, undeva, deloc departe, într-un *prezent continuu,* **Cineva** ascultă la celălalt capăt.

În acest context, poziţionarea „spaţială” a lui **Dumnezeu** cât mai departe, deasupra norilor, prin nebuloasa Andromeda sau la capătul Norilor lui Magellan este doar o banală şi biată figură de stil. **Dumnezeu** a fost, este şi va fi în *prezentul continuu* circumscris de **Fiinţa Sa**, *aici şi acum,* în propriul Său cosmos. **Dumnezeu** nu a plecat nicăieri şi nici nu va pleca undeva, nici deasupra norilor şi nici pe o constelaţie sau galaxie îndepărtată. Cu atât mai puţin va putea fi descoperit într-o navă spaţială de unde, cu ajutorul unui ecran TV, monitorizează ceea ce se petrece pe pământ, aşa cum cred – într-un mod halucinant – unii cercetători care se consideră avangardişti…

Alături şi împreună cu **Dumnezeu, Fiinţă din Fiinţa Sa, Lumină din Lumina Sa, Iisus Hristos**, *a doua*

Persoană a Treimii, desfăşoară o activitate care a avut, are şi va avea un rol decisiv asupra destinului oamenilor. La fel ca şi **Dumnezeu, Iisus Hristos** trăieşte în *prezentul continuu,* de unde acţionează asupra tuturor oamenilor, creştini sau nu.

Activitatea lui **Iisus Hristos** în cosmosul spiritual poate fi împărţită în două etape distincte: *prima etapă s-a desfăşurat până la încarnarea Sa în lumea materială,* iar *a doua etapă s-a desfăşurat după Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea la cer,* deci după momentul descris în Evanghelii, în care **Iisus Hristos** apare în **Trupul de Slavă** – care a fost pipăit de Apostolul Toma.

După evenimentele de acum 2000 de ani, **Iisus Hristos** se manifestă în *lumea eterică,* în **Trupul de slavă**. Cu toate că se manifestă în **Trupul de Slavă**, nu trebuie uitat nicio clipă că **Iisus Hristos** este singura fiinţă din **Terra aurica** care se poate manifesta simultan *„în şapte planuri cuantice, în şapte perioade şi în şapte timpuri”.* De aceea, la fel ca şi **Dumnezeu, Iisus Hristos** nu poate fi situat într-un „cer” depărtat de fiinţa umană şi de locul în care omul îşi desfăşoară activitatea cotidiană: *lumea materială.* **Iisus Hristos** este alături de om în *prezentul continuu,* în care trecutul, prezentul şi viitorul formează un tot.

În ultima perioadă de timp, **Prezenţa lui Iisus Hristos** a fost înţeleasă doar din punct de vedere istoric, iar acesta este punctul de vedere formulat de către istoriografia modernă. Departe însă de a reprezenta doar un personaj important al trecutului, **Iisus Hristos** aparţine *Prezentului* şi, mai ales, *Viitorului.* De fapt, **Iisus**

Hristos aparţine *prezentului continuu,* adică *Eternităţii, care este* temelia *Timpului* din *lumea materială.*

Astăzi se vorbeşte foarte mult despre faptul că oamenii supravieţuiesc morţii, că după moarte se „mută dincolo”, în cosmosul spiritual, iar credinţa în supravieţuirea post-mortem a devenit aproape o banalitate. Dacă această credinţă a devenit o banalitate şi

dacă faptul că toţi oamenii supravieţuiesc morţii a devenit, oarecum, o evidenţă, trebuie să fie la fel de evident că **Iisus Hristos**, *Cel care a învins moartea,* este mai viu decât toţi oamenii la un loc. Cu atât mai mult cu cât vechile scrieri sacre creştine specifică în mod explicit că **Iisus Hristos a înviat din morţi** şi că s-a manifestat în faţa discipolilor Săi în **Trupul de slavă**.

Pe de altă parte, este la fel de evident că **Fiinţa lui Iisus Hristos** nu poate fi cuprinsă de nicio minte omenească. **Conştiinţă Să** umple întreaga **Terra aurica**, fiind legată de fiecare om. **Iisus Hristos** este dincolo de spaţiu şi de timp, dar, totodată, este în spaţiu şi timp, moment de moment, de-a lungul *Eternităţii* ce leagă *Trecutul* de *Viitor.* **Persoana divină** a lui **Iisus Hristos** trăieşte, **Ea însăşi**, în *prezentul continuu,* iar **Fiinţa sa interioară**, **Eul său conştient**, umple cu *Sine Trecutul, Prezentul* şi *Viitorul.* **Iisus Hristos** este peste tot, în toate momentele, atotştiutor, omniprezent. **Fiinţa Sa** cuprinde toţi oamenii din **Terra aurica**.

Când **Iisus Hristos** are în faţă un om oarecare, ştie instantaneu cine este acest om şi ce a făcut începând de la pătrunderea sa în **Terra aurica**. Nimeni nu face ceva în **Terra aurica**, fără ca **Iisus Hristos** să nu fie conştient de acest lucru, cu mult timp înainte ca lucrurile să se petreacă în mod efectiv. Iar liantul prin care **Iisus Hristos** se leagă de oameni este elementul fundamental: **IUBIREA**.

Iubirea este legată de **Iisus Hristos**, iar mijlocul prin care, prin **Iubire, Iisus Hristos** se leagă de oameni este *rugăciunea.* De asemenea, **Numele lui Iisus Hristos**, cel mai puternic **Nume** din *Cer* şi de pe *Pământ* din punct de vedere al rezonanţei interioare, este canalul prin care oamenii se conectează **Iubirii** şi, implicit, lui **Iisus Hristos**. **Oameni-Iubire-Iisus Hristos** este ecuaţia atotcuprinzătoare ce stă la temelia cosmosului, iar rezolvarea acestei ecuaţii reprezintă cheia ce deschide **Împărăţia lui Dumnezeu**.

Întruparea, Viaţa, Crucificarea, Moartea,

Învierea şi Înălţarea lui Iisus Hristos reprezintă o piatră de hotar ce împarte istoria umanităţii în *două epoci distincte.* Într-un fel se prezenta aura umană înaintea evenimentelor de acum 2000 de ani şi în alt fel se prezintă în era creştină. Se poate astfel vorbi despre *două etape evolutive ale fiinţei umane.*

Prin **Sacrificiul de pe cruce** de acum 2000 de ani, **Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos** a *răscumpărat* toate **sufletele** oamenilor şi a plătit *preţul* pentru ele. Din acel moment, **Iisus Hristos** a devenit **Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica**. Chakra inimii, **Shainiah**, şi **corpul haric al plaselor mesianice** reprezintă noile structuri prin care omul se poate mântui. Prin rugăciunea adresată lui **Iisus Hristos** sau, cel puţin, prin rostirea cu voce tare a **Numelui Său***,* omul îşi formează **corpul plaselor mesianice** şi se pune sub protecţia Sa.

În cazul rugăciunii sau a rostirii cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos**, planurile cuantice încep să vibreze precum oglinda unei ape, iar într-o fracţiune de secundă se formează **plasele mesianice**. În acel moment, omul *se conectează auric* la **Fiinţa lui Iisus Hristos.**

Când omul Îi cere ajutorul cu voce tare prin rugăciune sau prin rostirea **Numelui** şi când, fireşte, credinţa sa este mare, **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă** apare instantaneu lângă omul respectiv, la nivelul cuantic al lumii eterice. Între **Iisus Hristos** şi aura omului au loc schimburi aurice foarte ample. Ele se aseamănă cu nişte pulberi foarte fine, strălucitoare şi parfumate, care se scurg dinspre aura lui **Iisus Hristos** spre aura omului.

În *lumea etherică,* **Iisus Hristos** se deplasează atât de repede încât pare a se afla simultan peste tot. Această caracteristică poartă numele de *aseietate.*

De 2000 de ani, omul este ajutat şi ocrotit direct şi de către Fecioara Maria – *„Cea care suspină pentru toţi oamenii”,* după cum este numită în *lumea etherică.* Din punct de vedere aurie, Fecioara Maria are o influenţă deosebită asupra corpului astral al oamenilor. De fapt,

Fecioara Maria este Stăpâna corpului astral.

Corpul astral al omului este un element foarte important în procesul evolutiv. Pe măsură ce omul reuşeşte să-şi impună influenţa asupra corpului astral, deci să-şi subjuge pornirile, dorinţele şi poftele, atunci reuşeşte să evolueze cu adevărat. Doar pe măsură ce corpul astral este educat şi temperat din elanurile sale primare se formează corpurile aurice superioare: corpul mental superior şi, ulterior, corpul spiritual.

La oamenii din ziua de astăzi, datorită poftelor şi dorinţelor, corpul astral apare ca un ovoid de aproximativ optzeci-nouăzeci de centimetri diametru, învolburat ca un vulcan pe cale de a irupe. Mii şi mii de explozii luminoase irup necontrolat în diferite locuri ale corpului astral. Pe măsura dominării dorinţelor, corpul astral se linişteşte şi se limpezeşte coloristic, parcurgând un proces de „coacere" aurică pentru a deveni apt să servească altor scopuri. Fiinţa spirituală sub a cărei atentă ocrotire se petrece coacerea corpului astral este Fecioara Maria.

Corpul mental superior şi corpul spiritual nu sunt altceva decât porţiuni din corpul astral, transformate prin activitatea omului. În ziua de azi, tot mai mulţi oameni posedă un corp mental superior bine structurat, ceea ce indică faptul că o bună parte din corpul astral a fost transformată.

La rândul său, corpul spiritual, format tot prin transformarea corpului astral, apare ca un ovoid format din lumină argintie, situat deasupra corpului mental superior. Prin corpul spiritual, omul conştientizează *Iubirea* ca element fundamental al cosmosului. Conştientizând *Iubirea,* omul înţelege activitatea lui Iisus Hristos. De aceea, corpul spiritual se formează prin rugăciune şi prin conştientizarea *Iubirii* universale.

Precum l-a născut pe Iisus Hristos prin trup, acum 2000 de ani, astăzi, ca

Stăpână a corpului astral, Fecioara Maria îl naşte pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om. Iisus Hristos se va naşte în sufletul omului doar atunci când acesta va avea un

corp spiritual bine structurat.

Influenţa înţeleptelor Orânduiri

În decursul existenţei în *lumea materială,* fiinţa umană este ocrotită şi de marile fiinţe angelice din categoria Fiilor Luminii. Dintre acestea, cele mai implicate în existenţa cotidiană a omului sunt înţeleptele Orânduiri.

Dintre înţeleptele Orânduri pot fi amintite Puterile, Domnii Karmei şi Principii Ocrotitori. Fiecare dintre aceste înalte fiinţe angelice este în relaţie directă cu una din structurile aurei umane: corpul duh, sufletul, corpurile aurice exterioare.

Omul este în primul rând un corp duh. Corpul duh este „trupul de lumină", în care omul se manifestă pe tot parcursul palingeneziei în Terra aurica. Corpul duh poate fi caracterizat prin luminozitate, culoare, sunet, miros şi vechime. Pentru a desemna principalele caracteristici ale unui corp duh*,* în *lumea eterică* se foloseşte expresia *„tărie şi putere".*

Datorită faptului că, la noi oamenii, predomină imaginea vizuală, am ales să caracterizăm corpurile duh ale oamenilor în funcţie de culoarea lor specifică. Corpul duh nu este altceva decât o energie modulată informaţional, care poate fi caracterizată prin culoare. În funcţie de culoare, corpurile duh ale oamenilor pot fi împărţite în şapte clase evolutive. Astfel, există şapte tipuri de corpuri duh.

La rândul ei, *lumea de dincolo* – denumită adesea prin termenul de *lume astrală –,* locul unde merg oamenii după momentul morţii, este structurată după *puterea şi tăria* fiinţelor umane care locuiesc pe cuprinsul ei. Dacă **corpurile duh** ale oamenilor pot fi împărţite în şapte clase evolutive – clase ce corespund unor anumite caracteristici, dintre care cea mai reprezentativă pentru înţelegerea omenească pare să fie culoarea –, este evident că *lumea astrală* poate fi împărţită după acelaşi criteriu. Există deci şapte paliere distincte ale *lumii astrale,* fiecare posedând drept caracteristică de bază o anumită culoare, adică o anumită stare vibratorie a energiei modulată

informaţional.

După moarte, omul redevine un **corp duh**; acesta posedă, ca însuşire fundamentală, o anumită culoare. În acest caz, el vibrează în consonanţă cu palierul respectiv al *lumii astrale* şi merge acolo potrivit *legii ordonării după culoarea specifică.*

Faptul că palierele *lumii astrale* pot fi descrise şi denumite în funcţie de culoare, de sunet, de miros sau pot fi denumite prin formule precum *„primul inel fluidic”, „al doilea inel fluidic”,* ori *„primul cerc”, „al doilea cerc”* etc are mai puţină importanţă. Ceea ce are însă importanţă este faptul că fiecare dintre aceste paliere, care corespund claselor evolutive de **corpuri duh**, se află sub atenta conducere şi supraveghere a unei înalte fiinţe angelice, denumite **Putere**.

Fiecare dintre aceste înalte fiinţe angelice se manifestă sub înfăţişarea unei **fetiţe.** Fiecare **Putere** posedă o culoare unică a veşmintelor, a părului şi a ochilor lipsiţi de iris, în funcţie de palierul pe care-l conduce.

De exemplu, palierul *lumii astrale* corespunzător **corpurilor duh** de culoare galbenă este condus de o **Putere** a cărei vestimentaţie, ochi sau păr au culoarea galbenă. La fel, palierul corespunzător **corpurilor duh** de culoare portocalie este condus de o **Putere** a cărei vestimentaţie, păr sau ochi au culoarea portocalie. Aceasta este valabil şi pentru palierele *lumii astrale* în care locuiesc **corpurile duh** de culoare aurie, albastră etc.

Înainte de a pătrunde pe palierul cosmic al oamenilor cu corpuri duh de culoare galbenă, orice clarvăzător care face *turul de informare* al **Terrei aurica** este întâmpinat de o **Putere** cu vestimentaţia, părul şi ochii de culoare galbenă. Evident, acesta a fost şi cazul lui Eugen. Dacă nivelul evolutiv al unui clarvăzător este suficient de evoluat, **Puterea** acceptă pătrunderea acestuia în propriul ei palier cosmic. Dacă nu, clarvăzătorul trebuie să se întoarcă.

Astfel, **Puterile** sunt fiinţele angelice conducătoare ale tuturor oamenilor, fie încarnaţi, fie decorporaţi care

posedă un **corp duh** de o anumită culoare. Moment de moment, **Puterile** au în păstorire milioane şi milioane de oameni, care posedă **corpuri duh** de aceeaşi culoare. Unii oameni sunt întrupaţi, alţii sunt decorporaţi – aflaţi în propriul lor plan de reşedinţă. Dacă cei decorporaţi sunt deja „acasă”, cei întrupaţi în planul material sunt consideraţi a fi în „misiune” sau în „delegaţie” şi, în consecinţă, este firesc ca **Puterile** să se intereseze de soarta lor şi, de multe ori, să-i sprijine în existenţa materială prin influxuri energetice specifice.

Domnii Karmei, care se manifestă sub înfăţişarea unor **Bătrâni**, sunt alte înalte entităţi angelice, care se îngrijesc în mod direct de oameni. **Domnii karmei** se manifestă doar în planul lor de reşedinţă.

În planul lor de reşedinţă, **Domnii karmei** iau decizii cu privire la soarta oamenilor. De fapt, acolo se iau doar deciziile unor evenimente, căci soarta, fiecare individ şi-o creează singur. Omul însuşi este cel care, prin actele şi acţiunile sale, îşi construieşte soarta. **Domnii Karmei** sunt doar cei care organizează *karma* individuală în cea colectivă şi programează evenimentele lumii potrivit *Legilor divine* şi *Ordinii cosmice.* Structurile aurei umane aflate în relaţie cu **Domnii karmei** sunt *sigiliile karmice* şi *banda de lumină din jurul capului.*

În cadrul procesului palingeneziei în **Terra aurica**, oamenii mai sunt ajutaţi şi ocrotiţi în mod direct şi de principalii **Principi Ocrotitori: Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Mihail, Îngerul Morţii.**

Îngerul Gabriel, cunoscut în *lumea eterică* prin denumirea de *Primul Veghetor* sau *Purtător al Cheilor Puterii,* desfăşoară o activitate permanentă ce poate fi raportată la toţi oamenii.

Ca *Prim Veghetor*, **Îngerul Gabriel** supraveghează îndeaproape palingenezia omului în **Terra aurica** – traiectul evolutiv ce presupune naşterea în trup fizic, viaţa în *lumea materială,* moartea, existenţa post-mortem şi renaşterea.

În cosmos nu există oameni importanţi, oameni foarte

importanţi sau oameni mai puţin importanţi. Toţi oamenii sunt la fel de importanţi şi, de aceea**, Îngerul Gabriel** este prezent la *toţi* oamenii, la toate evenimentele importante. Naşterea, botezul, căsătoria, decesul sau evenimentele karmice cu mare impact reprezintă momente importante ale existenţei fiecărui om, la care **Îngerul Gabriel** este prezent.

După cum se afirmă în *lumea eterică,* periodic, cel puţin o dată pe lună după timpul omenesc**, Îngerul Gabriel**, *Primul Veghetor şi Purtător al Cheilor Puterii,* vizitează toţi oamenii încarnaţi din *lumea materială.* **Îngerului Gabriel** nu-i scapă nimic şi nimic din ceea ce este omenesc nu pare a-i fi străin.

Alt *Principe Ocrotitor* este **Îngerul Mihail**. Rolul **Îngerului Mihail** este extrem de important, mai ales în cazul conflictelor. Ca apărător şi ocrotitor al tuturor oamenilor**, Îngerul Mihail** este alături de toţi cei nedreptăţiţi şi asupra cărora se exercită forţa brută. De asemenea, după moartea trupească, omul este apărat **de Îngerul Mihail** în fruntea *Oştirii* sale pentru a nu-i fi furat **sufletul** de către *fiinţele luciferice.*

Şi activitatea **Îngerului Rafael** este foarte vastă; orice vindecare din *lumea materială* devine posibilă datorită impulsurilor sale directe.

Un alt *Principe Ocrotitor,* care se îngrijeşte îndeaproape de oameni, este **Îngerul Morţii**. Departe de a fi acel înspăimântător *Schelet cu coasa***, Îngerul Morţii** este o fiinţă angelică de o mare frumuseţe şi de o mare blândeţe, care-i vizitează pe oameni, nu numai în momentul morţii, ci şi în timpul existenţei încarnate.

Nu de puţin ori**, Îngerul Morţii** a putut fi observat şi în alte condiţii decât la decesul unui om. **Îngerul Morţii** este prezent, desigur, la decesul tuturor oamenilor, îngrijindu-se ca oamenii să realizeze cât mai lin trecerea de la stadiul încarnat la cel decorporat, mângâindu-i cu sfaturi şoptite.

Îngerii Păzitori, Îngerii Veghetori şi învăţătorii

A doua mare categorie de fiinţe angelice care se

îngrijesc de omul încarnat în trup material sunt fiinţele angelice ocrotitoare ale fiecărui individ în parte: **Îngerii Păzitori** şi **Îngerii Veghetori**.

Alături de ei, mai există o categorie de fiinţe angelice, care nu poate fi însă raportată direct la un singur om, dar care, deseori, în anumite împrejurări, îndeplineşte o parte din funcţiile acestora. Acesta este **Îngerul Ocrotitor** sau **învăţătorul**. Spre deosebire **de Îngerii Veghetori, învăţătorul** are în păstorire un loc – de exemplu, un cartier sau un cvartal de blocuri în marile oraşe ori un sat de mică întindere în mediul rural.

Îngerii Păzitori ai oamenilor nu se manifestă în *lumea eterică* decât foarte rar. Ei locuiesc în propriul plan de reşedinţă, în *Lumea îngerilor.* **Îngerii Păzitori** au rolul de a ocroti oamenii, în conformitate cu planul evolutiv şi cu *karma* fiecăruia. Un **înger Păzitor** se manifestă doar prin *Voce.* **Îngerii Păzitori** sunt, de fapt, acele *voci* interioare pe care omul le aude în anumite împrejurări ale existenţei.

Este de la sine înţeles că *Vocile* **îngerilor Păzitori** nu trebuie confundate cu vocea interioară a fiecărui individ, cu *vocea sufletului* sau cu *vocea conştiinţei.* De fapt, este dificil pentru om să facă distincţia între toate vocile interioare pe care le poate auzi de-a lungul vieţii. *Vocile* **îngerilor Păzitori** sunt însă diferite, iar omul înţelege intuitiv faptul că reprezintă *altceva* decât vocea conştiinţei.

Există trei **îngeri Păzitori** pentru fiecare om. Unul stă în partea dreaptă, altul în partea stângă, iar al treilea stă în faţa omului.

Îngerul Păzitor din partea dreaptă poate fi considerat conservator, în sensul că încearcă să menţină o existenţă propice evoluţiei spirituale a omului. Întotdeauna, înainte ca omul să purceadă la o activitate sau la o acţiune cu impact mare asupra destinului propriu**, Îngerul Păzitor din partea dreaptă** avertizează omul asupra riscurilor.

În schimb**, Îngerul Păzitor din partea stângă** îndeamnă omul să-şi depăşească limitele şi să desfăşoare o

activitate ce implică un grad mare de risc. **Îngerul Păzitor din partea stângă** reprezintă alternativă „îndrăzneaţă” Ia o situaţie dată. Îndemnurile **Îngerului Păzitor din partea stângă** sunt îndreptate întotdeauna spre „arderea” unor etape, spre depăşirea condiţiei existente şi spre scurtarea drumului evolutiv. Îndemnurile sale sunt, într-adevăr, riscante, dar ele implică „trezirea” fiinţei umane şi urcarea scării evolutive într-un ritm mai rapid.

Îngerul Păzitor din faţă – unii l-au denumit **„Îngerul din creştet”** – este un factor moderator, care nu se implică des prin sfaturi sau îndemnuri. Înţelepciunea sa este foarte mare. De altfel**, Îngerul Păzitor din faţă** nu se manifestă de prea multe ori pentru a putea fi auzit ca *Voce.* El este prezent doar în momentele esenţiale ale vieţii: la naştere, la cununia religioasă, în cazul urcării de către om a unei trepte evolutive importante, la moarte.

În afara **îngerilor Păzitori** care se manifestă doar ca *Voci,* dar care nu se manifestă în *lumea eterică,* omul mai are doi **îngeri Veghetori**.

Îngerii Veghetori ai unui om se manifestă în *lumea eterică.* Unii autori au denumit aceste înalte fiinţe angelice prin formula *„medici cereşti”.* Într-adevăr, rolul principal al **îngerilor Veghetori** este de a avea grijă de structura aurică a omului încarnat.

Unul dintre **Îngerii Veghetori** se ocupă de *suflet,* deci este medic specialist de *suflet,* iar celălalt este medic specialist de **corp duh**.

Îngerul Veghetor medic de suflet, numit *Hemin* – **sufletul** în limba lumii eterice se numeşte *bem* – se ocupă de buna funcţionare a **sufletului** omului. El acţionează prin mijloace specifice asupra **corpului sufletului** de mai multe ori pe zi.

Îngerul Veghetor de corp duh se numeşte *Minheme* – **corpul duh**, în *lumea eterică* se numeşte *heme.* El se ocupă de buna funcţionare a **corpului duh**.

De la naştere şi până la moarte, din *lumea eterică***, Îngerii Veghetori** asigură buna funcţionare a structurii

aurice a omului pe care-l au în primire. La moartea omului, în prezenţa **Îngerului Morţii, Îngerii Veghetori** au rolul extrem de important de a tăia legăturile energetice, de forma unor fire de lumină, dintre trupul material şi corpurile aurice interioare.

Nici **Îngerii Păzitori**, nici **Îngerii Veghetori** nu se schimbă de-a lungul existenţei încarnate a unui om. După moarte, omul colaborază foarte strâns cu **Îngerii Veghetori** şi cu **Îngerii Păzitori** pentru a pregăti elementele ce vor fi analizate la *Judecata* individuală, care se va desfăşura ulterior în prezenţa **Domnilor Karmei**.

Există o strânsă legătură între oameni şi fiinţele angelice veghetoare din timpul unei existenţe încarnate. Atât **Îngerii Veghetori**, cât şi **Îngerii Păzitori** sunt mai mult decât prieteni sau simpli colaboratori ai oamenilor. Oameni şi îngeri se află de aceeaşi parte a baricadei, iar comportamentul oamenilor în *lumea materială* se răsfrânge asupra cosmosului în ansamblu. **Omul şi îngerii săi Păzitori şi Veghetori** formează o echipă, care participă la cea mai dificilă activitate din cosmos: *spiritualizarea materiei* şi întronarea legilor lumii spirituale în *lumea materială.*

O imagine palidă a modului de colaborare a unui om cu **Îngerii Veghetori** şi cu **Îngerii Păzitori**, imediat după moarte, poate fi regăsită, de exemplu, în modul în care, la sfârşitul realizării unui film artistic, regizorul, scenaristul, producătorul şi actorul principal se adună la o şedinţă de lucru, în care revăd fiecare secvenţă, uneori cu încetinitorul, din cât mai multe perspective, pentru a stabili valoarea fiecărei scene şi pentru a trage concluziile finale.

Tot astfel, la sfârşitul vieţii**, Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori**, dar şi alte fiinţe angelice care l-au sprijinit şi ocrotit pe om de-a lungul existenţei sale, se adună în cadrul unei „şedinţe de lucru”, în care analizează plusurile şi minusurile vieţii ce s-a încheiat. În acel moment, omul înţelege, în sfârşit, valoarea actelor şi acţiunilor sale, resimţind bucurie pentru secvenţele în care

a procedat în acord cu legile cosmice, tristeţe şi părere de rău pentru cele în care a greşit.

Tocmai părerile de rău şi dorinţa de a îndrepta ceea ce a greşit reprezintă „tendinţele” karmice care-l vor determina pe om să se încarneze în viitor. Privită din acest punct de vedere, reîncarnarea nu este o lege aplicată arbitrar de cineva, ci este efectul deciziei omului.

În timpul existenţei încarnate, la apropierea **îngerilor Veghetori**, aura unui om interacţionează cu aura acestora, formându-se o mulţime de norişori pufoşi de diferite culori.

Este foarte important de ştiut faptul că **Îngerii Veghetori** „tapetează” pereţii locuinţei cu norişorii pufoşi de energie ce se formează prin interacţiunea dintre aura lor şi aura omului. Atâta timp cât un om stă într-o locuinţă, pereţii sunt acoperiţi de tapetul fin de energie – nu mai gros de un lat de palmă – format din intereacţiunea aurei sale cu aura **îngerilor Veghetori**. De fapt, una din activităţile principale ale **îngerilor Veghetori** este aceea de a tapeta energetic locuinţa îndată ce omul s-a mutat în ea.

Un mare inconvenient al procesului evolutiv uman în *lumea materială* îl constituie apariţia unor deosebiri în ceea ce priveşte activitatea **Îngerului Veghetor al sufletului** şi activitatea **Îngerului Veghetor al corpului duh**. Această deosebire are la bază comportamentul omului în *lumea materială.* **Sufletul** se bazează adesea pe dorinţele şi pe concepţiile sale specifice şi, nu în ultimul rând, pe legile omeneşti la „modă” într-o perioadă oarecare de timp, care pot să nu fie cele mai înţelepte. În acest caz, nu se mai formează norişorii energetici multicolori, ca liant energetic între om şi aura celor doi **îngeri Veghetori**, iar aceasta înseamnă întreruperea legăturilor energetice în defavoarea omului. Totodată, dispare „tapetul” energetic al pereţilor locuinţei, ceea ce constituie un fapt deosebit de periculos.

În acest caz este vorba despre locuinţă în sens larg; prin locuinţă se poate înţelege nu numai apartamentul sau

casa în care omul locuieşte o perioadă mai lungă de timp, ci şi camera ocupată pentru o noapte la un hotel, camera în care omul locuieşte la un internat, la un cămin sau într-un dormitor comun – de exemplu, când îşi satisface stagiul militar. Lipsa „tapetului" energetic înseamnă că, din punctul de vedere al cosmosului, omul nu există.

Ieşirea omului de sub tutela protectoare a celor doi **îngeri Veghetori** înseamnă coborârea nivelului energetic al **sufletului**. Când decade **sufletul**, decade şi corpul fizic, căci **sufletul** este „şeful" corpului fizic. Urmările ieşirii de sub protecţia ocrotitoare a **îngerilor Veghetori** se traduc prin boli, accidente, conflicte şi împrejurări nefaste.

Există cazuri în care **Îngerii Veghetori** influenţează în mod *direct* omul. Aceste cazuri sunt însă rare. Omul este ajutat în mod *direct* de către **îngerii** săi **Veghetori** doar în cazurile unor evenimente existenţiale dramatice sau a unor incidente karmice. În restul timpului are loc o influenţare normală, care nu implică modificări ale aurei umane.

În cazuri extreme – de exemplu, în cazul unor accidente – se realizează una dintre cele mai importante *lucrări* îngereşti în care este implicat omul. Aura strălucitoare a **Îngerului Veghetor** se calează pe aura omului, iar în acest caz **corpul astral şi corpul emoţional** se estompează aproape total, locul lor fiind luat de aura îngerească. Starea omului lipsit de **corpul emoţional** şi de **corpul astral** se aseamănă cu starea adamică dinainte de căderе. Această stare nu durează decât câteva clipe, doar pe durata incidentului karmic: boală, accident etc. Totodată, omul este învăluit într-o dulce relaxare musculară, emoţională, mentală şi sufletească. În acele momente, omul nu mai doreşte să cunoască ori să cerceteze, dispar oboseala şi febrilitatea generate de evenimentele vieţii cotidiene. În momentul influenţei *directe* a **îngerilor Veghetori**, fiinţele *Ashpan* nu se mai pot manifesta, mai ales cei cu influenţă mare.

Să ne imaginăm doar un om care iese teafăr dintr-un grav accident de automobil – ceea ce unii numesc minune –, când în jurul lui totul este făcut zob. Totul a durat doar

câteva fracţiuni de secundă şi se crede că şoferul şi-a salvat viaţa datorită instinctului. Se spune că şoferul a fost inspirat sau că a avut experienţă. De fapt, în fracţiunea de secundă ce a premers accidentul, în *lumea eterică* este forfotă mare. Datorită faptului că, în *lumea eterică,* timpul are valenţe diferite decât în *lumea materială* – se poate dilata sau se poate contracta –, în fracţiunea de secundă ce premerge accidentului**, Îngerii Veghetori** depun o activitate foarte intensă: plătesc *preţul* salvării omului pe care-l ocrotesc, iar dacă *preţul* este acceptat de către instanţele karmice, realizează *lucrarea* de influenţare directă.

În acel moment, aura îngerului se calează peste aura omului, strălucirea aurică a omului creşte considerabil, dispare **corpul emoţional** şi **corpul astral**, dispare totodată frica, omul devine lucid, volanul este răsucit brusc, iar automobilul ia o traiectorie atât de stranie, încât pare să sfideze legile fizicii; în consecinţă, şoferul scapă fără niciun fel de zgârietură, în timp ce automobilul se face zob. O operaţiune similară se desfăşoară în multe alte cazuri de forţă majoră: în boli. morţi clinice, bătăi, scandaluri, conflicte etc.

Influenţa nemijlocită a **îngerilor Veghetori** sau chiar, mai rar, în cazuri excepţionale, a fiinţelor diriguitoare cosmice este un fenomen de mare amploare, în care are loc ocrotirea *directă* a omului de către **Fiii Luminii**. Întotdeauna, îngerul trebuie să plătească un anumit *preţ* pentru a salva viaţa omului. De regulă, *preţul* salvării omului este luat chiar din bagajul karmic al omului: din magazia de fapte bune. În multe cazuri excepţionale**, îngerul** însuşi plăteşte *preţul* salvării omului. În acele momente, îngerul se adresează prin rugăciune, direct lui **Dumnezeu**, iar principalul beneficiar este omul.

După evenimentele de acum 2000 de ani**, întruparea, Crucificarea, Moartea şi învierea lui Iisus Hristos**, omul beneficiază şi de ajutorul direct şi nemijlocit al **Fiului lui Dumnezeu**. Înainte de evenimentele de acum

2000 de ani, cu tot sprijinul substanţial al **îngerilor Veghetori**, datorită noxelor karmice foarte grele acumulate de-a lungul mai multor existenţe, omul avea toate „şansele” de a sucomba destul de repede. *Preţul* plătit de către *îngeri* nu era suficient pentru ridicarea rezonanţei energetice generale a unui om. Omul, cum se spune, murea cu o armată *de îngeri* lângă el. *Karma* rea, acumulată în trecut, era mult prea mare.

De aceea, în condiţiile în care *karma* nefastă, rodul faptelor omului în nenumărate existenţe, se aduna necruţător deasupra fiecărui individ în parte, dar şi deasupra întregii umanităţi, a apărut necesitatea unei noi conexiuni aurice cu o **Fiinţă spirituală mult mai puternică în Putere şi Tărie decât a îngerilor Veghetori. Acesta a fost unul din scopurile întrupării lui Iisus Hristos în lumea oamenilor.**

După evenimentele de pe Golgota, în cazul accidentelor, bolilor grave sau catastrofelor existenţiale iminente, în cazul în care omul cere ajutor, cu voce tare, lui **Iisus Hristos**, se formează **corpul haric al plaselor mesianice**. Aflat sub cupola protectoare a **plaselor mesianice**, omul nu mai este o pradă atât de uşoară precum era în trecut sau cum este astăzi cazul celor care nu se roagă şi nu cer ajutorul. De 2000 de ani, **plasele mesianice** suplinesc lucrarea multor **îngeri**.

Astăzi, la atei sau la cei care nu se roagă, la cei care nu rostesc cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos**, *preţul* ieşirii dintr-o fundătură existenţială, care se traduce printr-o boală sau printr-un accident, este plătit de către **Îngerii Veghetori**. Iar dacă omul nu a acumulat în „bancă” multe fapte bune, nici **îngerii** nu au de unde să plătească *preţul.*

Întrucât **Iisus Hristos** a răscumpărat umanitatea prin evenimentele de acum 2000 de ani şi a luat în primire **sufletele** tuturor oamenilor din **Terra aurica**, *preţul* ieşirii dintr-un incident al sorţii este plătit anticipat. Când omul îi cere ajutorul, **Iisus Hristos** se manifestă nemijlocit în planul eteric, în infraeteric sau chiar în planul material.

Aflat lângă omul în suferinţă, **Iisus Hristos** se mişcă atât de repede încât creează impresia că se află peste tot.

După câte se spune în *lumea eterică,* cea mai rapidă fiinţă angelică din Ierarhia Fiilor Luminii este *Conducătorul Oştirii cereşti***, Îngerul Mihail**, care se poate deplasa atât de repede încât poate fi observat simultan în *„de trei ori trei sute treizeci şi trei de locuri”.*

Spre deosebire de toţii **Fiii Luminii, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**, se poate manifesta în oricât de multe locuri doreşte. **Iisus Hristos** se poate manifesta simultan în *„şapte planuri cuantice, în şapte timpuri şi în şapte perioade”,* deci este omniprezent şi omniştient.

Capitolul 6

PARTICULARITĂŢI

AURICE

Influenţe din interior

Influenţa fiinţelor angelice din categoria **Fiilor Luminii** nu se reduce numai la cea temporară exercitată *din exterior,* ci cuprinde şi influenţe de mai lungă durată sau chiar permanante exercitate *din interior.*

În timp ce *influenţele exterioare* dispar din aură după ce-şi produc efectul, *influenţele din interior* persistă mult timp, uneori chiar şi pe durata întregii vieţi.

Influenţele din interior ale fiinţelor angelice se desfăşoară prin intermediul unor elemente aurice perceptibile de către Eugen prin clarvedere. Astfel, în afara structurilor „naturale”, aura omului mai poate prezenta anumite elemente, care formează ceea ce vom denumi a fi *particularităţile aurice.*

Particularităţile aurice sunt elemente energetico-informaţionale complexe, de forme diverse – inele, triunghiuri, mici pete energetice –, de culori, luminozităţi, sunete şi mirosuri distincte, ce apar în diferite locuri la nivelul structurii aurice umane, dar care nu sunt generate de aceasta.

Particularităţile aurice nu sunt un dat natural, deci nu apar la toţi oamenii, ci sunt conferite ca un dar de către fiinţele angelice. Ele pot persista uneori pe toată viaţa

omului, alteori numai o perioadă determinată de timp, în funcţie de anumite considerente. Cei care dăruiesc aceste structuri aurice sunt fiinţele angelice, iar cei ce beneficiază de ele sunt acei oameni care, în anumite conjuncturi, în conformitate cu *karma* proprie sau cu nivelul de evoluţie atins, au de îndeplinit sau, cel puţin, pot îndeplini în mod virtual anumite activităţi, potrivit necesităţilor cosmice.

Fiecare dintre **particularităţile aurice** este acordată unui om de câte o fiinţă angelică, în funcţie de caracteristicile de bază ale respectivei fiinţe. **Particularităţile aurice** nu anulează liberul arbitru al omului.

Particularităţile sunt structuri energetice ce posedă caracteristicile aurice – culoarea, sunetul, mirosul şi vechimea – specifice fiinţei angelice care le-a conferit, ca şi cum ar fi „trup" din **trupul lor** de lumină. **Particularităţile aurice** reprezintă o părticică din trupul de lumină al fiinţei angelice care le-a conferit. Ele înnobilează omul, dar dacă omul nu le foloseşte în mod corect, sunt retrase.

Pentru a îndeplini anumite activităţi în *lumea materială,* oamenii au nevoie de ceea ce s-ar putea numi „ungeri". Să ne amintim că, şi în existenţa terestră, unii oameni care îndeplinesc funcţii publice de mare anvergură – de exemplu, preoţii cu rang înalt, regii sau şefii de state –, sunt „unşi" în cadrul unor ceremonii publice. De-a lungul vremurilor, regii, domnitorii sau voievozii erau „unşi" prin ritualuri speciale, care comportau ceremonii fastuoase, cu o puternică componentă sacrală. Faptul că, în tipul de civilizaţie actuală, total desacralizată, „ungerile" nu mai sunt ce-au fost odată, este o altă problemă.

Printre particularităţile aurice care se dau oamenilor se numără **cununile, podoabele, peceţile şi siglele**. În afara acestora mai există un anumit tip de particularitate aurică, **pecetea morţii**, ce apare în anumite momente ale existenţei omului.

Cununile

Spiritul omului, de formă sferică, cam de mărimea unei bile strălcitoare, este situat în cel mai profund nivel cuantic. La acelaşi nivel cuantic se află **învelişul spiritului**, membrana energetică care învăluie şi protejează **spiritul**, precum şi **corpul cauzal**. Există oameni – nu mulţi – la care, în jurul angrenajului descris mai sus apare o radiaţie, ca un inel energetic.

Acest inel energetic ce înconjoară la mică distanţă angrenajul **spiritului** poartă numele de **cunună**. Există o diferenţă foarte mare între structura energetico-informaţională a unei cununi şi aura omului.

Este de la sine înţeles că, prin comportamentul său, prin actele sale şi prin modul său de viaţă în *lumea materială,* omul se situează într-o anumită poziţie faţă de *Ordinea cosmică – Firea Lucrurilor.* Majoritatea dintre noi, oamenii, credem că suntem buni, blânzi sau deştepţi chiar şi atunci când nu de dăm silinţa să ne comportăm potrivit legilor morale. Normele cosmice, care sunt sub directa gestionare a fiinţelor angelice sunt stricte şi nu pot fi păcălite. Atunci când oamenii dovedesc, prin comportamentul sau prin aptitudinile pe care le dobândesc, că respectă legile morale ale universului sunt „însemnaţi" la nivel auric, de către înaltele fiinţe angelice prin intermediul **cununilor**.

De fapt, **cununile** sunt *daruri* primite de oameni de la înaltele fiinţe angelice. Fiinţa angelică este cea care alege omul; ea dăruieşte cununa acelui om care îi reprezintă „interesele" în *lumea materială.* Oamenii însemnaţi prin **cununi** – inelele luminoase sau, mai precis, radiaţiile ce înconjoară **spiritul** – devin astfel „suporturile" fiinţelor îngereşti de la care le-au primit. Cu alte cuvinte, respectivii oameni devin canale de manifestare în *lumea materială* ale fiinţelor îngereşti.

Desigur, oamenii respectivi nu ştiu că sunt purtători de **cununi**, dar se trezesc incluşi în anumite situaţii – situaţii care, pentru modul de interpretare pur terestru, pot să nu aibă niciun fel de importanţă – pe care, prin

simpla lor prezenţă, le rezolvă într-un mod fericit. De fapt, nu ei le rezolvă, oamenii fiind numai canalele prin care energiile spirituale pătrund în lumea terestră.

Cele mai răspândite **cununi** ce se acordă oamenilor încarnaţi în *lumea materială* sunt următoarele: **Cununa lui Iisus Hristos, Cununa Fecioarei Maria, Cununa Îngerului Gabriel, Cununa Îngerului Rafael, Cununa Îngerului Mihail**. Fiecare dintre aceste cununi posedă vibraţia energetică specifică trupului de lumină a fiinţei care a acordat-o.

Cununa lui Iisus Hristos apare clarvederii ca un inel-radiaţie, ce înconjoară angrenajul cuantic al **spiritului**. **Cununa lui Iisus Hristos** are o culoare roztrandafirie şi degajă un miros de trandafiri proaspăt înfloriţi. Emite un sunet ce se aseamănă cu un clipocit de apă. Ea este prima cunună ce se dă unui om.

În general, **Cununa lui Iisus Hristos** se dă oamenilor care se roagă în sens creştin. Ea poate apărea chiar la copii sau la persoane tinere. Prin rugăciune, omul îşi declară *apartenenţa,* astfel încât cei care se roagă de mici pot spera, de-a lungul vieţii, la un ajutor din partea fiinţei de care se leagă prin actul rugăciunii.

În momentul în care omul se roagă, în care rezonanţa interioară a rugăciunii reverberează la nivelul corpurilor şi straturilor aurice, el intră în legătură directă cu fiinţa pe care o invocă şi căreia, prin actul rugăciunii, îi cere sprijinul.

Cununa Fecioarei Maria apare ca un inel-radiaţie, de culoare verde. Emite un miros de flori de câmp, iar sunetul este asemănător foşnetului naturii.

Cununa Fecioarei Maria este acordată în special femeilor care manifestă în existenţa cotidiană acea delicateţe, onestitate, căldură sufletească şi puritate interioară – calităţi manifestatate de către **Maica Fiului lui Dumnezeu.**

Persoana care posedă o astfel de cunună devine canalul de manifestare a *„Celei care suspină pentru toţi”* – cum este denumită **Fecioara Maria** în *lumea eterică.*

Această cunună poate fi acordată şi bărbaţilor cu un caracter mai aparte.

Cununa Îngerului Rafael apare ca un inel-radiaţie de culoare alb-lăptoasă şi degajă un miros de aer de munte. Sunetul este asemănător trosnetului unor trunchiuri de copac aruncate în foc. **Cununa Îngerului Rafael** este purtată, de regulă, de marii vindecători. Prin vindecători înţelegem atât medicii de aure, cât şi medicii de suflete. Este destul de curios faptul că medicii de trupuri, cei care habar n-au de structura aurică a fiinţei umane, nu posedă această cunună, pe care însă o pot poseda vindecătorii.

Oricum, această cunună este destul de rară în lumea oamenilor, mai ales datorită faptului că cere o anumită specializare. Cei ce fac exorcizările au de obicei una sau mai multe cununi ale fiinţelor angelice, în special cea a **Îngerului Rafael**.

Cununa Îngerului Gabriel apare ca un inel-radiaţie de culoare albastru marin; degajă un miros de zambile şi emite un sunet ca de harpă. **Cununa Îngerului Gabriel** este purtată de oamenii care manifestă în existenţa terestră o parte din calităţile acestei înalte fiinţe angelice şi care devin suporturi sau canale de manifestare în *lumea materială.*

Cununa Îngerului Mihail este foarte rară. Ea se acordă unui om numai pentru o perioadă determinată de timp. **Îngerul Mihail** este *Conducătorul Oştirii cereşti,* rolul lui în cosmos este legat de război, iar cununa sa nu apare la oameni decât în cazul unor mari conflagraţii. Probabil că marii conducători de oştiri ai umanităţii au posedat

Cununa Îngerului Mihail.

Există însă şi *altfel* de cununi, pe care unii oameni le poartă în decursul unei existenţe. Astfel, dacă omul aderă conştient sau inconştient la „tabăra” adversă, cea *a fiinţelor luciferice,* manifestă *altfel* de cununi. Cununile *fiinţelor luciferice* sunt negre, absorbind energia. Ele sunt situate în aceleaşi locuri ca şi cununile acordate de **Iisus**

Hristos, Fecioara Maria, Îngerii Mihail, Rafael sau Gabriel.

Vrăjitoarele, la rândul lor, au anumite semne distinctive, dar, spre deosebire de ceilalţi oameni, ele îşi desfăşoară „meseria" pe baza unor *pacte* încheiate cu fiinţe deloc curate şi deloc bune la suflet cărora, chiar şi după moarte, le devin sclave. Vrăjitoria este un exemplu de aservire voluntară a unui suflet de către fiinţe necorporale, deloc binevoitoare. După moarte, prin pactul încheiat, fiinţele la care s-a făcut apel dispun de **sufletul** celei care a avut proasta inspiraţie să se dăruiască lor, în schimbul unor avantaje facile. Oricum, este imposibil să existe vrăjitoare care să lucreze direct cu **Fiii Luminii** sau cu **Iisus Hristos**, aşa cum singure îşi fac reclamă. Dimpotrivă.

Toate **cununile** se acordă în urma unor ceremonii speciale ce se desfăşoară în *lumea eterică.* De altfel, nu există vreo ceremonie desfăşurată în *lumea materială,* care să nu fie „dublată" de o ceremonie în *lumea eterică.*

În afara **cununilor**, care se acordă în general „civililor", există alte **particularităţi aurice, podoabele**, care se acordă unor persoane cu funcţii publice importante, care au în subordine mari mase de oameni.

Podoabele

Dintre **particularităţile aurice** care se acordă persoanelor cu funcţii publice importante, **podoaba domniei** se acordă conducătorilor de stat, regilor sau preşedinţilor numai pe durata domniei sau a mandatului.

Podoaba domniei constă într-un cerc energetic luminos ce pare din foc, strălucitor, care este pus deasupra capului persoanei care îndeplineşte funcţia de conducător al unui stat.

Acordarea **podoabei domniei** se produce în momentul în care conducătorul de stat depune jurământul în cadrul ceremonialului din *lumea materială.*

Paralel cu ceremonialul din *lumea materială,* fiinţele angelice cu atribuţiuni desfăşoară un ceremonial în *lumea eterică.* La ceremonie, fiinţele îngereşti sunt conduse **de**

Îngerul Gabriel. De asemenea, la ceremonie participă mai multe fiinţe omeneşti care se manifestă în *lumea eterică,* aflate în subordinea **Spiritului poporului**. La sfârşitul ceremoniei de investire, în prezenţa tuturor fiinţelor prezente**, Îngerul Gabriel** pune **podoaba domniei** deasupra capului noului conducător sau şef al statului.

Începând din momentul investirii, **podoaba domniei** rămâne deasupra capului persoanei respective, undeva la nivelul cuantic al **corpului mental**. De la depărtare, **podoaba domniei** se vede ca un cerc de foc situat deasupra capului conducătorului. În cazul în care conducătorul statului greşeşte grav, i se ia **podoaba domniei**.

Altă particularitate aurică, **podoaba stăpânirii**, se acordă unor preoţi de rang înalt. **Podoaba stăpânirii** este acordată, în urma unei ceremonii eterice, preoţilor care au în păstorire un lăcaş de cult.

Podoaba stăpânirii are forma unui cerc luminos, ca de foc lichid, ce este pus deasupra capului preoţilor care au în păstorire un lăcaş de cult. **Podoaba stăpânirii** este acordată în momentul ceremoniei religioase a investirii în funcţie. Persoana în cauză păstrează această podoabă doar pe durata îndeplinirii mandatului. În cazul în care greşeşte grav i se ia podoaba şi se acordă altei persoane, în termen de trei zile.

Altă particularitate aurică, **podoaba puterii**, care se acordă foart rar, reflectă **Voia lui Iisus Hristos** în lumea oamenilor. Ea este acordată numai întâilor-stătători ai Bisericilor ortodoxe naţionale, Patriarhii, foarte probabil şi Episcopilor sau altor conducători din sânul Bisericii catolice.

Podoaba puterii se pune deasupra capului omului în cauză, în cadrul unei ceremonii speciale ce se desfăşoară în *lumea eterică.* În cadrul ceremoniei, **Podoaba puterii** este acordată, personal, de către **Iisus Hristos**.

Podoaba nevăzută a înaltelor personaje care, în lumea oamenilor, au şansa de a conduce Biserici statale

sau suprastatale nu este circulară precum în cazul şefilor de state, ci triunghiulară. **Podoaba puterii** are forma unui triunghi, care emite o luminozitate intensă.

Podoaba puterii emite două culori, care pot fi regăsite în **Trupul de lumină** al lui **Iisus Hristos** în *lumea eterică:* culoarea metalului topit şi culoarea argintie (culori asemănătoare razelor Soarelui la răsărit şi la asfinţit: Alfa şi Omega). Între cele două culori apar neîncetat fulgere strălucitoare. Uneori, interiorul triunghiului se colorează în auriu, iar alteori se decolorează, în funcţie de râvna fiecăruia dintre înaintestătătorii Bisericilor de a împlini Voia lui **Iisus Hristos** şi de a pune în aplicare iubirea universală, principiul etern pe care este întemeiat creştinismul.

Podoaba cârmuirii *este un însemn auric unic.* Această podoabă, se spune în *lumea eterică,* este rânduită chiar de către **Dumnezeu: HAUTI.** Ea este acordată unei singure fiinţe umane: Suveranului Pontif-Papa.

Spre deosebire de celelalte podoabe, care au forma unui cerc sau a unui triunghi, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi are forma unui poligon, fiecare colţ al poligonului reprezentând câte o facţiune din sânul Bisericii catolice. De la depărtare, această podoabă arată ca o cunună de spini. La fel ca şi celelalte podoabe nevăzute, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi stă deasupra capului, la nivelul **corpului eteric exterior.**

Când Suveranul Pontii se roagă sau oficiază personal slujba, din fiecare colţ al poligonului neregulat se formează mii de fulgere luminoase. Simultan se aud mii şi mii de voci, care vorbesc neinteligibil precum marea înfuriată, iar mai presus de toate, o **Voce** foarte puternică şi gravă se aude ca bubuitul unui tunet. Aurele oamenilor din jur încep să emită mirosuri de tămâie şi de cărbuni încinşi.

La începutul unei slujbe, realizată chiar de către Suveranul Pontif, **podoaba cârmuirii** pare alcătuită numai din energii ce emit culori în care predomină cenuşiul şi griul. Din ea ies jerbe întunecate, urât mirositoare şi sunete lipsite de armonie. Pe parcursul

slujbei, energiile întunecate se transformă rapid într-o energie de culoare argintie, extrem de clară, ce se propagă, începând de la **podoaba** *nevăzută,* pe o rază de zeci de metri în jur. Această energie argintie luminează ochii şi feţele oamenilor doar la nivelul **corpului sufletului**, fără a atinge celelalte corpuri aurice.

Vocea, care se auzea ca un bubuit de tunet, se transformă într-o şoaptă dulce, ca şoapta lină a mamei care leagănă copilul. Venit parcă de departe, de foarte departe, se aude un susur suav de izvor. Simultan, se simte un miros plăcut de trandafiri, urmat de mirosul de pâine caldă abia scoasă din cuptor şi de mirosul de vin curat din struguri.

În timpul slujbei săvârşite de către Suveranul Pontif, cei care stau în preajmă nu simt setea sau foamea, iar o pace adâncă pune stăpânire pe **sufletul** lor. Acesta este singurul mod în care **sufletul** omului se poate odihni.

Această odihnă temporară nu trebuie însă confundată cu odihna sufletească stabilă, care se manifestă doar la persoanele care fac parte din *Oastea* lui **Iisus Hristos** – acei oameni care lucrează conştient alături de *Cercurile nevăzute ale Puterii* şi de **Iisus Hristos**. Aceştia sunt, deocamdată, destul de puţini. Acest fenomen de pace este ceea ce unii mistici numesc *Odihna întru* **Iisus Hristos**. Deocamdată, oamenii obişnuiţi nu reuşesc nici măcar să-şi relaxeze trupul – cu atât mai puţin, **sufletul**.

Podoabele nu sunt acordate pentru totdeauna. În cazul în care cel căruia îi este acordată nu este demn de ea şi greşeşte repetat i se ia podoaba. În locul ei apare o culoare întunecată: gri, negru, maron sau cenuşiu, în funcţie de fiinţa luciferică rebelă cu care a simpatizat. Cu toate că îşi pierde **podoaba**, cel ce practica meseria de preot sau îndeplinea funcţia de şef de stat îşi continuă nestingherit atribuţiile, dar are senzaţia că a pierdut ceva esenţial.

Dincolo de importanţa unei funcţii care presupune onoarea primirii unei podoabe nevăzute, rămâne *responsabilitatea* imensă pentru cel ce o poartă. Un

eveniment petrecut cu două zile înainte de Revelionul anului 1995 este mai mult decât ilustrativ.

La un moment dat al *turului de informare* prin **Terra aurica**, Eugen a fost dus undeva, în *lumea eterică,* într-un loc foarte umed şi rece, dar extrem de parfumat. În acel loc, unde nu era cer sau pământ, nu era spaţiu sau timp, deasupra unui hău, părea că este suspendată o stâncă roşie de culoarea sângelui, pe care creşteau tot felul de flori şi fructe. De pe fructele minunate picurau stropi de apă parfumată; picurând din petală în petală, stropii emiteau o muzică ce se auzea până departe, ca un ecou prelungit.

În mijlocul acestui peisaj feeric, care avea cam 200 de metri în diametru, era aşezată o masă aşternută parcă pentru un banchet. În dreptul fiecărui scaun erau aşezate tacâmuri cu bucate şi câte un sfeşnic cu lumânări aprinse. Erau, în total, cinci sfeşnice. Fiecare sfeşnic avea şapte braţe. Scaunele, ce păreau construite dintr-un abur auriu, erau ocupate de oameni – de fapt, de **suflete** de oameni (oameni care se manifestă în **corp sufletesc,**).

Este demn de remarcat faptul că oameni manifestaţi doar în **corp sufletesc** nu se întâlnesc prea des în **Terra aurica**. Singura ocazie în care poate fi observat un înveliş sufletesc autonom are loc în procesul morţii, când, pe parcursul câtorva secunde, **sufletul** se separă de **corpul eteric** şi de **trup**.

Faptul că la acea masă puteau fi observaţi, prin clarvedere de către Eugen, oameni manifestaţi în **corpul sufletesc**, indică faptul că este vorba despre o alchimie tainică, în care **sufletele** sunt desprinse de **corpurile eterice** şi de trupurile oamenilor respectivi – care, în acele momente, dorm în paturile lor.

Explicaţia acestei stări de fapt a fost dată de către atotprezentul **înger Gabriel**, care a ţinut să precizeze faptul că trupurile acestor oameni nu au murit, ci dorm. Eugen, împreună cu Călăuza sa**, Îngerul Gabriel**, erau aşezaţi în penumbră, cam la zece metri distanţă de locul unde se petreceau evenimentele.

Unii dintre cei prezenţi la masă tremurau destul de tare (păreau că dârdâie de frig, dar frigul era interior, moral sau psihic, nu fizic), iar lumina emisă de sfeşnicul aşezat în faţa lor, pe masă, abia mai pâlpâia. În schimb, la alţii, sfeşnicul pâlpâia mai puternic. Lumina din sfeşnice indică, după câte se pare, **lumina sufletului**; cele şapte braţe ale sfeşnicului sunt reflectările chakrelor.

Parcă de nicăieri, instantaneu, a apărut **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă**. Din pieptul lui **Iisus Hristos** emana o lumină extrem de intensă, iar aura sa era mirifică. Apropiindu-se de cei aflaţi la masă, **Iisus Hristos** a mustrat cu vocea lui blândă, dar fermă, sufletele închinate **Lui**, care primiseră **Podoaba domniei**, căci acei oameni erau înalţi prelaţi.

Arătându-l pe **Iisus Hristos, Îngerul Gabriel** a rostit următoarele cuvinte: *„Iată-L pe Cel care ascultă şi vede toate şi nu judecă decât după inima fiului femeii”.*

Printre altele, **Iisus Hristos** a rostit celor prezenţi la masă următoarele cuvinte: **„Cu toţii sunteţi fiii lui HAUTI; încetaţi să mai judecaţi după faţa semenilor voştri. Faceţi ce v-am poruncit şi, iată, cele două porunci: mângâiaţi-i pe săracii Mei şi strigaţi să li se facă dreptate!”**

Mustrarea Sa a avut un efect teribil asupra tuturor, căci o mare ruşine a acoperit sufletele celor prezenţă. Un amestec de culori întunecate părea că emană din **corpurile sufleteşti** ale celor aşezeţi la masă. Toţi cei prezenţi au început să plângă, căci niciunul nu respectase cele două porunci sacre.

Luat de acolo de către **Îngerul Gabriel**, Eugen s-a văzut alături de patul unui bătrân care dormea şi care se zvârcolea în somn, plângând. Alături de el, pe un scaun, se afla o sutană de preot. Era unul dintre sufletele prelaţilor prezenţi la masă.

Abia după două zile, când Eugen a încetat să mai tremure de emoţia vie produsă de impactul cu un asemenea eveniment, şi-a spus – şi aici folosesc cuvintele sale – că trebuie să fii un tip cu adevărat puternic dacă vrei

să te faci preot.

Într-adevăr, noi, oamenii „normali” mai greşim şi mai păcătuim în exerciţiul funcţiunii noastre de oameni prinşi în cele lumeşti, şi poate, de multe ori, suntem iertaţi sau ni se trec cu vederea erorile de comportament sau suntem mustraţi părinteşte; pentru prelaţi, mai ales pentru înalţii prelaţi, lucrurile par să stea într-un mod diferit.

Diferit şi, mai ales, dramatic în cazul în care, urcând pe scara iearhică, aceştia uită normele de bază ale vocaţiei pe care au ales-o prin liberul arbitru şi prin asumarea liberă a unei responsabilităţi.

Siglele

Alt tip de **particularităţi aurice** sunt **siglele**. Precum **podoabele şi cununile, siglele** nu fac parte din structura aurică a omului. Ele sunt acordate de către fiinţele îngereşti unor oameni care devin astfel capabili să le manifeste o parte din caracteristicile fiinţiale. **Siglele** au aceleaşi caracteristici – luminozitate, culoare, miros şi sunet – ca şi trupurile de lumină ale fiinţelor îngereşti care le-au acordat.

Siglele sunt mici pete energetice, de forma unor cornete luminoase, de aproximativ 10 centimetri lungime, care emit lumini multicolore; ele sunt situate în dreptul chakrelor, dar la nivelul **corpului sufletului**.

În unele cazuri, **siglele** apar în partea din spate a corpului, acolo unde se află aspectul de voinţă a chakrelor, iar în alte cazuri apar în partea din faţă a trupului, acolo unde se află aspectul de recepţie a chakrelor. **Siglele** au imprimată o mişcare de rotaţie foarte rapidă.

Siglele apar în urma încheierii unor pacte. Culoarea **siglei** indică fiinţa angelică cu care persoana respectivă a încheiat, conştient sau inconştient, pactul. Inconştient, în acest caz, înseamnă că persoana respectivă a încheiat pactul în vis, în timpul somnului, iar personalitatea diurnă, omul aflat în stare de veghe, nu cunoaşte acest fapt.

În funcţie de caracteristicile energetice generale – culoarea, sunetul şi mirosul – ale unei **sigle**, se poate determina cărei categorii de fiinţe îi aparţine. În funcţie de

aceste influenţe, există **patru mari tipuri de sigle**; **siglele** ce provin de la fiinţele angelice (**Hemin Bem**), **siglele** ce provin de la **fiinţele luciferice (Dree**), siglele ce provin de la fiinţele demonice *(Lorehh)* şi siglele fiinţelor prometeice tehnologizate din *lumea eterică (Ment).*

Siglele fiinţelor angelice sunt prinse, în general, în partea din faţă a trupului, care sunt aspectele de primire sau de recepţie ale chakrelor. Spre deosebire de **siglele** puse de celelalte tipuri de fiinţe, **siglele** fiinţelor angelice nu anulează liberul arbitru al omului, iar omul nu ştie că le posedă.

Prin intermediul acestor **sigle**, oamenii primesc influenţe de la fiinţele angelice. Oamenii recepţionează aceste influenţe prin intermediul chakrelor de recepţie, din faţă, şi le pun în aplicare prin chakrele de voinţă, din spate, prin exercitarea liberului arbitru.

Datorită faptului că fiinţele angelice acţionează prin **siglele** dispuse în dreptul chakrelor din faţă, prin care omul recepţionează, înseamnă că chakrele de voinţă, dispuse în partea din spate a corpului, sunt libere de orice influenţă; în acest mod, oamenii înşişi decid cum şi în ce fel îşi pot folosi darurile primite prin intermediul **siglelor**.

Cele mai des întâlnite sigle ale fiinţelor angelice sunt: **sigla Îngerului Rafael** – sigla vindecătorilor –, **sigla Îngerului Mihail** – sigla persoanelor care fac minuni prin manifestarea *puterii –,* **sigla Fecioarei Maria**, care apare la persoanele care au capacitatea de a alina durerile celorlalţi.

Practic, **siglele** fiinţelor angelice conferă oamenilor care le poartă, în anumite momente, capacităţi specifice. Astfel, prin purtătorii unor **sigle**, fiinţele angelice acţionează beneficia rugăciunea oamenilor.

În condiţiile în care sunt purtători ai unor **sigle***,* unii oameni devin capabili să ofere semenilor răspunsuri adecvate la problemele care-i frământă. Proverbul neaoş „gura păcătosului adevăr grăieşte” are o solidă fundamentare aurică, unii oameni fiind, într-adevăr,

capabili să dea răspunsuri sau rezolvări ingenioase la unele probleme aparent de nerezolvat.

Se întâmplă multor oameni să audă de la persoane de la care nu s-ar fi aşteptat, de la persoane care nu au o capacitate intelectuală prea mare sau, pur şi simplu, pe stradă, în cadrul unei discuţii auzită „întâmplător", răspunsul pe care-l aşteptau de multă vreme. Se poate întâmpla cuiva ca, în cazul unei discuţii cu o cunoştinţă oarecare, care să nu fi fost informată în prealabil, să obţină prin gura acesteia răspunsul la o problemă. Dacă toţi am fi atenţi la ce se întâmplă sau la ce se spune în jurul nostru am primi răspuns la multe din problemele care ne preocupă.

În acest context, există şi persoane capabile să-şi dea singure răspuns la problemele care le frământă – fie probleme practice; de exemplu, dacă să cumpere o casă, o mobilă, dacă să accepte un loc de muncă sau să părăsească un loc de muncă – prin tehnici simple. Astfel, se poate deschide la întâmplare Biblia, în special Noul Testament, şi se poate citi un pasaj sau o frază alese aleatoriu. Analizând fraza respectivă, se poate căpăta mesajul dorit.

Există însă multe cazuri dramatice în care influenţele unei fiinţe angelice se fac simţite prin purtătorii unor **sigle**, care nu sunt prin nimic ieşiţi din comun. Dimpotrivă.

Eugen a fost martor la un eveniment în care purtătorul unei **sigle**, prin simpla sa prezenţă, a rezolvat în mod fericit o situaţie delicată de viaţă şi de moarte. Evident, purtătorul acelei **sigle** nu era conştient de darul pe care-l purta.

Cu ceva timp în urmă, la un spital, a fost adusă o fetiţă de 9 ani, rănită grav într-un accident. După cum arăta aura fetiţei, *karma* nu era prea mare şi nici nu erau prezente semnele care ar fi trebuit să indice moartea iminentă. De asemenea, aura părinţilor era destul de curată – aura unor oameni normali, drepţi, care nu indica prezenţa unor noxe karmice pe linie de familie.

Totuşi, în scurt timp, starea sănătăţii fetiţei s-a

agravat; aura exterioară şi părţile trupeşti accidentate arătau din ce în ce mai rău. Alături de fetiţă, părinţii vegheau şi se rugau neîncetat. Totuşi, după trei zile, din punct de vedere medical, fetiţa a fost declarată decedată şi urma să fie dusă la morgă.

În acele momente, Eugen a simţit influenţa **Îngerului Rafael**, influenţă care poate fi remarcată datorită stării speciale care o provoacă la cei din jur. Surprins, Eugen a întors capul şi nu a văzut decât un brancardier bătrân, mirosind puţin a alcool, cu nasul roşu. Eugen era uimit şi nu-i venea să-şi creadă ochilor: din aura bătrânelului brancardier cu nasul roşu emana parfumul, strălucirea aurică şi sunetul melodios al **Îngerului Rafael**, emise de **sigla** corespunzătoare.

În momentul în care bătrânul brancardier s-a apropiat, întregul trup şi întreaga aură ale fetiţei au fost învăluite de parfumul, culoarea şi melodia specifică **Îngerului Rafael**.

În mai puţin de o oră fetiţa şi-a revenit, vorbea cu părinţii şi le cerea suc de mere, băutura care-i plăcea cel mai mult. Fetiţa a povestit apoi părinţilor visul pe care l-a avut: se juca cu mingea şi, deodată, s-a murdărit cu noroi. A început să plângă cu sughiţuri, apoi a venit o femeie învăluită într-o lumină minunată şi cu faţa din zăpadă, cu părul lung şi alb prins într-o diademă de foc, cu ochii mari din lumină şi a spălat-o de noroi cu un buchet de flori, frumos mirositor, umed de rouă.

Practic, în anumite momente, sigla **Îngerului Rafael** pe care o purta bătrânul brancardier se activa brusc şi puterea revărsată prin ea în lumea oamenilor îşi făcea efectul. Bătrânul brancardier devenise alcoolic pentru că, spunea el, durerea copiilor pe care-i vede prin spitale îi arde pieptul.

Bineînţeles că medicii au zâmbit cu superioritate, convinşi că ştiinţa lor a avut într-un final efectul scontat, iar părinţii fetiţei s-au bucurat de minunea dumnezeiască care le-a înviat, pur şi simplu, fetiţa. Bătrânul brancardier, fericit că pieptul nu-i mai arde, s-a întors la sticluţa lui de

vin ieftin şi a sărbătorit singur evenimentul, aşa cum se cuvine.

Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugile oamenilor; căile Lui sunt într-adevăr neştiute, iar cererile oamenilor se rezolvă într-un mod pe care oamenii nu pot să-l bănuiască. Problemele se rezolvă nu în momentele alese de oameni, ci în felul neştiut şi tainic ales de **Dumnezeu**.

Şi poate că, cu altă ocazie, un alt copil, care va sta suspendat între cer şi pământ în lunga agonie ce precede morţii, va fi atins de bătrânul brancardier cu nasul roşu;

atunci, din nou, medicii vor fi convinşi de superioritatea ştiinţei lor, iar părinţii vor pleca fericiţi împreună cu copilul tămăduit prin minunea dumnezeiască, care acţionează, ca de obicei, neştiut şi tainic…

Podoaba stăpânirii

Se crede, de obicei, că oamenii pot realiza singuri anumite activităţi şi că pot urca prin propriile lor forţe treptele realizării sociale. Observăm, astfel, cum un politician, un preot, un om de afaceri – patron sau angajat al unei firme – urcă treptele realizării profesionale, devenind din ce în ce mai apreciat, mai bogat şi mai puternic.

Totuşi, ceea ce se desfăşoară în *lumea materială* nu trebuie rupt de ceea ce se petrece în *lumea eterică.* Orice eveniment terestru este pregătit cu mult timp înainte, iar urcarea progresivă a scării sociale presupune dobândirea unor capacităţi specifice.

Pentru ca un om să poată urca pe o treaptă nouă a realizării sale profesionale sau sociale este necesară o *„cercetare a inimii”,* prin depăşirea căreia poate dovedi că este apt pentru a ocupa o funcţie importantă. *„Cercetarea inimii”* se face de către fiinţele angelice, iar urcarea pe o nouă treaptă a realizării sociale are loc în urma unei ceremonii, care se realizează în *lumea eterică.*

Omul face parte din cosmos, iar societatea umană este integrată legilor cosmice, astfel încât, cel puţin la nivel de principiu, urcarea scării sociale trebuie să se

realizeze, în conformitate cu normele cosmosului. Faptul că, ulterior, oamenii nu se pot menţine prea mult fără să calce strâmb în funcţiile în care au fost investiţi este o altă problemă, care nu mai ţine de legile cosmice, ci de liberul arbitru al omului.

Scopul principal al evoluţiei societăţii nu este ceea ce se crede astăzi, adică propăşirea economică a unor „aleşi”; evoluţia societăţii nu se realizează doar de dragul banilor sau de dragul îmbogăţirii unora pe seama altora. Istoria socială a umanităţii, departe de a fi bazată pe jocuri ale hazardului, este structurată în aşa fel încât fiecare individ care ocupă o funcţie importantă în lumea oamenilor să participe la bunăstarea tuturor. Societatea omenească este structurată pe funcţii, nu pe indivizi. Oamenii, în virtutea liberului arbitru, a dorinţei sau a ambiţiei personale pot ocupa o perioadă de timp anumite funcţii în organigrama societăţii omeneşti. Dar, pentru aceasta trebuie să fie acceptaţi şi de către instanţele cosmice.

În lumea oamenilor, în momentul încheierii unui ciclu de pregătire sau în urma absolvirii unei şcoli se dau examene, iar omul primeşte diploma, care este rezultatul muncii sale. Pe baza acestei diplome, el poate ocupa o funcţie publică şi, ulterior, pe baza meritelor sale, poate urca treptele realizării profesionale. Aceasta este valabil în toate profesiile, pentru toate categoriile socio-profesionale: medici, avocaţi, militari, politicieni, oameni de afaceri, preoţi.

Totuşi, pentru a accede la o anumită funcţie socială, omul trebuie să fie în rezonanţă cu acea funcţie. De regulă – ca stare aurică naturală –, oamenii nu sunt acordaţi energetic cu nicio funcţie, iar pentru a putea ocupa funcţia respectivă este necesară acordarea unui însemn energetic suplimentar. Acel însemn auric suplimentar are tocmai rolul de a ridica nivelul energetic al unui om, pentru a fi în acord cu o funcţie socială.

În acest scop, paralel cu ceea ce se petrece în *lumea materială,* pentru a ocupa o funcţie oarecare, omul primeşte în urma unor ceremonii desfăşurate în *lumea*

eterică anumite însemne aurice. Cel mai important însemn auric care se acordă unui om aflat în exerciţiul funcţiunii sale sociale este **podoaba stăpânirii sociale**.

Podoaba stăpânirii sociale este un însemn energetic care se pune la nivelul **corpului sufletului**. În general, această podoabă se pune în urma unei „cercetări a inimii”, iar rolul ei principal este de a ridica rezonanţa energetică generală a omului, pentru a se putea integra noii sale misiuni. Prin această podoabă**, Îngerii Veghetori** potrivesc rezonanţa omului respectiv cu lucrarea ce intră în atribuţiunile funcţiei.

Ca însemn auric, **podoaba stăpânirii sociale** are forma unui pentagon ce include mai multe pentagoane interioare; toate aceste forme aurice emit culori, sunete şi mirosuri diferite, în funcţie de misiunea pe care omul o are de îndeplinit. **Podoaba stăpânirii sociale** se pune în dreptul inimii fizice. Privită de departe, ea este, întrucâtva, asemănătoare unei stele de şerif.

În cazul în care cade în ispită – şi, din păcate, în zilele noastre, foarte mulţi oameni cad în ispită – omului i se ia **podoaba stăpânirii sociale**, chiar dacă el continuă să mai îndeplinească funcţia respectivă.

Astăzi, în funcţiile importante din organigrama societăţii – directori, manageri, şefi de şantiere, de instituţii etc – există mulţi oameni lipsiţi *de* **podoaba stăpânirii sociale** care au „clacat”, dar care continuă să ocupe funcţiile respective. Unii dintre ei şi-au pierdut podoaba chiar în momentul în care au făcut prima „şmecherie” şi au uitat faptul că nu sunt puşi în funcţii importante pentru îmbogăţirea proprie.

Când omul cade în ispită, **podoaba stăpânirii sociale** îi este retrasă. În termen de trei zile**, Îngerii Veghetori** transmit podoaba altui om. Omul căruia i s-a retras podoaba simte că a pierdut ceva foarte important şi trebuie să facă eforturi uriaşe pentru a nu se prăbuşi sub influenţa **fiinţelor luciferice**. Deşi continuă să rămână în funcţie sau continuă să facă afaceri la fel ca înainte, situaţia lui devine dintr-odată precară. În cazul în care

continuă să comită ilegalităţi sau să-i asuprească pe alţii, declinul omului respectiv se accentuează brusc, iar sfârşitul – falimentul sau plata pentru faptele sale – nu este prea departe.

Datorită influenţei *fiinţelor luciferice, Dree,* omul care a pierdut podoaba respectivă are tendinţa de a se răzbuna pe cei pe care-i consideră vinovaţi de eşecurile sale. Unii pot recurge la molestări fizice, alţii la crimă, alţii la sinucidere, în toate aceste cazuri, aura lor suferă un proces de transformare extrem de dramatic.

Adeseori, în momentul în care **Fiii Luminii** iau podoaba, ca o reflectare inversată, fiinţele luciferice pun omului propria lor podoabă – *contra-podoaba luciferică* –, care o înlocuieşte pe prima, în aceste condiţii, omul respectiv ajunge să lucreze pentru fiinţele luciferice. În aceste condiţii, curg onorurile, cinstirea şi gloria, creşte şi averea personală, dar omul în cauză nu mai este decât un pion manipulat de fiinţele luciferice.

Hirotonia

Şi hirotonia, „ungerea" unui preot creştin, necesită o ceremonie în *lumea eterică* precum şi acordarea unui însemn auric de către fiinţele angelice. În afara ceremoniei din planul material, în paralel, se realizează şi o ceremonie la nivelul lumii eterice.

În cadrul acestei ceremonii are loc ungerea efectivă a omului, la nivelul **corpului sufletului**, de către **Îngerul Gabriel**, cu o pastă verzuie, în trei locuri: pe frunte, în dreptul chakrei inimii şi în dreptul chakrei maron, a orgoliului. În urma ungerii frunţii, peceţile aflate la nivelul **corpului sufletului** – pe ochi, urechi, nas şi gură – se subţiază sau, uneori, se şterg.

Mulţi preoţi pot deveni canale prin care se manifestă înaltele fiinţe diriguitoare; ei pot realiza exorcisme sau vindecări. Unii preoţi pot vorbi în **Numele Domnului**, devenind intermediari între **Iisus Hristos** şi oameni. Ei sunt aşa-numiţii **Vorbitori în Numele Domnului**. Acesta este motivul pentru care unii monahi sau preoţi spun vorbe cu tâlc, adevărate taine, de neînţeles prin intermediul

mentalului.

Şi preoţii pot avea **podoaba stăpânirii sociale**, la fel ca şi persoanele „civile”.

Ceea ce diferă este doar nivelul energetic. La preoţi, **podoaba stăpânirii sociale** are tot forma unui pentagon, care are în interior alte pentagoane. Strălucirea **podoabei stăpânirii sociale** este mult mai intensă la preoţi decât la laici; are culoarea sângelui, iar sunetul este asemănător unei trâmbiţe ce sună continuu. Nicio fiinţă luciferică nu poate rămâne mai mult de aproximativ 30 de secunde în jurul unui om care posedă un astfel de însemn auric, fără a începe să se destrame precum un geam spart.

Cununile, peceţile şi siglele, departe de a fi ceva atât de misterios cum ar părea la prima vedere sunt, în concluzie, structuri energetice de diferite forme, luminozităţi, culori şi mirosuri, care au rolul de a acorda omul la *lucrările* pe care trebuie să le desfăşoare. **Cununile, peceţile şi siglele** au o funcţionalitate asemănătoare cu cea a unor vane sau robineţi, care reglează debitul unui şuvoi de apă. Şuvoiul de apă trebuie reglat pentru a nu inunda un vas mic ori pentru a umple rapid un vas mare. Asemănător, energia omului este uneori prea mare, alteori prea mică şi trebuie reglată corespunzător.

Particularităţile aurice sunt acordate doar de fiinţele îngereşti cu răspunderi într-un domeniu sau altul al cosmosului. Totuşi, iar acesta este un fapt deosebit de important, nicio **particularitate aurică** nu elimină liberul arbitru al omului. Ele nu instituie o stare de fapt, ci doar o consfinţesc. În *lumea materială,* omul este liber să facă ce doreşte şi nimeni nu-l poate împiedica. Omul mai întâi făptuieşte ceva, iar fapta sa are la bază doar liberul arbitru.

Să spunem că un om termină o şcoală şi doreşte să se angajeze într-un loc de muncă. Înaintea terminării şcolii, omul respectiv susţine un examen de promovare, iar apoi primeşte o diplomă. Acelaşi fapt are loc şi la nivelul cosmosului spiritual. Pe baza meritelor sale, deci a faptelor

anterioare, omul primeşte o particularitate aurică – o **cunună, o pecete sau o podoabă**. Particularitatea aurică consfinţeşte o stare de fapt, dar nu o instituie. Ceea ce instituie respectiva stare de fapt sunt doar faptele, cele care dau adevărata măsură a omului.

Să spunem că, după ce a absolvit o şcoală, un om doreşte să ocupe o funcţie într-o instituţie şi munceşte în mod cinstit pentru a o ocupa. Şefii instituţiei – cei care decid promovarea – hotărăsc că persoana în cauză este aptă pentru a ocupa funcţia respectivă, iar atunci, printr-o mică ceremonie, care uneori se rezumă la anunţarea publică a promovării, consfinţesc evenimentul.

Paralel cu ceremonia din lumea fizică, cu un decalaj de cel mult trei secunde, are însă loc o ceremonie în *lumea eterică.* La această ceremonie, omului în cauză i se acordă un însemn auric: o **siglă**, *o* **pecete** sau *o* **podoabă**. Nu **podoaba** sau **sigla** îl înalţă pe om într-o funcţie, ci meritele sale – activitatea generată de liberul său arbitru. Astfel, nu fiinţele îngereşti decid peste capul omului, ci omul în cauză decide prin manifestarea liberului său arbitru. Fiinţele îngereşti consfinţesc doar o stare de fapt, dar nu o instituie. Acordarea **podoabei, siglei ori cununii** are doar rolul de a acorda energetic omul – ca *putere* şi *tărie* – cu noua sa misiune, obţinută prin propriul său efort.

După promovare, în mod firesc, structura aurică a omului rămâne aceeaşi, dar misiunea pe care trebuie să o îndeplinească necesită un surplus energetic – de *putere* şi *tărie,* după cum spun fiinţele din *lumea eterică.* Doar un om dotat cu o *putere* şi *tărie* corespunzătoare poate îndeplini în condiţii optime o activitate. Astfel, **particularitatea aurică** poate suplini deficienţa omului.

Omului i se conferă astfel un *însemn,* o *putere* şi o *autoritate,* prin care se poate manifesta ca şef în noile condiţii. Dacă omul ar fi suficient de evoluat, n-ar mai avea nevoie de **podoabe, cununi ori peceţi**.

Desigur, atunci când un om greşeşte, i se retrage **particularitatea aurică**. El poate continua să

îndeplinească funcţia respectivă, dar nu mai are *autoritate, putere* şi *tărie.*

Pentru un om căruia i s-a retras o **particularitate aurică** există două posibilităţi.

Prima posibilitate este de a se redresa. A doua posibilitate este de a-şi continua activitatea, în condiţiile în care nu mai posedă podoaba acordată de către fiinţele îngereşti din Ierarhia **Fiilor Luminii.**

În acest ultim caz, lucrurile se complică: pierzând podoaba, omul alege o altă pantă evolutivă. Dar această pantă evolutivă nu urcă, ci coboară. La prima nedreptate pe care o face, omul primeşte contra-podoaba *fiinţelor luciferice.* În acel moment, totul capătă o întorsătură nefastă, iar omul în cauză începe să coboare.

Pecetea morţii

Pecetea morţii este un însemn auric care se găseşte la persoanele care au în destin, în viitorul apropiat, moartea fizică.

De regulă, **pecetea morţii** apare cu şase zile înainte ca omul să moară. Ea apare la persoanele care, potrivit karmei individuale, în viitorul apropiat, trebuie să moară; de exemplu la persoanele în vârstă sau la persoanele foarte bolnave.

Totuşi, **pecetea morţii** nu apare numai la persoanele care, din punctul de vedere al karmei individuale, trebuie să moară; ea poate fi observată şi la persoane care intră în contradicţie cu legile cosmice, în urma exercitării liberului lor arbitru.

În acest ultim caz, **pecetea morţii** poate fi observată la multe dintre persoanele care îşi duc existenţa în lumea interlopă şi care comit acte grave, aflate în contradicţie cu legile divine. Lumea interlopă nu este numai lumea tâlharilor, criminalilor sau violatorilor, ci şi a celor care, prin funcţiile publice pe care le deţin, fură fără a fi prinşi, trag „ţepe” la nivel de stat, trădează etc.

Pecetea morţii mai apare şi la persoanele care abandonează lupta cu influenţele malefice şi care se dedau viciilor de tot felul, la fel cum apare şi la persoanele care

au plăcerea sadică de a distruge natura sau de a chinui animalele ori oamenii.

Pecetea morţii are forma unui mic bănuţ, dar nu are o culoare clar definită. Oricum, în ea se regăsesc culorile negru, gri, cenuşiu, maron. **Pecetea morţii** este pusă de către **Îngerul Morţii**, în prezenţa **îngerilor Veghetori** personali al omului respectiv, la nivelul cuantic al **sufletului**.

În afara cazurilor în care, la persoanele pentru care moartea este un fenomen natural, deci la cele în vârstă, apariţia **peceţii morţii** denotă faptul că persoana respectivă este „deschisă" unor eventuale evenimente dramatice sau catastrofale, care se soldează cu moartea.

De cele mai multe ori, inconştient, omul înţelege imediat pericolul şi ia măsurile ce se impun. Mulţi oameni se întorc de la a face răul şi încearcă să-şi reechilibreze viaţa. Când are loc un asemenea fenomen, **pecetea morţii** îşi modifică culoarea, sfârşind prin a se dizolva. Culorile întunecate – negru, maron, gri sau cenuşiu – se transformă în portocaliu, verde sau auriu. În final, **pecetea morţii** arde ca o efigie de hârtie. Energia purificatoare ce aprinde **pecetea morţii** vine direct de la **spiritul** omului. În *lumea eterică* se spune că, ori de câte ori omul reuşeşte să răstoarne o situaţie catastrofală, care-l ducea în mod sigur la moarte, este „mare bucurie în ceruri".

Practic, **sufletul** (subconştientul) atenţionează conştientul – de multe ori în vis – de faptul că se îndreaptă spre un deznodământ fatal, iar acesta încearcă să scape de „focarul de infecţie" care-l macină. Dacă omul persevereză însă în a face răul, cu siguranţă că moartea nu-l va mai ocoli.

Probabil că ne întrebăm adesea, care sunt motivele pentru care există atâta rău şi de ce sunt toleraţi oamenii care constituie un pericol evident pentru semenii lor şi pentru întreaga natură. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: în cosmosul spiritual nu se fac procese de intenţie, iar omul dispune de liberul arbitru.

Desigur, înainte de a face răul şi de a persevera în

facerea răului, omul este avertizat prin anumite semne sau evenimente, cu valoare de simbol, de faptul că a luat-o pe un drum greşit; dar, de cele mai multe ori, nu ia în seamă micile prevestiri ale vieţii. Totuşi, în general, omul simte că ceva nu este în ordine.

Când omul săvârşeşte ceva rău, cosmosul şi instanţele karmice se autosesizează. Dacă persevereză, atunci începe un fel de numărătoare inversă, până când cosmosul nu mai poate tolera încălcarea legilor cosmice, iar **Îngerul Morţii** pune **pecetea morţii**. Chiar şi atunci, în al doisprezecelea ceas, omul mai are o şansă: poate înţelege rezultatele faptelor sale sau poate conştientiza faptul că greşeşte grav şi se poate întoarce la o conduită în acord cu legile divine.

Mândria exagerată este, tară îndoială, cea mai răspândită boală sufletească a omului modern. Acumulând bunuri terestre sau posedând putere de decizie asupra semenilor, unii oameni uită de unde au plecat. Alţii încep să se creadă invulnerabili, dar tocmai acesta este semnul că declinul nu este departe. În momentul în care omul se crede zeu sau chiar egal lui **Dumnezeu** şi nu recunoaşte altă instanţă în afară de sine însuşi, poate să fie convins că sfârşitul nu e prea departe. Chiar şi în acest moment, omul se poate întoarce spre calea normală, a echilibrului şi a bunului simţ. Atunci roata destinului se va roti în favoarea sa.

Unii se cred a fi egali lui **Dumnezeu** şi au în ei sentimentul puterii absolute – sentimentul puterii de a decide soarta altui om, aşa cum fac tâlharii, asasini sau violatorii –, care este semnul cel mai clar a influenţei lucifericului în om. La fel simt, din păcate, şi unii şefi sau patroni din ziua de astăzi, care se joacă cu destinele oamenilor, nerespectându-şi contractele scrise sau verbale pe care le-au încheiat, sau obligând, de exemplu, femeile să treacă prin paturile lor.

Treptat, semnele se înmulţesc, micile neplăceri ale vieţii se înteţesc, micul şef sau patron „şmecher” se simte încă „tare”, dar semnele vremurilor bat la poartă. Şi, nu de

puţine ori, deloc întâmplător, auzi că un şef sau un patron atotputernic, tiranic, „şmecher”, „ţepuitor” sau cu „talente” erotice deosebite a avut un accident de maşină sau o boală oarecare – care nu au nimic în comun cu specificul activităţilor cotidiene. Dacă micile necazuri ale vieţii – de exemplu, banalele accidentele de circulaţie sau bolile trecătoare –, nu au darul de a cuminţi un om, atunci, ca împinşi de un resort nevăzut şi neştiut, la poarta vieţii se adună nori negri.

Şi, pentru că tot am vorbit despre micile neplăceri ale vieţii, despre banalele accidentele şi boli fără răsunet deosebit – sau chiar despre amenzile plătite agentului de circulaţie –, trebuie să spunem că, departe de a fi întâmplări gratuite sau minore, sunt avertismente serioase că lucrurile nu sunt în ordine. Succesul în afaceri, care se ridică unora la cap, generează sentimentul de atotputernicie şi superpotenţă, de a dispune de alţii după pofta inimii, uitând, de exemplu, că angajata adusă în pat nu se prostituează de amorul artei, ci pentru a-şi păstra locul de muncă, pentru a avea ce mânca şi a-şi creşte copii. Succesul în afaceri, care generează sentimentul superpotenţei, este cel ce, de regulă, determină şi depăşirea vitezei legale sau neacordarea priorităţii, căci, nu-i aşa, legile rutiere sunt doar pentru alţii, pentru „ceilalţi”, pentru proşti – iar acesta este primul pas spre catastrofă.

În momentul în care vezi un bolid ultimul răcnet, gonind nebuneşte pe străduţe întortocheate, poţi fi convins că, undeva, la un colţ sau la o intersecţie, pândeşte cineva sau ceva nevăzut, necunoscut…

Situaţia este foarte gravă în cazul oamenilor care încalcă porunca lui **Dumnezeu**; *să nu ucizi.* Ucigaşii – este vorba despre autorii direcţi, dar şi despre autorii morali ai crimelor: cei care dau ordinele – suferă o transformare aurică dramatică.

În momentul comiterii crimei, făptaşului îi dispar straturile aurei exterioare; practic, el nu mai are corp emoţional, corp astral ori corp mental, fiind învăluit într-un

corp auric de culoare neagră, format din mai multe sfere negre, lucioase. Luciul unui corp auric de culoare neagră are o fascinaţie stranie, fiind capabilă de a induce privitorului clarvăzător o paralizie temporară. Corpul auric de culoare neagră este emanaţia directă a fiinţelor luciferice. În cazul în care încalcă porunca lui *Dumnezeu,* omul este, pur şi simplu, cotropit auric de *Cei cu ochii negri* – fiinţele luciferice.

Şi la sinucigaşi, straturile aurei exterioare dispar scurt timp înainte de suicid, iar omul este învăluit într-un ovoid auric, format din culori întunecate, care dau o senzaţie de răceală şi de însingurare.

La sinucigaşi mai are loc şi un alt fenomen dramatic, în momentul în care dispar structurile aurei exterioare, iar ovoidul întunecat – corpul auric de culoare neagră – pune stăpânire pe om, *Cei cu ochii negri – fiinţele luciferice* – se manifestă cu putere. În acele momente, **sufletul** devine prizonier în cochilia aurică întunecată, iar omul intră ca într-o ceaţă densă, care-l paralizează.

În momentul în care omul a luat, afectiv şi mental, decizia de a se sinucide, devine prizonier în cochilia întunecată indusă de către *fiinţele luciferice.* Cu câteva momente înaintea actului sinuciderii, omul devine aproape paralizat. El reacţionează ca un pasager închis într-un automobil care se îndreaptă spre o prăpastie. Deşi ar vrea să sară din mers în al doisprezecelea ceas, nu-l mai ajută nimeni, iar **sufletul** priveşte cu groază, din planul său cuantic, cum *Chipul domnesc al omului* este batjocorit în cel mai înjositor mod.

După moarte, atât la ucigaşi, cât şi la sinucigaşi, **sufletul** este *furat* de către *fiinţele luciferice,* iar omul – **corpul duh** – trebuie să se îndrepte spre un loc întunecat…

Raporturile celui care se sinucide cu **Fiii** *Luminii,* cu propriii săi **îngeri Veghetori** şi cu **Iisus Hristos** devin dramatice. Dacă, în decursul existenţei cotidiene, indiferent de împrejurări, **Fiii luminii, Îngerii Veghetori şi Iisus Hristos** ajută omul în cele mai diferite situaţii –

oamenii cu probleme serioase fiind, de altfel, cei mai monitorizaţi –, în cazul sinuciderii, problemele se complică.

Un **înger Veghetor, Îngerul Gabriel** sau altă orice fiinţă angelică posedă capacitatea ontologică de a „monitoriza” o fiinţă umană, oriunde în **Terra aurica**. Nimic nu scapă percepţiei îngereşti, care este dincolo de tot ce-şi poate imagina un om. Acelaşi lucru se poate afirma, fireşte, şi cu privire la **Iisus Hristos** – cu atât mai mult.

În cazul în care omul se sinucide, el dispare pur şi simplu din raza de percepţie şi de acţiune a fiinţelor dirigitoare cosmice, ceea ce depăşeşte capacitatea omenească de înţelegere!!!

Capitolul 7 INFLUENŢA

SPIRITULUI POPORULUI → Prinţul Poporului

Oamenii se încarnează în cadrul unui popor, iar acest fapt este determinant pentru evoluţia lor în trup material. Pe toată durata vieţii, în afara influenţelor amintite, oamenii sunt influenţaţi şi de **Spiritul Poporului** din care fac parte.

Oamenii se încarnează în anumite naţiuni sau în anumite regiuni geografice din considerente karmice. De fapt, oamenii se încarnează în acele popoare ale căror condiţii de viaţă permit creşterea evolutivă şi, implicit, alchimia individuală ce implică „arderea” karmei şi emanciparea aurică.

Oamenii se încarnează în *lumea materială* în *valuri de încarnare.* Fiecare *val* este format din 17 individualităţi, după o aritmetică foarte complicată. Atunci când oamenii se nasc în cadrul unui *val de încarnare* se ţine cont de culoarea **corpului duh**, dar şi de alte considerente.

Nu numai omul ca persoană este supus evoluţiei, ci şi umanitatea în ansamblu. Evoluţia poate fi deci privită din mai multe perspective: din perspectiva individuală, din perspectiva unui grup de indivizi, din perspectiva unei naţiuni sau din perspectiva umanităţii în ansamblu.

De fapt, evoluţia umanităţii în ansamblu, privită ca unitate, este mai importantă decât evoluţia unui individ.

Cum evoluţia se face în grupuri compacte, este de la sine înţeles că, la nivel mondial, procesul încarnării oamenilor în zone şi popoare diferite reprezintă aspecte importante ale unei grandioase ecuaţii evolutive, compusă din milioane şi milioane de elemente.

Precum oamenii, care pot fi diferenţiaţi în funcţie de nivelul evolutiv reflectat în **corpul duh**, şi naţiunile pot fi diferenţiate în funcţie de anumite elemente definitorii. Totuşi, în cazul naţiunilor, datorită amplorii fenomenelor şi caracteristicilor ce trebuie analizate, este foarte greu de a realiza o clasificare din punctul de vedere al evoluţiei; în acest context, aprecieri de genul „care naţiune este mai importantă", „superioară" sau „aleasă" este din start sortită eşecului. Fiecare naţiune îşi are locul ei bine stabilit în grandioasa simfonie a evoluţiei umanităţii, întrucât asigură indivizilor şi valurilor de oameni ce vin la încarnare condiţiile propice pentru a putea evolua.

Fiecare popor este condus de un **Spirit al Poporului**, numit în *lumea eterică* **Prinţul Poporului**. Un **Spirit al Poporului** nu se manifestă într-o formă umanoidă în *lumea eterică,* deci nu poate fi cunoscut sub o anumită înfăţişare, precum alte fiinţe angelice.

Prinţul Poporului se manifestă în *lumea eterică* doar sub forma unui imens vârtej de energie – o energie turbionară de peste 20 de metri înălţime şi aproximativ 2 metri diametru; manifestarea sa este asemănătoare descrierilor Vechiului Testament, care amintea despre exodul evreilor prin deşert conduşi de un stâlp de lumină orbitoare. Conştiinţa **Spiritului Poporului** este de neconceput pentru o minte omenească, iar fiinţa sa aurică cuprinde întregul teritoriu ocupat de acel popor, într-un mod pe care nici cea mai bogată fantezie nu-l poate concepe.

Atunci când se manifestă în *lumea eterică,* **Prinţul Poporului** pare a se forma din toate elementele naturii: din pământ, aer, foc, apă. Pare că elementele naturale aflate pe o rază de o sută de metri în jurul observatorului sunt aspirate de o forţă enormă, ca un veritabil ciclon.

Totuşi, nu este vorba despre o forţă a naturii, ci doar despre manifestarea unui **înger** foarte puternic, care emană o iubire fără seamăn, la fel cum emană şi celelalte fiinţe angelice. Conştiinţa sa cuprinde tot ce se petrece în zona sa de reşedinţă, în teritoriul peste care domneşte.

Spiritul Poporului fiecărei naţiuni are în posesiune aurică o anumită zonă strict delimitată geografic. Când se vorbeşte despre arealul unui popor, nu trebuie să se înţeleagă doar cadrul geografic delimitat de frontierele politico-administrative existente într-un moment istoric, ci despre **arealul spiritual** delimitat de fiinţa aurică a **Spiritului Poporului**, care a fost conferită la începuturi.

Spiritul Poporului Român – Prinţul Poporului – poartă numele **IŞŞHION**, cuvânt format din **IŞŞ,** care este denumirea lui **Dumnezeu** în limba *akhatakha,* mai exact spus aspectul nemanifestat al lui **Dumnezeu**, şi particula **H-ION**, care în limba *akataka* înseamnă **Cel Dintâi**.

După cum se poate remarca, numele **Spiritului Poporului Român** desemnează cum nu se poate mai clar caracteristica sa principală: **IŞŞHION** este de fapt **Reprezentantul lui Dumnezeu, Cel Dintâi** sau **înainte Stătătorul peste Neamul Românilor** şi peste teritoriul pe care aceştia îl ocupă.

Graniţele spirituale ale **României** nu corespund graniţelor administrativ-politice de astăzi. Dacă am avea în vedere vechiul regat al lui Burebista, am avea o idee mai clară cu privire la acest subiect. Chiar şi înaintea lui Burebista a existat un regat puternic cu nucleul în Munţii Carpaţi, numit de unii autori moderni *Imperiul Pelasg;*

acest regat se întindea din Câmpia Pannoniei, de la sud de Dunăre până dincolo de Tisa; de la nordul Mării Negre, până la Munţii Caucaz. Tot acest spaţiu este delimitat auric de către **Prinţul Poporului Român: IŞŞHION**.

Evident, **Spiritul Poporului** nu este o „emanaţie” a ceea ce există la nivel material, după cum se afirmă, uneori, astăzi.

Prinţul Poporului Român are în „jurisdicţie”

arealul vital al Poporului Român, *obcina,* cum se spune în *lumea eterică.* **IŞŞHION** cuprinde în sine tot ce ţine de **Poporul Român**. Este interesant de remarcat şi faptul că, în baladele populare, **IŞŞhiON** este numit uneori **ILLION**.

Poporul Român – fiecare **Român** în parte –, trăieşte în aura circumscrisă de fiinţa **Spiritului Poporului** precum peştele într-un acvariu.

IOH

Fiecare Prinţ al unui Popor are un reprezentant uman, care se manifestă în lumea eterică şi care îndeplineşte anumite activităţi legate de existenţa poporului respectiv.

Reprezentantul uman al Prinţului Poporului Român, IŞŞHION, este un o fiinţă omenească care a trăit cândva în lumea materială; el poate fi considerat **Conducătorul spiritual al Poporului român.**

Nu cunoaştem numele real al **Conducătorul spiritual al Poporului român**, dar îl putem desemna printr-o expresie folosită de el însuşi în *lumea eterică:* **Ioh** – în traducere, *Stăpân* sau *Domn.* În general, în limba *akhatakha,* se foloseşte foarte des consoana „h”, dar se rosteşte foarte moale, astfel că numele **Io** pare să se încadreze perfect atât în limba *akhatakha,* cât şi în limba română

Ioh, Conducătorul spiritual al **Poporului Român** este o fiinţă umană – un om, nu un înger. El nu trebuie confundat cu **Spiritul Poporului** – înalta fiinţă angelică care nu se manifestă sub formă umanoidă.

Ioh, Conducătorul spiritual al poporului român, are o înfăţişare impozantă: un bărbat vânjos, înalt de aproape 1, 90 metri, ochii albaştri-azur, părul alb-argintiu; este îmbrăcat într-o robă albă, cu fireturi aurii şi cu modele populare româneşti imprimate pe mâneci.

Conducătorul spiritual, reprezentantul uman al **Spiritului Poporului**, îndeplineşte în *lumea eterică* activităţi specifice, ce privesc **Poporul Român. Ioh** este prezent la toate evenimentele ceremoniale ce ţin de specificul **Poporului Român**; ziua naţională, depuneri de

jurăminte militare, felurite festivităţi.

Numele **Conducătorului spiritual al poporului român, Ioh**, derivat din numele **Prinţului Poporului IŞŞHION**, are o semnificaţie precisă. După opinia noastră, numele **Io (h)** are aceeaşi semnificaţie cu acel misterios **Io** pus înaintea numelui vechilor **Domnitori Români**, din veac (De exemplu: *Io, Mircea Vv, cu Voia lui* **Dumnezeu**, *Domn…),* care nu înseamnă Eu sau Ion, ci ceva mult mai profund. Prin apelaţia **Io** pusă înaintea unui nume de **Domnitor Român**, se subînţelege, de fapt, subordonarea domniei din *lumea materială* **Conducătorului spiritual al poporului român, Ioh** sau **Io**.

Asupra formulei **Io** pusă înaintea numelui Domnitorilor s-au emis până acum mai multe teorii. Cele mai apropiate de ceea ce se poate remarca prin clarvedere sunt cele ale lui **Nicolae Iorga, Bogdan Petriceicu Haşdeu şi Vasile Lovinescu**. Cei trei autori menţionaţi au considerat, fiecare în felul său, că silaba **Io** aplicată înaintea numelui unui Domnitor sau Voievod reprezintă un factor tranzitoric şi transcendent şi nu; un simplu *„Eu”* corupt, după cum nu are, legătură cu numele Ion, aşa cum cred istoriografii de şcoală nouă.

Dintre toţi comentatorii moderni, doar **Vasile Lovinescu**, în felul său genial, dar şi excesiv de intelectualizat, a remarcat faptul că **Io** reprezintă manifestarea unui *Principiu cosmic transuman şi transistoric,* care poate fi identificat cu Spiritul sau cu Arhanghelul Poporului, pe care-l identifica cu **Arhanghelul Mihail**.

Acest fapt este – adevărat doar parţial, cu precizarea că nu **Arhanghelul Mihail** este **Principiul spiritual cosmic**, ci o altă fiinţă spirituală. Această fiinţă spirituală cosmică este **Prinţul Poporului Român, IŞŞHION, care, actualmente, este cel mai vechi Prinţ din Terra aurica.**

Românii neaoşi

Zestrea unui popor este formată din oameni care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul acelui popor. Există, de

exemplu, oameni care nu s-au mai încarnat în cadrul *arealului spiritual* al **Poporului Român**. Alţi oameni, în schimb, au avut una sau două încarnări sub stindardul **Conducătorului spiritual Ioh**. În fine, există oameni care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul **Poporului Român**, iar aceştia reprezintă, într-un fel, coloana vertebrală, „oastea" sa spirituală.

Fără niciun fel de îndoială că există diferenţe, nu doar karmic-individuale, între oamenii din cadrul unui popor; cauza acestor diferenţe constă în apartenenţa la fiinţa spirituală a poporului respectiv, precum şi în gradul de armonizare a structurii aurice proprii cu structura **Spiritului Poporului**. Apartenenţa aurică la un popor, de fapt la **Spiritul Poporului**, este un factor extrem de important, dacă ne gândim la faptul că este necesară o armonizare cât mai mare între structura aurică a unui om şi structura **Spiritului Poporului** şi, desigur, a **spaţiului spiritual** stăpânit de acesta.

La nivelul aurei umane există anumite locuri în care, prin clarvedere, Eugen poate citi relaţia unui om cu **Spiritul Poporului**. Astfel, la nivelul chakrelor – mai ales la nivelul chakrei *anahata* – sunt vizibile clarvederii trei vârtejuri interioare, ale căror caracteristici, manifestate prin structură coloristică, luminozitate, sunet şi miros, indică foarte clar apartenenţa sau gradul de armonizare cu **Spiritul Poporului**.

În mod concret, cei care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul **Poporului Român** şi sunt în armonie cu **Spiritul Poporului IŞŞHION**, pot fi remarcaţi datorită faptului că au vârtejul central al chakrei *anahata* de culoare verde, foarte strălucitor. Petala din mijloc a acestui vârtej energetic emite, de asemenea, un miros asemănător ceaiului de izmă şi un sunet prelung. Celelalte petale ale acestui vârtej emit culorile roşu, auriu şi albastru-smarald.

Este de remarcat şi faptul că aceste petale sunt în legătură directă cu ceea ce noi, astăzi, numim *„specificul naţional",* adică cu hrana, cu graiul, cu muzica sau cu portul specific **Poporului Român**. Este evident că graiul

Poporului Român este limba română pură, eliberată de influenţe străine; muzica poporului român este, se înţelege, muzica populară autentică. De asemenea, hainele **Românilor** – moda, cum se spune astăzi – ar trebui croite în consonanţă cu portul popular strămoşesc, printr-un proces de adaptare şi de modernizare, realizat inteligent şi cu bun gust. Să ne amintim doar de cămăşile înflorate – iile –, care la un moment dat au cucerit întreaga lume.

Hrana tradiţională a poporului român se raportează la ceea ce solul ţării oferă consumului. Printre mâncărurile tradiţionale ale **Poporului Român** pot fi amintite sarmalele şi fasolea – poate că nimic nu este mai bun decât o ciorbă de fasole la cazan –, iar băutura caracteristică este vinul de struguri roşii, care se face la ţară, în căzănele de cupru. Aceste fapte au fost remarcate prin clarvedere de către Eugen, prin cercetarea comparativă a efectelor aurice pe care le produc diferite alimente.

Este şi mai interesant de remarcat faptul că produsele *made in România* – de la mobilă şi aparatură electrocasnică la automobile – sunt în acord energetic cu oamenii care locuiesc în spaţiul auric circumscris de Spiritul Poporului.

Poate fi într-adevăr, un motiv de stupefacţie faptul că aparatura electrocasnică produsă în România se defectează mai rar decât cea străină, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, poate fi inferioară acesteia. Acelaşi lucru poate fi spus despre automobile; vehiculele autohtone sunt mult mai rezistente, mai fiabile, mai adaptate nevoilor decât cele străine. Este interesant de remarcat şi faptul că atât aparatura electrocasnică, cât şi autovehiculele autohtone par a fi acoperite cu un „abur” care posedă aceeaşi vibraţie energetică ca întregul spaţiu auric circumscris de **Spiritul Poporului**. În schimb, produsele străine nu posedă acest „abur” energetic specific spaţiului românesc. Acest aspect este deosebit de important în cazul accidentelor de circulaţie. Automobilele autohtone sunt protejate auric mai bine, iar efectele unor accidente sunt, de multe ori, mult mai blânde decât în cazul celor străine.

Oricum, în momentul în care **Românul** consumă alimentele tradiţionale, foloseşte graiul strămoşesc, portul popular, şi rămâne la fel statornic precum Munţii Carpaţi, petalele amintite ale chakrei *anahata* încep să strălucească foarte puternic şi să emită spontan fulgere energetice de culoare verde.

În **spaţiul spiritual** al **Poporului român** se nasc mereu oameni care, anterior, sau încarnat de mai multe ori în spaţiul circumscris de aura **Prinţului IŞŞHION**. Această categorie de oameni reprezintă coloanele umane prin care se manifestă **Prinţul IŞŞHION.** Oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în spaţiul circumscris de aura **Prinţului IŞŞHION** pot fi denumiţi **Români neaoşi**.

La nivel terestru, **Spiritul Poporului** se manifestă prin coloanele aurice umane, **Românii neaoşi**, care sunt dispuşi în teritoriu după o geometrie misterioasă, pentru a menţine intactă moştenirea acordată dintru începuturi.

Astăzi, graniţele spirituale ale **Poporului Român** sunt delimitate de suma caracteristicilor aurice – luminozitate, culoare, sunet şi miros – ale **Românilor neaoşi** dispuşi în teritoriu. Rezultanta energetico-informaţională conferită de structura aurică a **Românilor neaoşi** prin care se manifestă **Spiritul Poporului Român** este o îmbinare a culorilor roşu, auriu, albastru, verde, emite un miros asemănător izmei şi un sunet ce aduce, pe departe, cu urletul lupului.

Se ştie, de altfel, că stindardul vechilor daci era lupul şi că semnul lupului a însoţit, în decursul secolelor, momentele cruciale ale poporului român, de la Decebal până în timpurile recente. Se ştie, de asemenea, că numele acordat *dacilor* provine, etimologic, din cuvântul *daoi* – care desemna, nici nu se putea altfel, lupul.

În toată istoria **Românilor**, ceea ce astăzi poartă numele de „fiinţă naţională” a fost şi este menţinută prin *Puterea* şi *Tăria* **Prinţului Poporului**. Ea se manifestă în *lumea materială* prin intermediul coloanelor sale umane, **Românii neaoşi**. În momentul în care unul dintre **Românii neaoşi** se întoarce la strămoşii din ceruri, altul îi

ia locul într-o continuitate neîntreruptă.

Toate popoarele sunt astfel susţinute, nevăzut şi neştiut, prin puterea **Spiritului Poporului** şi a unor oameni-coloane care trăiesc necunoscuţi la umbra celor care, temporar, cuceresc puterea politică sau economică şi se fălesc cu ea. Este, într-adevăr, vorba despre o alchimie aurică de mare amploare, care se desfăşoară neîntrerupt.

Este de remarcat faptul că vechiul *cult al strămoşilor,* luat în derâdere în ziua de astăzi, este mai mult decât un simplu basm, cum îşi închipuie multe minţi luminate ale acestui veac. Strămoşii unui popor reprezintă ceva sacru, iar comemorarea periodică a tuturor strămoşilor, precum şi a eroilor, reprezintă un factor important de continuitate a „fiinţei naţionale”, cu repercusiuni aurice la nivelul tuturor membrilor.

Structura aurică a unui **Român neaoş** – **Român** din mai multe încarnări, legat structural de **arealul spiritual** al **Prinţului Poporului Român, IŞŞHION** – este diferită de cea a celorlalţi oameni aflaţi la prima încarnare în spaţiul carpato-dunăran. Priviţi prin clarvedere de către Eugen, **Românii neaoşi** au o imagine aparte, semănând cu nişte semizei. Între ei şi mediu se formează fulgere energetice multicolore, iar dacă îşi desfăşoară existenţa în afara oraşelor „occidentalizate”, adevărate cazemate de beton încărcate cu noxe energetice, pot căpăta puteri magice: pot comanda elementelor naturii. Poate că aşa erau păstorii din trecutul strămoşesc, care convieţuiau în bună pace cu râul şi cu ramul…

Mulţi dintre **Românii neaoşi** au în regiunea capului, la nivelul auric, o luminozitate accentuată. Această luminozitate este conferită de relaţiile strânse cu mediul specific românesc, cu **arealul spiritual al Poporului**, fiind amplificată de acţiunea directă a **Prinţului Poporului**.

La unii **Români neaoşi**, luminozitatea accentuată se condensează, rămânând permanent deasupra capului, arătând ca o **coroniţă de lumină de culoare roşie, cu cinci colţuri**. La aceşti oameni, coroniţa pare a arde

permenant, ca şi cum ar fi un artificiu, acţionând asupra celor aflaţi în jur.

Între structura energetică a coroniţei şi structura aurelor celor din jur se naşte o diferenţă de potenţial. Datorită acestei diferenţe, structura energetică a corpului emoţional şi astral a celor din jur suferă o influenţă extrem de puternică, astfel că aceştia îl pot urma orbeşte pe purtătorul unei coroniţe.

În afara acestei coroniţe, există şi alte însemne aurice specifice ale **Poporului Român**, care se acordă de către **Spiritul Poporului** numai personalităţilor importante. Printre aceste însemne se numără şi **coroniţa stăpânirii spirituale**, care este însoţită de *o* **pecete** aurică specifică.

Coroniţa stăpânirii spirituale are forma circulară; este compusă din opt cercuri subţiri ca firul de păr, formate din lumină roşie, foarte strălucitoare, în interiorul cărora se învârte un pătrat luminos ce pare alcătuit dintr-un fel de lichid verde-albastru. În timp ce se rotesc, cele opt cercuri emit un şuierat prelung şi ating pătratul în cinci puncte. Din cele cinci puncte de incidenţă între pătrat şi cercuri izvorăsc cinci lumini aurii ce emit un sunet asemănător urletului lupilor.

Destul de curând, după cum se spune în *lumea eterică,* în cadrul **Poporului Român** se va afirma o personalitate extrem de puternică, un **Conducător spiritual**, un **Român neaoş** – despre care se spune că s-a şi născut în *lumea materială* – care va purta **coroniţa stăpânirii spirituale**, pe care, de la Decebal încoace au mai purtat-o doar doi conducători (după câte se pare, cei doi Conducători au trăit înaintea anului 1300).

Această personalitate importantă a **Poporului Român**, denumită metaforic *Cel ales,* s-a născut deja în trup material; matur fiind, se va manifesta ca o personalitate puternică, ca un **conducător spiritual**, iar nu politic.

Cel ales va avea o statură medie, uşor uscăţivă, iar la un anumit moment dat al vieţii va suferi un accident şi va

căpăta o uşoară anomalie fizică.

Pentru Patrie

În afara acestui însemn auric excepţional există şi alte însemne aurice ce se acordă cu diferite ocazii importante.

Astfel, în momentul investirii în funcţie, toţi **Conducătorii politici ai Poporului Român – Regi, Domnitori, Voievozi, Şefi ai statului** –, primesc ca însemn auric **Podoaba domniei.**

La încoronarea unui **Domnitor** sau **Rege** din trecut se acorda **podoaba domniei** în cadrul unei ceremonii în *lumea eterică.* Ceremonia eterică de acordare a **podoabei domniei** se desfăşoară aproape simultan cu cea din *lumea materială,* cu singura diferenţă că majoritatea actelor din plan terestru sunt decalate în timp cam cu trei secunde, faţă de ceea ce petrece în *lumea eterică.* Practic, ceremonia terestră o urmează la o distanţă de trei secunde pe cea care se desfăşoară în *lumea eterică.*

Dacă în planul terestru, la ceremonia depunderii jurământului de către un **Şef de stat** participă mulţi oameni, fiecare cu îndatorirea sa specifică ce ţine exclusiv de cele lumeşti, în planul eteric participă doar câteva fiinţe angelice.

Fiinţele angelice care participă în planul eteric la ceremonia de investire a unui **Şef de stat** sunt următoarele: **Îngerul Gabriel** şi o mică suită de fiinţe angelice aflate în subordinea sa**, Îngerii Veghetori** personali ai Şefului statului, **Puterea-Fetiţă**, Conducătorul planului său de reşedinţă astrală, **Spiritul Poporului**, prin reprezentantul său, **Ioh. Ioh** are în spatele său mai multe fiinţe umane, care reprezintă ajutoarele sale sau „statul său major”.

Ceremonia din *lumea eterică* se desfăşoară concomitent cu ceremonia din *lumea materială.* La un moment dat, în timp ce **Îngerul Gabriel** aduce un cerc luminos ce pare din foc şi care, ulterior, va fi pus pe fruntea Şefului statului, una din fiinţele umane prezente la ceremonie reaminteşte *karma* poporului şi principalele

evenimente cu semnificaţie în *lumea eterică,* care s-au desfăşurat de la începuturi şi până la ceremonialul investirii. În cazul **Poporului Român**, pe măsura reamintirii *karmei naţionale,* cercul ce pare din foc străluceşte în trei culori diferite. Treptat, între cele trei culori strălucitoare se formează fulgere multicolore. În final, cele trei culori se amestecă, formându-se o culoare rezultantă, ce indică nivelul evolutiv al **Poporului Român**, la fel cum **corpul duh** reflectă culoarea nivelului evolutiv atins de un om.

Cercul luminos – **podoaba domniei** – este pus atunci pe fruntea noului Conducător al Statului, la fel cum se punea coroana domniei pe fruntea unui Rege sau Domnitor din vechime. Cercul de foc – **podoaba domniei** – se pune chiar în momentul în care noul Conducător al Ţării rosteşte cuvintele *„Aşa să-mi ajute* **Dumnezeu**” sau cuvintele sinonime din alocuţiunea standard a ceremoniei de investire.

În tot acest timp, **Ioh**, reprezentantul lui **IŞŞHION, Prinţul Poporului Român**, ţine o mână ridicată deasupra capului, spre cer, iar cealaltă mână pe pieptul şefului statului. În momentul aşezării **podoabei domniei** pe capul noului Conducător al Ţării, aceasta se colorează în trei culori distincte: argintiu, auriu şi roşu intens cu irizări argintii. Argintiul este culoarea lui **DUMNEZEU**, auriul este culoarea lui **IISUS HRISTOS**, iar roşul cu sclipiri argintii, ca de gheaţă, este culoarea **DUHULUI SFÂNT.**

Imediat după aceea, culorile de bază ale podoabei nevăzute se amestecă cu culorile specifice karmei poporului. Doar în centrul cercului strălucitor se mai formează, uneori, fulgere energetice multicolore. Aceste fulgere multicolore indică influenţa **Spiritului Poporului.**

În a doua parte a ceremoniei eterice de investire a Conducătorului Ţării, **Ioh** ia ca martori pe cei care stau în spatele lui şi care reprezintă „statul său major” – personaje umane care s-au încarnat în rândurile poporului român şi au condus destinele acestuia în planul terestru – şi rosteşte cu voce tare, într-o limbă românească arhaică, amestecată

cu cuvinte din limba *akhatakha,* următoarea alocuţiune:

„Iubeşte pe Dumnezeul tău şi (atunci când ai nevoie de ajutor) doar strigă tare spre el: HOM!”

Ascultă pe cel împovărat şi uşurează-l de povară. Ori de nu, baiu mare iaste.

Hrăneşte pe cel lipsit. Sub niciun chip să nu laşi Soarele să cadă peste pântecele sale goale.

Ţine dreaptă văpaia obârşiei datinilor şi a obcinei pe care Ţi le dau.

Cât ţine de tine, trăieşte în bună pace cu toţi cei de lângă-i al tău.

HOM! Fă acestea şi Domnul tău te va sprijini din coaste şi Dumnezeul nostru nu-şi va întoarce faţa de la tine şi Cel ce-i dimprejurul a tot te va întări.

Şi Noi înşine, care îţi vorbim dară, vom fi cu tine în veac. Ioh am zis aste!”

Traducerea cuvintelor rostite în *lumea eterică* se face în funcţie de modul fonetic în care se pronunţă. În *lumea eterică* se foloseşte foarte des *„h”,* fie la începutului unui cuvânt, fie la sfârşitul său, fie la mijloc. Dacă am transcrie fonetic cuvintele pronunţate în *lumea eterică* am forma cuvinte imposibile pentru o minte omenească, cuvinte care pot avea la mijloc patru sau cinci sunete ce corespund literelor *H, O* sau *A.* Astfel, transcrierea exactă a cuvântului **HOM** ar fi cam **HHHHOOOMM**. De regulă, în cazul transcrierii simple, mai mulţi H se elimină, deşi în limba eterică pot avea o anumită semnificaţie, iar H-urile de la începutul unui cuvânt pot fi „înghiţite”. Astfel, cuvântul **HAUTI** poate fi scris **AUTI,** cuvântul **HOM** poate fi scris **OM** sau cuvântul **IOH** poate fi scris **IO.** În limba akataka, cuvântul **HOM** înseamnă „**Cel ce ia asupra lui**” şi se referă la **Dumnezeu**.

După cum apare şi în discursul reprezentantului uman al **Prinţului Poporului**, principalele comandamente ale unei domnii sau, în sens republican, ale unui mandat sunt doar câteva, dar de o importanţă excepţională.

Este vorba în primul rând despre ceea ce astăzi s-ar numi *suveranitate naţională,* adică păstrarea *„obcinei”* de

veac a **Poporului Român**. În al doilea rând este vorba despre păstrarea datinilor, a obiceiurilor naţionale, prin aceasta înţelegându-se atât muzica, cât şi datinile propriu-zise şi hrana specifică poporului. În al treilea rând este vorba despre bunăstarea **Poporului**, astfel încât **să nu cadă Soarele peste pântecele goale ale vreunui Român.**

Conducătorul Ţării este răspunzător pentru îndeplinirea tuturor acestor comandamente, fie că-i place, fie că nu-i place. Mai mult decât atât, Conducătorul Ţării este responsabil în faţa lui **Dumnezeu** pentru tot ceea ce se petrece cu poporul pe care-l conduce. După cum este îndemnat în alocuţiune, când este „bai”, Conducătorul Ţării trebuie să strige **HO** şi **Dumnezeu** întoarce Faţa către el.

Conducătorul Ţării poate pierde podoaba nevăzută – **podoaba domniei** – datorită, în primul rând, nerespectării poruncilor primite la învestitură. Mulţi conducători de stat îşi închipuie că sunt puşi acolo să se căpătuiască material sau să-i căpătuiască pe alţii, dar acest fapt este o mare eroare.

Sub niciun chip, Conducătorul Ţării nu are voie să se împotrivească voinţei Poporului său – care l-a ales – să scoată tancurile sau forţele armate împotriva sa ori să asmută o categorie socială sau profesională împotriva alteia. În cazul în care o categorie socială sau profesională este năpăstuită şi se revoltă, Conducătorul Ţării este obligat de podoabele nevăzute şi de legătura sa privilegiată cu Puterile cosmice să se aşeze la masă cu cei nemulţumiţi, să-i asculte, să ducă tratative şi să nu-i asuprească, indiferent dacă i se pare că este vorba despre „un atentat la adresa siguranţei naţionale”, despre tulburarea liniştii publice sau despre o tentativă de lovitură de stat. Este foarte grav când Conducătorul Ţării ia decizia de a folosi forţa armată împotriva propriilor săi cetăţeni, căci niciun ideal pământesc nu pot justifica un astfel de demers.

Influenţa **Prinţului Poporului** este pregnantă şi în

cadrul marilor sărbători ale poporului – de exemplu, la comemorarea unui eveniment istoric important sau a Zilei naţionale, când mulţi dintre membrii obştei **Românilor** au un sentiment ciudat, fiind străbătuţi ca de un fior.

Cea mai puternică influenţă a **Spiritului Poporului** se produce însă în cadrul unor evenimente dramatice – a unor evenimente istorice, cum le spunem noi, oamenii: războaie, revolte populare sau revoluţii. În acele momente, **Spiritul Poporului** se manifestă în infreteric, iar **clarvăzătorul** poate fi martorul unei alchimii aurice de foarte mare amploare, la nivel de mase.

În cazul unei revolte populare, unui război de apărare sau unei revoluţii, datorită influenţelor **Spiritului Poporului**, la nivelul aurei oamenilor se produc influenţe deosebite. Sub influenţa **Spiritului Poporului** dispare corpul emoţional al oamenilor, iar în locul său apare un corp auric de culoare verde-aprins. Prin dispariţia corpului emoţional şi prin apariţia unui nou corp auric este eliminată frica, iar oamenii sunt subordonaţi interior unui singur ţel, manifestându-se ca un tot. Lipsiţi de frică, oamenii devin astfel o masă organizată care se manifestă ca o unitate, subordonată unui ţel comun, supraindividual.

În cazul marilor războaie de apărare sau în cazul mişcărilor spontane de revendicare a unor drepturi, mulţi **Români** s-au jertfit **PENTRU PATRIE**, intrând în galeria marilor Eroi ai Neamului; ei trăiesc veşnic, nu doar în inimile urmaşilor şi nu doar într-un mod metaforic, cum se crede adesea…

Când un **Român** depăşeşte graniţele spirituale ale *obcinei,* ieşind de sub influenţa **Prinţului Poporului**, suferă tulburări aurice însemnate. Emigrarea către o altă ţară are un revers periculos, care se manifestă la nivelul aurei. Declanşarea „dorului de ţară” nu reprezintă decât ieşirea de sub protecţia **Prinţul Poporului, IŞŞHION**. Din punct de vedere auric, cele trei vârtejuri de la nivelul chakrei *anahata* nu mai sunt alimentate cu energia specifică provenită de la **Prinţul Poporului Român**, ceea ce cauzează sentimentul de pierdere sau de rupere,

sentiment asemănător cu cel al pierderii unui membru al familiei.

Intrând în alte coordonate energetice, cei ce emigrează rămân simple frunze în bătaia vântului, la discreţia unor forţe aurice străine, pe care nu le cunosc şi cu care se pot armoniza doar cu mare greutate, chiar dacă „se realizează” din punct de vedere material.

Capitolul 8

INFLUENŢA MEDIULUI → Influenţa mediului natural

Fără nicio îndoială, nu numai locuitorii umani, nonumani sau supraumani ai **Terrei aurica** influenţează auric omul, ci şi mediul terestru – natural sau artificial. De la naştere până la moarte, oamenii suferă influenţele mediului. De asemenea, între oameni, în cadrul relaţiilor interumane, se stabilesc conexiuni aurice profunde. Din punct de vedere auric, oamenii se influenţează permanent unii pe alţii.

Ca fiinţe integrate mediului natural, oamenii fac parte din grandiosul biosistem terestru. Din nefericire, în ultima perioadă de timp, prin activităţile lor, oamenii s-au îndepărtat de natură, iar rezultatul acestei îndepărtări se poate constata la tot pasul. Acţiunile neinspirate asupra ecosistemului terestru au creat o prăpastie între structura aurică umană şi structura energetico-informaţională a naturii.

Treptat, s-a ajuns ca, în ziua de astăzi, omul, ca structură aurică, să nu mai fie în acord energetic cu planeta pe care locuieşte – cu **Spiritul Pământului**. Între oameni şi mediul natural s-a format, mai ales în ultimele sute de ani, o diferenţă de potenţial, ce se adânceşte pe zi ce trece. Diferenţa de potenţial dintre oameni şi mediu a creat probleme noi în cosmosul spiritual.

Este vorba despre un proces îndelungat, propagat de-a lungul mileniilor, în care omul, ca fiinţă spirituală încarnată, s-a depărtat treptat de *Legile divine – Firea Lucrurilor*. Prin activitatea haotică, cel mai adesea distructivă, a oamenilor, aura planetară – **corpul eteric al Spiritului Pământului** – s-a încărcat cu noxe energetice.

Pe cuprinsul Terrei au apărut multe zone otrăvite, iar oamenii nu mai vibrează în consonanţă cu aceste zone. Chiar şi în limbajul curent se vorbeşte despre zone, regiuni, locuri, păduri sau chiar despre şosele „blestemate”, în care se produc adesea accidente, crime, violuri sau acte brutale. Aceste zone, ce par a chema nefericirea umană, sunt, de fapt, zone încărcate cu toxine aurice.

Ceea ce noi numim natură este de fapt un efect şi nu o cauză. Cauza existenţei lumii materiale trebuie căutată pe un alt palier cosmic: în *lumea eterică.* Nimic nu poate exista în *lumea materială* fără a avea o cauză în *lumea eterică.* Ceea ce noi numim natură, de la formele de relief la vegetaţie, ţine de activitatea **Spiritului Pământului** şi a fiinţelor denumite **spirite ale naturii**.

Spiritele naturii sunt fiinţe aflate pe o altă spiră evolutivă decât oamenii, care au drept domeniu de manifestare tot ce ţine de natură. Existenţa **spiritelor naturii** a fost cunoscută din cele mai vechi timpuri. Toate vechile cărţi sacre au amintit, într-un fel sau în altul, despre activitatea lor. În epoca modernă, datorită aplecării către aspectele materiale ale existenţei, nu se mai ştie aproape nimic despre **spiritele naturii**, iar existenţa lor este ignorată total.

Spiritele naturii au diferite forme şi înfăţişări, fiind organizate într-o ierarhie foarte strictă. În funcţie de elementul în care se manifestă, **spiritele naturii** se împart în mai multe categorii: **spirite ale naturii** ce ţin de elementul *pământ,* **spirite ale naturii** ce ţin de elementul *apă,* **spirite ale naturii** ce ţin de elementul *foc,* **spirite ale naturii** ce ţin de elementul *aer.* Există, de asemenea, **spirite ale naturii** care se ocupă de anumite forme de relief, de vegetaţie sau de anumite locuri.

La fel ca şi îngerii, spiritele naturii pot fi clasificate în funcţie de mai multe sisteme de referinţă. Cea mai importantă clasificare este cea care ţine cont de poziţia spiritelor naturii faţă de **Planul lui Dumnezeu** de evoluţie a lumii.

În funcţie de poziţia faţă de **Planul lui Dumnezeu**, la fel ca şi îngerii, spiritele naturii pot fi împărţite în mai multe categorii. Prima mare categorie urmează **Planul lui Dumnezeu**, la fel ca **Fiii Luminii**. A doua mare categorie se opune **Planului lui Dumnezeu.** Spiritele naturii din această categorie s-au aliat cu *Fiii întunericului;* ele sunt spirite ale naturii rebele. În lumea eterică sunt numite *Lorehh.* În fine, a treia mare categorie este formată din *Lorehh-Ashpan,* spiritele naturii reîntoarse. La fel ca *Dree-Ashpan,* aceste din urmă spirite ale naturii sunt lipsite de trup de formă umanoidă.

Din cele trei categorii de spirite ale naturii, doar prima categorie, care respectă **Planul lui Dumnezeu** are atribuţii în ceea ce priveşte natura. Celelalte două categorii au fost „concediate" chiar în momentul răzvrătirii; ele nu mai au niciun fel de atribuţii în ceea ce priveşte cosmosul.

Nimic din ceea ce se petrece în vastul domeniu al naturii, nu ar putea exista fără activitatea, invizibilă pentru oameni, a **spiritelor naturii** care respectă **Planul lui Dumnezeu.** Numai datorită acţiunii specifice a **spiritelor naturii**, globul terestru este o planetă locuibilă şi locuită. Dacă am spune că plantele cresc şi se dezvoltă în *lumea materială* numai datorită acţiunii **spiritelor naturii**, care mai întâi le elaborează energetic în *lumea eterică,* iar apoi le manifestă în *lumea materială,* probabil că ar fi prea mult pentru concepţia naturaliştilor şi agronomilor moderni.

Ne mulţumim doar să spunem că procesul apariţiei vegetaţiei în *lumea materială* implică multe forţe cosmice şi, mai ales, implică o amplă activitate a *spiritelor naturii,* care respectă **Planul lui Dumnezeu** – singurele active în ceea ce priveşte natura. Pentru a răsări un simplu fir de iarbă, fir care dispare în momentul în care este călcat de o fiinţă, în *lumea eterică* se desfăşoară o activitate mai intensă decât în orice uzină din *lumea materială.* Natura, cu tot ce cuprinde ea, este o imensă uzină vie, în care lucrează miliarde de lucrători neştiuţi.

Ştiinţa actuală îşi face iluzii atunci când consideră că

munţii sunt simple îngrămădiri de bolovani, că apa curgătoare este doar o stare a materiei sau că şesurile şi câmpiile sunt funduri ale mărilor de odinioară. Toate elementele ce formează natura au în spate milioane şi milioane de **spirite ale naturii**, care le formează, le menţin, le ocrotesc şi, mai ales, se exprimă prin şi în ele. Dacă nu ar exista **spiritele naturii***,* nu ar exista viaţa minerală sau vegetală, iar pământul ar fi sterp şi gol. Totul ar rămâne la nivelul *infraeteric,* iar pământul ar semăna cu planeta Marte sau cu oricare altă planetă a sistemului solar.

Pământul, ca purtător al vieţii, este un ecosistem complex, care necesită activitatea a miliarde de fiinţe specializate, iar în acest context, ideea promovată adesea în ziua de astăzi, după care viaţa pe planeta albastră ar fi rezultatul fructificării unei şanse dintr-un miliard, este nu numai ilogică, ci şi imposibilă.

Cândva, oamenii erau în relaţii foarte apropiate cu **Ierarhia Fiilor Luminii**, după cum erau în relaţii foarte apropiate cu **spiritele naturii**. În timpurile străvechi, cele trei mari categorii de cetăţeni ai cosmosului, „regnuri” cum se mai spune – **fiinţele angelice, oamenii şi spiritele naturii** – conviețuiau în cosmosul spiritual, creaţie a lui **Dumnezeu**, şi participau, fiecare în măsura posibilităţilor şi a menirii lor, la buna desfăşurare a existenţei. A venit însă momentul în care oamenii s-au afundat în *lumea materială,* uitând de originea lor spirituală. În măsura în care au uitat de ei înşişi, oamenii au uitat de **Dumnezeu**, de lumea spirituală care este patria lor, de fiinţele angelice şi de bunii lor prieteni, spiritele naturii. Totuşi, **Dumnezeu**, lumea spirituală, fiinţele angelice sau spiritele naturii n-au uitat de oameni şi încearcă să-i ajute în toate momentele existenţei lor în *lumea materială.*

Deşi, cândva, erau buni prieteni cu **spiritele naturii** şi le înţelegeau misiunea, în actualul stadiu evolutiv, oamenii s-au cufundat într-o totală amnezie. În schimb, **spiritele naturii** sunt la datorie, facilitând existenţa

umană în *lumea materială.* Fără activitatea lor neîncetată, laborioasă şi tenace, natura s-ar fi topit ca o bucată de gheaţă sub razele arzătoare ale soarelui la amiază.

Activitatea de bază a **spiritelor naturii** a fost şi este, acum şi întotdeauna, îngrijirea a tot ce înseamnă natură: pământul ca planetă, solul, munţii, pădurile, iarba, florile, râurile, izvoarele, lacurile şi fluviile, aerul, norii sau activitatea focului.

Faţă de epocile străvechi, în care oamenii încă erau în armonie cu natura şi cu tot ce există, astăzi lucrurile s-au schimbat. Pe acest fundal, activitatea **spiritelor naturii** a cunoscut o modificare semnificativă; datorită schimbărilor aduse de activitatea omenească ecosistemului terestru, în afara atribuţiilor lor specifice, **spiritele naturii** încearcă să formeze noi punţi de legătură între oameni şi mediu şi să facă posibilă existenţa oamenilor în marele sistem al lumii materiale.

În ziua de astăzi, prin faptul că oamenii nu mai vibrează în consonanţă cu mediul, niciun element al naturii nu mai este în armonie cu ei: nici formele de relief, nici vegetaţia. Oricât ar fi oamenii îndrăgostiţi de natură, oricât ar căuta un loc liniştit, de unde să poată admira în voie o cascadă, un pârâu sau un vârf singuratic de munte, natura a devenit nocivă în raport cu structura aurică umană. Şi, de departe, cele mai nocive sunt locurile cele mai pitoreşti, cele mai „sălbatice”, cele mai pure, prin care rar trece picior de fiinţă omenească.

Orice structură vie emite şi recepţionează substanţă, energie şi informaţie. Natura întreagă, munţii, apele curgătoare, lacurile, copacii, văile au, fiecare, propria lor rezonanţă energetico-informaţională; frecvenţa vibratorie a naturii este atât de înaltă în comparaţie cu aurele umane încărcate de noxe negative, încât apare la un moment dat o incompatibilitate între ea şi fiinţele umane.

Oamenii au devenit astăzi atât de „virusaţi” energetico-informaţional încât, în mod firesc, potrivit legilor naturii, ar trebui să fie bulversaţi auric la contactul cu elementele naturii. Nu se întâmplă acest lucru datorită

faptului, poate uimitor, că **spiritele naturii** au grijă ca oamenii să nu păţească ceva atunci când se află în mijlocul naturii. Prin capacităţile lor specifice, **spiritele naturii** reglează structura energetico-informaţională a lumii vii, a vegetaţiei în primul rând, pentru ca oamenii să nu fie afectaţi auric la contactul cu ea.

Ceea ce se întâmplă – iar, acest aspect poate fi remarcat de către Eugen prin clarvedere – este straniu şi aproape neverosimil. Şi, cum am considerat că este cazul să oferim *toate* informaţiile rezultate din cercetarea lui Eugen prin intermediul clarvederii, trebuie spus că, atunci când oamenii se află în mijlocul naturii, **spiritele naturii** armonizează vibraţia energetică a elementelor din mediu cu vibraţia energetică a aurei oamenilor. Acest fapt se petrece în cazul fiecărui individ în parte, secundă de secundă.

Dacă **spiritele naturii** şi **îngerii veghetori** n-ar pregăti terenul înaintea activităţilor curente ale fiecărui individ în parte, potrivit dorinţelor sau nevoilor acestuia, haosul şi moartea s-ar înstăpâni peste *lumea materială.* Tocmai pentru a preîntâmpina multe evenimente nefericite, fiinţele protectoare ale oamenilor iau o serie de măsuri profilactice.

Astfel, înainte ca un om să înceapă o activitate sau o acţiune ce presupune o călătorie – de exemplu, o călătorie de afaceri sau de plăcere în afara habitatului cu care este, oarecum, în armonie –, cu două-trei zile înainte**, îngerii veghetori** şi **spiritele naturii** pregătesc terenul. Ei se deplasează cu două-trei zile înainte pe acelaşi traseu pe care va merge omul şi armonizează structura sa energetico-informaţională cu cea a mediului înconjurător. În *lumea eterică* se spune că fiinţele protectoare merg înaintea omului cu *„de 30 de ori 30 de paşi”.*

Această măsură profilactică se produce la toţi oamenii, fără excepţie; în caz contrar oamenii ar fi afectaţi auric. Faptul că fiinţele protectoare cunosc ce va face omul cu trei zile înainte ţine de un mare mister al cosmosului spiritual; acest mister are la bază decalajul spaţio-temporal

dintre *lumea materială* şi *lumea eterică.*

Cu toate că această procedură se aplică la toţi oamenii, pot apărea, uneori, accidente. Indiferent de eforturile fiinţelor protectoare, datorită liberului arbitru şi, mai ales, datorită încăpăţânării – cu toate că, undeva în adâncul sufletului său, simţea pericolul –, un om poate dori cu tot dinadinsul să meargă într-un anumit loc. În cazul în care locul ales pentru desfăşurarea unei activităţi nu este benefic şi nu poate fi armonizat cu structura sa energetico-informaţională, omul poate fi avertizat în vis. Din acest motiv, cel mai adesea, mulţi oameni, înainte de a pleca într-o călătorie, chiar în noaptea premergătoare, visează că au şi ajuns la destinaţie sau, dimpotrivă, visează că vor avea probleme pe drum. De fapt, ei sunt înştiinţaţi fie de faptul că „terenul” este curat – cu alte cuvinte, că nu vor avea probleme pe parcursul deplasării –, fie că trebuie să manifeste o vigilenţă sporită, datorită faptului că terenul este „accidentat” – cu alte cuvinte, că pot apărea zone încărcate cu noxe aurice, care, intrând în disonanţă aurică cu omul, îl pot predispune la accidente ori la evenimente neplăcute.

Dintre toate formele de relief, *câmpia* are rezonanţa energetico-informaţională cea mai joasă. Fiind elementul natural situat la cea mai mică altitudine, câmpiile se încarcă mereu cu noxe aurice provenite de la oameni, ajungând uneori să se comporte ca o oglindă şi să reflecte razele solare.

Noxele provenite de la oameni formează, adesea, o pâclă deasă. Uneori, pâcla formată din noxele provenite de la oameni este atât de compactă încât, la nivelul eteric sau infraeteric, împiedică lumina să pătrundă în sol. Factorii poluanţi rezultaţi din activitatea umană, în special cei proveniţi de la marile fabrici, infestează câmpiile, care nu mai produc roade în cantităţi îndestulătoare.

Pe timpul iernii, activitatea **spiritelor naturii** este redusă, astfel că influenţele dăunătoare asupra mediului se răsfrâng cu putere asupra oamenilor. Pe timpul iernii, când natura este în adormire, influenţele dăunătoare au o

acţiune puternică asupra aurei umane, în special asupra plaselor aurice ce separă corpurile aurei, producând bronşite, răceli şi gripe.

În schimb, pe timpul verii, activitatea **spiritelor naturii** este laborioasă. Dacă, pe timpul iernii, nu se mai observă structurile aurice ale vegetaţiei, pe timpul verii, sub acţiunea **spiritelor naturii**, câmpiile „explodează” într-un proces de creştere şi de maturizare.

S-a spus adesea că plantele posedă doar un **corp eteric**, dar, după cum Eugen poate remarca prin clarvedere, plantele posedă şi ceva ce s-ar putea numi *corp emoţional-astral.* Acest *corp emoţional-astral* este cel ce conferă plantelor o sensibilitate specifică. Totuşi, *corpul emoţional-astral* al plantelor nu se aseamănă cu cel uman. El este doar un corp auric, cu anumite caracteristici vibratorii, care intră în rezonanţă cu aura umană şi o influenţează.

Aura unui om care merge în natură, la iarbă verde, este influenţată de corpurile emoţional-astrale ale plantelor din jur. Aflat la „iarbă verde”, **corpul emoţional** al omului capătă o nuanţă verzuie, iar **corpul astral** una albăstruie, asemănătoare cerului senin.

Muntele este însă mult mai complex decât câmpia. Dacă şesul nu are o acţiune deosebit de intensă asupra aurei umane, nu acelaşi lucru se poate spune despre munţi. Dacă la câmpie sunt suficiente doar câteva **spirite ale naturii**, un munte – mai precis, un versant – poate avea cel puţin 400 de lucrători harnici, care se ocupă de buna funcţionare a tuturor aspectelor sale. La nivelul eteric corespunzător unui munte este întotdeauna o mare forfotă: **spiritele naturii** lucrează neîncetat, neobosit, invizibil pentru om, asigurând funcţionarea ireproşabilă a imensului ecosistem.

Din punct de vedere auric, muntele este mult mai periculos pentru om decât câmpia. Un versant posedă propriul său *corp emoţional-astral,* mult mai puternic decât cel al câmpiei. Intrând în raza aurică circumscrisă de un munte, oamenii ar fi bulversaţi auric foarte rapid fără

acţiunea **spiritelor naturii**.

În momentul în care o singură persoană se aventurează pe un versant, este imediat dublată de unul sau de mai multe **spirite ale naturii** – uneori pot fi numărate 20 de spirite ale naturii pentru un singur om – care armonizează aura omului cu cea a muntelui. În momentul în care omul pătrunde în aura muntelui, este rapid învăluit într-o pâclă deasă de culoare verde sau albastră, plăcut mirositoare, iar corpul său emoţional se colorează corespunzător.

Desigur, poate fi stânjenitor pentru om să afle, bunăoară, că în momentul în care străbate potecile umbroase ale unui verasant, fluierând vesel prinţe copaci, în jurul său este o mare forfotă: **spirite ale naturii** care vin şi pleacă foarte rapid sau **îngeri veghetori** care îl protejează auric. Ce să mai vorbim despre cei ce aduc stricăciuni ecosistemului terestru, rupând sau tăind copaci ori, cu atât mai grav, incendiind pădurea.

Chiar dacă cititorii pot fi uimiţi de acest fapt, ar trebui întrebaţi amatorii de drumeţii sau alpiniştii cu privire la impresiile pe care le încearcă în voiajurile lor. Astfel, la alpinişti sau la salvamontişti, oameni care trăiesc în acord cu mama natură, se realizează o simbioză între aura lor şi aura muntelui.

Uneori, la contactul unor astfel de oameni cu aura unui muntele se poate vorbi despre un fenomen puţin cunoscut: **corpul astral** al oamenilor este pătruns de formaţiuni energetice ce provin din aura muntelui. Când această simbioză este profundă, se petrece un fenomen uimitor: omul începe, instinctiv, să înţeleagă muntele. Pur şi simplu, muntele vorbeşte cu o voce foarte caldă şi învăluitoare, iar în acest caz „a vorbi” nu trebuie luat în sensul metaforic sau poetic, ci în sensul cel mai concret cu putinţă.

Munţii – în fapt, **spiritele conducătoare ale munţilor** –, la fel ca şi apele, pădurile sau văile, au o înţelepciune foarte profundă, care poate fi înţeleasă doar de cei care lucrează pe aceeaşi lungime de undă.

Astăzi, datorită acumulării noxelor aurice, oamenii nu mai pot înţelege limbajul **spiritelor** care conduc natura. În vechime, când simbioza dintre oameni şi natură era profundă, strămoşii noştri erau bine informaţi cu privire la cea ce se întâmpla în jurul lor, în lumea invizibilă şi acţionau în consecinţă. Înţelepciunea oamenilor din vechime era mult mai profundă decât credem noi astăzi, fiind, oarecum, împrumutată sau reflectată din mediul înconjurător.

Oamenii din zilele noastre nu mai înţeleg natura, fiind acoperiţi de noxe energetico-informaţionale; ei nu mai sunt capabili să înţeleagă nici măcar producţiile literare ale strămoşilor – basme, legende, snoave, doine, balade, strigături. Oamenii moderni nu mai pot pricepe nici faptul, destul de banal, că multe dintre evenimentele descrise în vechile producţii literare nu se raportează la *lumea materială,* ci la un domeniu al cosmosului spiritual populat de **spirite ale naturii**, care ar putea fi numite spiriduşi, zâne şi zâni, zmei, mume ale pădurii, nimfe, gnomi, salamandre, Sfarmă-Piatră, Strâmbă Lemne, Statu-Palmă-Barbă-Cot, Gerilă, Ochilă, Păsări-Lăţi-Lungilă, Setilă, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana, adică Sancta-Diana), Făt Frumos etc.

La rândul lor, *apele cugătoare,* mai ales cele nepoluate, au un efect benefic asupra oamenilor. Apele curgătoare emit un abur energetic frumos colorat şi plăcut mirositor, ce se propagă concentric până la o distanţă apreciabilă. Cel mai important efect al apelor curgătoare asupra oamenilor se poate remarca la chakre. Oamenii care locuiesc lângă apele curgătoare au chakrele mai luminoase.

În marea majoritate a cazurilor, noxele aurice se depun pe **corpul sufletesc** şi pe **corpul eteric**. De acolo, ele se propagă pe pereţii luminoşi ai chakrelor, pe petale, formând o membrană energetică întunecată. Noxele energetice, ce se aştern în straturi succesive pe suprafaţa petalelor chakrelor, sunt topite de acţiunea aburului energetic emis de apele curgătoare.

Din miile de stropi strălucitori ai aurelor apelor curgătoare se întrupează, la nivelul eteric, zeci de făpturi diafane, feminine – **spirite ale naturii** de apă, de o mare frumuseţe, care se manifestă aproape copilăreşte: strigă, se rotesc în aer, râd în hohote precum copiii. Ele încearcă uneori să vorbească cu oamenii.

De multe ori, oamenii aflaţi în vacanţă la malul apelor curgătoare sunt influenţaţi de **spiritele naturii** de apă, mai ales în somn. După un sejur petrecut la marginea apelor curgătoare, oamenii se întorc acasă odihniţi şi cu poftă de viaţă. Totuşi, oamenii al căror suflet este negativist, nu simt niciun fel de influenţă benefică.

Pădurile sunt elemente ale naturii cu o influenţă aurică benefică asupra oamenilor. Şi pădurile, la fel ca şi celelalte elemente ale naturii, sunt conduse de **spirite ale naturii**. Dacă, în celelalte elemente ale naturii, mai ales în munţi, **spiritele naturii** au forme preponderent masculine, în păduri, la fel ca în apropierea apelor, **spiritele naturii** au forme preponderent feminine, de o mare frumuseţe şi gingăşie.

Astfel, dacă s-ar alege printr-un vot unanim cea mai frumoasă femeie care există în lumea materială, tot nu ar putea ajunge la frumuseţea unui **spirit** conducător al unei păduri – denumit **Doamna Pădurii**.

Doamna Pădurii este ceea ce tradiţia populară desemnează prin termenul de *Zână,* iar expresia abia poate reda înfăţişarea perfectă a unei asemenea făpturi. **Doamna Pădurii** este însoţită permanent de un alai strălucitor de făpturi de o mare gingăşie, zâne ale pădurii, care se manifestă exuberant, prin râsete, cântece şi giumbuşlucuri.

Toţi oamenii care trec ocazional printr-o pădure, în drumeţie sau în excursie, sunt „atinşi” în spate, în regiunea umărului stâng, la nivelul **corpului sufletului** şi **corpului eteric**, de o dâră de lumină – ca o rază laser mai groasă – ce provine de la **Doamna Pădurii** şi de la alaiul ei zgomotos şi exuberant.

Raza de lumină provine de la **Doamna Pădurii** şi de

la întreaga pădure, pătrunde în spate, la nivelul omoplatului, chiar lângă umăr, se amestecă cu aura umană şi se scurge în pământ. Când dâra de lumină pătrunde în sol, se aude o sfârâitură, semn că noxele aurice ale omului sunt, în bună măsură, eliminate, iar aura este mai curată.

La nivelul **corpului sufletului**, în regiunea pieptului, există două pete întunecate, formate din noxe, pe care oamenii le amplifică mereu. Aceste noxe întunecate sunt rezultatul acumulării a doua sentimente umane distructive: **sentimentul de culpabilitate şi sentimentul că nu te iubeşte nimeni**. Prin acţiunea **Doamnei Pădurii**, cele două pete de la nivelul **corpului sufletului** sunt dizolvate treptat, iar oamenii se simt uşuraţi. Pădurea are efecte benefice şi asupra celor bolnavi de inimă, asupra celor cu afecţiuni pulmonare, precum şi asupra celor nevrotici.

La rândul său, *solul* este în conexiune directă cu oamenii şi cu evenimentele ce sau succedat pe suprafaţa sa. Calitatea solului poate fi măsurată auric pe o scală, începând de la solul gras, bun pentru agricultură, până la solul nisipos. La un capăt al scalei se află terenurile folosite pentru agricultură, iar la celălalt capăt se află deserturile.

Calitatea solului este sub influenţa directă a **spiritelor naturii** de pământ. În momentul în care noxele rezultate din activitatea umană determină solul să-şi piardă caracteristicile, **spiritele naturii** nu se mai pot exprima corespunzător; datorită acţiunilor distructive ale oamenilor, solul îşi pierde caracteristicile iniţiale, devenind nisip.

Pe solul gras, bun pentru agricultură, au trăit cândva oameni buni, curaţi la suflet. Solul gras reflectă un trecut în care s-au succedat oameni şi evenimente pozitive, fiind oglinda cristalizată a trecutului. Solul gras curăţă structura aurică umană – în special, **corpul emoţional şi corpul astral**. Oamenii care trăiesc pe acest tip de sol sunt robuşti, buni la suflet şi cu putere de muncă. Ţăranul legat de glia sa, de ogorul care-i oferă cele necesare traiului zilnic, este un exemplu elocvent pentru ce

înseamnă acţiunea solului gras asupra aurei umane.

Pe o altă treaptă a scalei se află locurile sterpe, care nu pot produce nimic, indiferent ce metodă modernă de agricultură s-ar folosi. De regulă, în locurile în care s-au desfăşurat cândva războaie şi vărsări de sânge, solul este arid. Geografia terestră poate fi interpretată în funcţie de mulţi factori şi nu doar în funcţie de caracteristicile fizico-chimice ale solului.

La capătul opus al scalei se află nisipul: plajele şi deşertul. Având în vedere atracţia plajelor şi a litoralurilor, atât de căutate pe timp de vară, nisipul pare la prima vedere benefic aurei umane. De fapt, nisipul are caracteristica prin excelenţă benefică de a asigura scurgerea noxelor acumulate. Totuşi, nisipul nu curăţă decât **corpul mental**, terenul de acţiune predilect al *fiinţelor luciferice,* ceea ce creează o senzaţie de relaxare. În schimb, nisipul afectează atât **corpul eteric**, cât şi **corpul spiritual**. Combinat însă cu acţiunea mării, nisipul are efecte curative.

În schimb, deserturile au efecte catastrofale pentru structura aurei umane. Oamenii care trăiesc mult timp în locuri nisipoase, în apropierea deşertului, se află sub mrejele **fiinţelor luciferice**; ei devin treptat atei, cruzi şi, datorită slabei potenţe sexuale generată de diminuarea caracteristicilor vitale ale **corpului eteric**, perverşi.

O consecinţă deloc neglijabilă a moştenirii aurice deficitare este faptul că, actualmente, pământul este atât de încărcat de noxe, încât schimbul energetic dintre oameni şi pământ nu mai funcţionează corespunzător. Cele mai ample schimburi energetice dintre aura oamenilor şi pământ au loc dimineaţa şi seara.

Dimineaţa şi seara, prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor şi din podul palmelor, oamenii ar trebui să elimine noxele aurice şi să se conecteze la energia telurică. Datorită faptului că trupul omului şi sistemul său auric nu mai vibrează în consonanţă cu natura, procesul se desfăşoară anevoios.

Influenţa mediului artificial

Un *loc* este, din punct de vedere auric, rezultatul tuturor fiinţelor umane care trăiesc acolo şi încă ceva în plus. Rezultanta vibratorie a unui loc are caracteristici proprii, în funcţie de luminozitate, culoare, miros şi sunet.

Există o relaţie de influenţare de tip *feedback* – conexiune aurică cu dublu sens – între structura aurică a omului şi structura aurică a unui loc; omul influenţează locul, iar locul influenţează omul.

Rezonanţa *locului de naştere,* a locului „natal", este prima influenţă aurică ce se aşterne peste structura aurică a unui om. De obicei, influenţa locului natal se depune, la nivelul **corpului sufletului**, de la gleznele picioarelor până la genunchi, ca un strat auric cu o grosime de aproximativ doi centimetri. Există, astfel, o diferenţă între culoarea **corpului sufletului** în zona picioarelor şi culoarea **corpului sufletului** în restului trupului.

Un alt loc ce influenţează puternic structura aurică a unui om este *locul de muncă.* Locul de muncă, în afara mijlocului de întreţinere pentru orice fiinţă umană, este un loc în care se acumulează adesea boli karmice.

Nivelul energetic al unui loc de muncă este dat de rezultanta energetică a tuturor membrilor care lucrează acolo. Fiecare persoană care lucrează într-un loc de muncă influenţează energetico-informaţional mediul şi pe semenii săi şi este influenţată, la rândul ei, de toţi ceilalţi. Relaţiile de invidie sau de ură între membrii unui loc de muncă au repercusiuni asupra mediului, asupra fiecărui membru în parte şi, în consecinţă, asupra afacerilor propriu-zise.

De exemplu, dacă într-un loc de muncă cineva doreşte să devină şef prin mijloace frauduloase – de exemplu, cu ajutorul intrigilor –, corpul său sufletesc se colorează cu o pâclă violetă întunecată în regiunea capului. Dacă unul dintre membrii locului de muncă vrea să-i manipuleze pe ceilalţi într-un scop anume, va căpăta o luminozitate de culoare roşie murdară în regiunea inimii. Dacă unul dintre membrii colectivului doreşte altuia răul fizic, se acoperă cu o energie neagră în regiunea

ombilicului. Dacă unul dintre membrii colectivului de muncă, datorită poziţiei ierarhice pe care o ocupă, doreşte să profite sexual de o colegă, fără a manifesta dragoste pentru ea, doar din ambiţia tâmpă de a se lăuda cu evenimentul, coapsele şi şoldurile i se acoperă cu o energie de culoare maron.

Dacă cineva activează mult timp într-un loc de muncă murdărit auric de invidie, promiscuitate sau ură, se acoperă, la rândul său, la nivelul **corpului sufletului**, cu o energie de culoare corespunzătoare şi, pe deasupra, capătă subit dureri în locurile sensibile.

Oraşele sunt cele mai mari acumulări de noxe negative în care poate pătrunde omul. Mediul marilor oraşe a devenit extrem de dăunător pentru aura omului. De departe, cele mai dăunătoare elemente create de oameni sunt acele invenţii moderne

— Fabricile –, care au efecte devastatoare asupra structurii aurice a oamenilor.

Marile fabrici şi, în special, aglomerările industriale sunt adevărate focare de infecţie pentru aura umană – fabricile sunt locuri unde se poate muri încet, dar sigur. Din punctul de vedere al efectului dăunător, **spiritele naturii** afirmă că noxele emanate de fabrici se aseamănă cu produsul auric rezultat în urma unor operaţiuni magice de mare amploare, realizate în trecut de *fiinţele luciferice* cu scopul de a sparge planurile cuantice.

Noxele emanate de fabrici – mai ales de acele fabrici care produc reziduuri chimice

— Au drept efect imediat intoxicarea trupului, dar şi mutilarea corpurilor aurice, cu efecte devastatoare de-a lungul unei perioade îndelungate. Trupul material suferă acţiunea directă a reziduurilor poluante, suferind un proces acut de îmbătrânire. Treptat, corpul fizic îşi pierde strălucirea firească, iar unele zone par a se estompa progresiv, semn că suportul eteric al ţesuturilor este pe cale de a se descompune.

După mulţi ani petrecuţi într-un mediu toxic, de exemplu în cazul vopsitorilor sau turnătorilor, trupul

material pare a se eroda într-un mod greu de înţeles. Într-un fel, corpul fizic pare să „urle”, emiţând un sunet foarte jos. La rândul ei, aura suferă un proces accentuat de dezintegrare. Privite după apusul Soarelui, corpurile aurei par a se decala în ceea ce priveşte poziţia în jurul **liniei divine**.

În astfel de cazuri, care nu se mai întâlnesc decât la persoanele care consumă droguri, se poate remarca un fenomen uimitor: **corpul eteric, corpul sufletului şi corpul duh**, care la omul obişnuit stau aliniate în jurul **liniei divine**, îşi modifică poziţia iniţială. Privit **prin clarvedere**, un astfel de om apare ca şi cum ar avea mai multe feţe, mai multe mâini, mai multe picioare. Fiecare corp interior, care reproduce într-o oarecare măsură structura corpului material, se manifestă ori în stânga, ori în dreapta, ori în spate, ori mult în faţă, astfel că omul pare un monstru.

La persoanele care consumă droguri, corpurile interioare, nu numai că sunt decalate din poziţia lor firească, dar „sparg” planurile cuantice în care „plutesc”, producând o puternică perturbare a structurii aurice generale. Mai mult decât atât, sub influenţa drogurilor, corpurile interioare devin conştiente înainte de vreme, fără însă a înţelege ceea ce întâmplă. Cum, pe de-o parte, corpurile aurice nu sunt suficient maturizate, iar pe de altă parte, planurile cuantice suferă o puternică distorsiune, ceea ce observă cei care consumă droguri este alterat.

Cel mai grav lucru la cei care consumă droguri este însă faptul că, corpurile aurice interioare – **corpul sufletesc şi corpul eteric** – intră în contact direct cu *Ashpan,* ceea ce este o adevărată catastrofă. În acest caz, *Ashpan* se manifestă direct, fiind vorba despre posedare, răstimp în care omul poate vorbi „în limbi”, în funcţie de dialectul prinderii aurice sau poate săvârşi acte necugetate grave.

Treptat, în urma unei cure de dezintoxicare, corpurile aurice interioare ale celor care au consumat droguii revin la starea iniţială, apoi se calează în planurile

lor cuantice. Rămân adeseori anumite sechele la nivelul **corpului eteric**, care se concretizează mai târziu în boli ale corpului material.

Capitolul 9

CONEXIUNI ŞI INFLUENŢE AURICE INTERUMANE

Conexiuni trupeşti

Nu numai mediul natural sau artificial influenţează oamenii; oamenii sunt, ei înşişi, focare de influenţă în cadrul relaţiilor ce se dezvoltă de-a lungul vieţii. De-a lungul existenţei cotidiene, între oameni se realizează ample conexiuni trupeşti şi aurice.

Cel mai elementar tip de conexiune aurică între doi oameni este acela care se stabileşte la nivelul primar al existenţei: **trupul fizic**.

Trupul fizic, care este energie condensată sau cristalizată, este elementul fundamental prin care omul se manifestă în *lumea materială* şi, în consecinţă, este cel susceptibil de a fi influenţat.

Conexiunile energetice care se stabilesc între trupurile materiale ale oamenilor reprezintă primul palier al conexiunilor dintre două fiinţe vii. Aici nu este vorba despre conexiunile dintre două aure, ci doar despre conexiunile ce se formează între două trupuri materiale.

Privite de către Eugen *prin clarvedere,* trupurile umane apar translucide, ca şi cum ar fi compuse din energie luminoasă. Datorită faptului că atomii materiali apar strălucitori atunci când sunt priviţi prin clarvedere, este de la sine înţeles că trupul omenesc emite o luminozitate specifică; această luminozitate nu este generată de aură, ci de atomii materiali.

În general, **conexiunile trupeşti** între două fiinţe vii se manifestă prin luminozitate, culoare, sunet şi miros. Aceste conexiuni se formează în urma apropierii trupeşti dintre două persoane. Conexiunile ce privesc existenţa primară a trupului se formează în urma unei „judecăţi” specifice, ce aparţine numai trupului ca substrat material al existenţei, în funcţie de un considerent ce poate fi tradus prin senzaţia brută de plăcere sau de neplăcere.

Factorii care influenţează cel mai pregnant trupul material sunt cei ce ţin de comoditate, de alimentaţie şi de sexualitate. Conexiunile ce privesc existenţa primară a trupului material pot fi împărţite în două categorii: plăcute şi neplăcute.

Conexiunile neplăcute ce privesc existenţa primară a trupului, de exemplu lipsa comodităţii, activitatea într-un mediu de muncă ostil sau neplăcut sau într-un colectiv neagreat creează, la nivelul structurii materiale a trupului, o reacţie de tip „arici”; această reacţie se manifestă printr-o luminozitate formată din mii şi mii de ace energetice ascuţite, ce par a fi orientate spre interiorul trupului, spre **spirit**.

Reacţia de tip „arici” apare şi în cazul în care un om se simte prost în compania altui om – de exemplu, în compania unui om al cărui trup miroase urât sau a unui om care, prin prezenţa sa, generează angoasă. În acele momente, s-ar putea spune că trupul se strânge în sine, celulă cu celulă, formând o reţea luminoasă de ace energetice foarte subţiri îndreptate spre interior, ca şi cum s-ar împotrivi elementului decizional principal, **spiritul**, cerându-i imperios să plece de acolo.

Mulţi oameni, cel puţin o dată în viaţă, au resimţit senzaţia neplăcută, ca şi cum ar fi fost săgetaţi de mii de ace. Această senzaţie apare şi în cazul în care comoditatea naturală a trupului nu este asigurată – de la acel obicei de a sta picior peste picior, la desfăşurarea unei activităţi într-un mediu neprielnic sau într-o poziţie incomodă.

În schimb, *conexiunile trupeşti plăcute* produc o adevărată desfătare, fie că este vorba de cauze ce ţin de comoditate, de locul de muncă, de alimentaţie sau de sexualitate. În toate aceste cazuri, la nivelul organelor trupeşti – aparatul digestiv, aparatul muscular sau aparatul sexual – se formează câmpuri de energie ce emit luminozităţi, culori, sunete şi mirosuri agreabile. Aceste câmpuri reflectă dorinţele omului la nivelul trupesc. Ele constituie temelia visurilor sau aspiraţiilor pe care le manifestă un om.

De exemplu, când omul vine acasă şi simte mirosul mâncării favorite, aparatul digestiv capătă o strălucire plăcută. Asemănător, când un bărbat observă pe stradă o femeie care-i place, câmpul dorinţelor din jurul organului fizic al sexului capătă o strălucire intensă, care se manifestă sub forma senzaţiei de fierbinţeală sau de căldură.

Conexiuni aurice propriu-zise

Dincolo de nivelul trupului fizic, la nivelul aurelor umane se înfiripă conexiuni directe, formate din cordoane de lumină. Acestea reprezintă al doilea tip de conexiuni care se stabilesc în cadrul relaţiilor dintre oameni; ele constituie ceea ce vom denumi mai departe a fi **conexiuni aurice propriu-zise**.

Conexiunile aurice propriu-zise sunt percepute prin clarvedere de către Eugen ca nişte cordoane de diferite grosimi, care se înfiripă între structurile aurice corespondente; ele apar ca nişte fire luminoase, compacte, de diferite grosimi, ce leagă o persoană de alta. Conexiunile aurice pot fi caracterizate prin luminozitate, culoare, sunet, miros şi vechime.

Conexiunile aurice de forma unor cordoane luminoase se înfiripă doar între structurile aurice corespondente. Din acest punct de vedere, se poate spune că există *două tipuri de conexiuni aurice luminoase.*

Primul tip de conexiuni aurice, de forma unor cordoane luminoase, se înfiripă între corpurile interioare ale aurei **–** între **sufletele, corpurile duh** sau **spirite**le a două persoane.

Al doilea tip de conexiuni aurice, de forma unor cordoane luminoase, se înfiripă între corpurile exterioare ale aurei **–** între **corpurile emoţionale, între corpurile astrale, între corpurile mentale sau între corpurile spirituale**. Conexiunile aurice se stabilesc şi între *chakre.*

Este interesant de remarcat faptul că, seara, după apusul Soarelui, cordoanele energetice luminoase îşi modifică aspectul, fiind vizibile ca nişte benzi energetice formate din mii şi mii de stropi fini.

Cordoanele de lumină care se stabilesc între **corpurile duh** a doi oameni indică faptul că oamenii respectivi se cunosc de mai multe încarnări şi că sunt, ca nivel evolutiv, oarecum apropiaţi, fiind întrucâtva „vecini” în *lumea de dincolo.*

Cordoanele de lumină care se stabilesc între **sufletele** (este vorba despre **corpul sufletului**a doi oameni indică faptul că aceşti oameni se cunosc de cel puţin două încarnări.

Cordoanele de lumină ce se formează între **corpurile aurice exterioare – emoţional, astral, mental intelectiv sau spiritual** – indică faptul că oamenii se cunosc doar din prezenta încarnare.

Conexiunile dintre corpurile duh ale oamenilor se realizează prin cordoane energetice ce au la bază **sunetul**; de altfel, **corpul duh** se manifestă prin **sunet**. La nivelul cuantic al **corpului duh**, sunetul se manifestă şi ca efect luminos, dar şi ca miros.

În schimb, **conexiunile dintre sufletele oamenilor** au drept caracteristică principală **mirosul**; aceste conexiuni se manifestă şi ca efect luminos, dar şi ca efect sonor. La rândul lor, **conexiunile luminoase pure** se realizează numai la nivelul corpurilor aurei exterioare.

După cum se poate remarca, fiecare dintre corpurile aurei posedă toate caracteristicile: **luminozitate, culoare, sunet, miros şi simţul vechimii**. Totuşi, în funcţie de nivelul său cuantic, fiecare dintre ele manifestă preponderent doar una din aceste caracteristici.

Astfel, **nivelul cuantic al corpul duh** este nivelul de manifestare al **sunetului**. Fără nicio îndoială, **corpul duh** posedă culoare, luminozitate, miros sau vechime, dar la acest nivel cuantic toate aceste caracteristici apar din manifestarea **sunetului**.

În schimb, *la* **nivelul sufletului** – la nivelul **corpului sufletului** – elementul definitoriu este **mirosul. Sufletul** posedă şi el un anumit sunet, o anumită luminozitate şi o anumită culoare, dar elementul de bază al **planului cuantic** respectiv este **mirosul**.

Spre deosebire de celelalte planuri cuantice, **la nivelul aurei exterioare – corpul emoţional, astral, mental** etc – elementul definitoriu este **lumina** şi, mai ales, **culoarea**. **Culoarea** este o modulaţie a **luminii**. Desigur, **corpurile aurei exterioare** posedă, fiecare, un sunet şi un miros anumit, însă la temelia manifestării lor stă lumina şi culoarea.

De altfel, mulţi clarvăzători pot remarca conexiunile luminoase dintre structurile aurei exterioare şi au impresia că sunt singurele posibile. Cu toate acestea, **conexiunile luminoase** ce se stabilesc între structurile aurei exterioare sunt cele mai joase forme de manifestare; ele sunt manifestările dorinţelor, emoţiilor şi gândurilor. Toate **conexiunile luminoase** dintre structurile aurei exterioare **(corpul emoţional, astral, mental** etc**)** – cele mai joase forme de manifestare ale schimburilor energetico-informaţionale dintre două persoane – denotă relaţii de interes ori relaţii bazate pe stări afective: respectul, frica, angoasa, comoditatea sau dorinţa de a obţine anumite avantaje materiale.

Fiecare tip de **cordon luminos** ce se formează între corpurile aurei exterioare posedă o anumită culoare, o anumită luminozitate, o anumită formă, un anumit sunet şi un anumit miros.

Din punct de vedere cromatic, cordoanele luminoase pot avea o multitudine de culori, în funcţie de natura relaţiei dintre persoanele în cauză. Unele cordoane aurice sunt aurii, altele sunt închise la culoare.

Din punct de vedere al mirosului, cordoanele de lumină pot avea cele mai diferite mirosuri posibile, multe dintre ele fiind întrucâtva asemănătoare cu parfumurile din *lumea materială.* Desigur, în cazul unor relaţii încordate între oameni, mirosurile sunt mai curând dezagreabile. Atunci când oamenii stau aproape unul de altul, mirosurile se amestecă, rezultând un miros comun.

Din punct de vedere sonor, cordoanele aurice emit mii şi mii de melodii. Fiecare individ are propria sa melodie interioară, în funcţie de starea de moment.

Caracteristicile cordoanelor aurice – luminozitatea, coloritul, mirosul şi sunetul – se modifică de la un moment la altul, de la o stare la alta. Fiecărei nuanţe de culoare îi corespunde un miros şi un sunet specifice.

Porţile de comunicare

Cordoanele aurice se stabilesc prin intermediul unor **porţi de comunicare**, care arată ca nişte cornete cu diametrul de maxim un centimetru – asemănătoare cornetelor de îngheţată. Ca aspect general, o **poartă de comunicare** este, întrucâtva, asemănătoare unei chakre. **Porţile de comunicare** se formează la interfaţa structurii aurice.

Porţile de comunicare sunt de două feluri: **de recepţie şi de emisie**. **Porţile de comunicare de emisie** au forma unor mici cornete cu vârful în exterior; **porţile de comunicare de recepţie** au forma unor mici cornete cu baza în exterior. Din porţile de comunicare se dezvoltă **cordoanele luminoase**.

În cazul întâlnirii a doi oameni, **cordoanele de legătură** luminoase se formează inconştient, după o logică specifică. Întotdeauna, **cordoanele de legătură** pornesc de la persoanele cu nivel evolutiv mai mic către persoanele cu nivel evolutiv mai mare. Ca regulă generală, cei cu nivel evolutiv mai mic au tendinţa de a fi primii care „explorează” aura vecinului. Oamenii cu nivelul evolutiv mai mic îşi formează, inconştient, **porţile de comunicare**, din care pornesc **cordoanele luminoase**.

Cei care posedă nivelul evolutiv mai mic – deci un **corp duh** mai slab evoluat, de exemplu culoarea roşie, portocalie sau galbenă, până la galben 5 –, sunt foarte „curioşi” energetic şi caută să investigheze ceea ce încă nu sunt şi, deci, ceea ce încă n-au experimentat. Oamenii mai evoluaţi, cu un **corp duh** mai înalt – de exemplu, cei de la galben 6 – 7 în sus sau cei care posedă culoarea aurie sau albastră a **corpului duh** – nu au acest tip de curiozitate.

Procesul formării unui cordon de lumină este următorul. Aflat în faţa unei persoane, necunoscute sau cunoscute, cel cu nivelul mai mic îşi formează instantaneu

o **poartă de comunicare** de forma unui cornet. Această poartă se formează chiar la interfaţa structurii sale aurice. **Poarta de comunicare de emisie**, de forma unui cornet, are vârful orientat spre aura vecină.

În doar câteva fracţiuni de secundă, din **poarta de comunicare** izvorăşte o lumină-laser, de forma unui **cordon strălucitor**. Cu viteza fulgerului, cordonul de lumină se propagă prin aer până ce se conectează la aura celeilalte persoane.

Structura aurei celeilalte persoane reacţionează instantaneu, formându-şi o **poartă de comunicare de recepţie**, de forma unui cornet cu baza orientată spre aura primului. Între cele două structuri aurice şi între cele două **porţi de comunicare** se formează astfel un **cordon luminos**.

Prin intermediul energiilor modulate informaţional transmise prin **porţile de comunicare**, fiecare simte instinctiv adevărul despre celălalt, iar acest fapt se traduce prin sentimente difuze de bucurie, tristeţe, furie, pericol, frică etc. De fapt, cel capabil să „metabolizeze" inconştient informaţiile primite şi să le transforme în impresii sau intuiţii neverbalizate este întotdeauna individul care posedă un nivel evolutiv mai înalt.

Primul care emite un semnal luminos este întotdeauna persoana mai slabă din punct de vedere evolutiv, dar legăturile energetico-informaţionale influenţează ambii indivizi. În general, energiile modulate informaţional care se transmit între doi indivizi se scurg ulterior în pământ prin intermediul chakrei de *„împământare"* – chakra situată sub tălpile picioarelor. În cele mai multe cazuri, persoana cea mai evoluată devine, automat, *canal de împământare.*

Într-o relaţie de prietenie – cu precădere în cazul cuplurilor, în care intervin şi relaţii sexuale – cel mai evoluat devine astfel un *canal de împământare,* prin care o parte din noxele celui mai slab evoluat se scurg în pământ. Cel evoluat preia o parte din noxele celui mai slab, şi le elimină prin chakra situată sub tălpile picioarelor. Acesta

este motivul pentru care, într-o relaţie de cuplu, unul dintre parteneri suferă mai mult şi are sentimentul că a intrat în „jocuri” ale destinului care nu-l privesc sau pe care nu le doreşte.

Este lesne de înţeles faptul că astfel de conexiuni aurice se realizează ori de câte ori un om intră în contact auric cu altul, în cazul întâlnirilor de scurtă sau de lungă durată. Astfel de întâlniri au loc ceas de ceas, zi de zi, de-a lungul întregii vieţi.

Energiile remanente nu rămân multă vreme stocate în aură. Toate reziduurile rezultate din contactele interumane prin formarea corzilor de legătură se scurg în pământ, prin intermediul chakrei de împământare situată sub tălpi.

În cazul în care ar stoca auric, de-a lungul vieţii, toate energiile modulate informaţional rezultate din contactele aurice, oamenii s-ar îmbolnăvi.

Cordoanele de lumină

De-a lungul existenţei, între oameni se înfiripă o mulţime de cordoane luminoase; unele durează foarte puţin, în timp ce altele sunt mai persistente. Cordoanele de lumină se formează la nivel de familie, între frate şi soră, între veri, între vecini, prieteni sau colegi de muncă.

Toate cordoanele luminoase care se formează între corpurile aurei exterioare – la nivel emoţional, astral şi mental – au drept element definitoriu lumina şi culoarea. Ele sunt bazate pe *dorinţe.* Unele dorinţe se materializează, în timp ce altele nu prind viaţă.

Cordoanele luminoase care se formează între corpurile aurei exterioare pot fi împărţite în trei categorii distincte: cordoane luminoase de tip fluviu, unicolore sau multicolore, care indică cu multă precizie tipul relaţiei – de interes material, intelectual sau sexual –, cordoane luminoase de tip ace de lumină şi cordoane luminoase de tip puncte de lumină.

Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt formate din linii neîntrerupte de lumină; ele se realizează între două persoane, pe baza unor interese ce ţin de aspectul

material. Acest tip de cordoane reflectă relaţiile legate de existenţa cotidiană: afaceri, relaţii ce se stabilesc la locul de muncă, relaţii sexuale etc.

Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt de două feluri: unicolore şi multicolore. Cordoanele luminoase de tip fluviu unicolore reprezinte dorinţe nematerializate, în timp ce cordoanele luminoase de tip fluviu multicolore reprezintă dorinţe materializate parţial sau total.

Cordoanele de tip ace de lumină se manifestă în cazul relaţiilor interumane situate dincolo de dorinţa sexuală. Acest tip de cordon luminos apare în cazul în care caracteristicile corpurilor interioare ale ambelor persoane – de exemplu, *sunetul* corpului duh sau *mirosul* sufletului –, sunt apropiate şi vibrează la unison.

În general, cordoanele luminoase tip ace de lumină se întâlnesc mai ales în relaţiile părinţi-copii, în condiţiile în care copiii nu au depăşit vârsta de patru-cinci ani.

Există şi persoane care emit corzi luminoase de tip ace de lumină din regiunea pieptului, dar în acest caz avem de-a face cu persoane care-şi formează singure, de mai multe ori pe zi, plasele mesianice. Ele par a avea în mijlocul pieptului un soare, care emite raze formate din mii şi mii de ace strălucitoare.

Cordoanele formate din puncte luminoase sunt compuse dintr-o energie intensă de forma unei pulberi foarte fine, colorată divers. Prin aceste cordoane de lumină – care apar destul de rar – oamenii încarnaţi iau legătura cu persoanele decorporate sau cu fiinţele îngereşti.

Acelaşi fenomen, dar la altă scară, se poate remarca la icoanele din bisericile creştine, care emit cordoane de lumină foarte ample către credincioşi.

Senzaţia rezultată din acţiunea acestui tip de corzi luminoase poate fi comparată cu senzaţia rezultată din îmbrăţişările călduroase, mângâierile tandre sau din strângerile de mână prieteneşti.

Imprintinguri aurice

Cele mai profunde conexiuni aurice se formează în cadrul relaţiilor de familie. Conexiunile aurice din

cadrul unei familii cuprind toate acele legături energetico-informaţionale, care se stabilesc între membrii înrudiţi prin sânge sau prin alianţă. Din acest punct de vedere, cele mai importante sunt relaţiile care se stabilesc între părinţi şi copii.

Relaţia părinţi-copil este relaţia de bază în societatea actuală. Relaţia dintre părinţi şi copil începe cu mult timp înainte de naşterea copilului şi se continuă pe parcursul mai multor ani. Numai convieţuirea armonioasă între părinţi şi copil poate duce la formarea unei aure corespunzătoare la copil.

Înainte de formarea definitivă a embrionului, se formează primele conexiuni între părinţi şi copil. Primele conexiuni sunt cele **de sunet**, care se înfiripă între **corpurile duh** ale părinţilor şi copilului. Când copilul este deja în stadiul embrionar se stabilesc **conexiuni aurice de miros**, iar după naştere se stabilesc **conexiuni aurice de culoare**, la nivelul aurei exterioare.

O primă analiză, din punctul de vedere al alchimiei aurice a naşterii unui copil conduce la concluzia că nu copiii sunt influenţaţi de părinţi, *ci* **părinţii sunt influenţaţi de copii.**

Desigur, această primă concluzie poate părea ciudată şi, de fapt, chiar este, dar nu este nimic în comparaţie cu perplexitatea care poate fi generată de a doua concluzie: **nu numai că părinţii sunt influenţaţi de copii, dar copiii sunt cei care, din punct de vedere auric, blochează procesul evolutiv auric al părinţilor până la formarea completă a propriei lor aure.**

Astfel, cel puţin o perioadă de timp, **un copil arată, din punctul de vedere al dinamicii aurei, cum ar fi arătat părinţii dacă nu l-ar fi conceput.**

În perioada prenatală are loc un schimb energetico-informaţional între **corpurile duh** ale mamei şi ale copilului. Impulsul încarnării începe de la **spiritul** copilului, care-şi formează încet şi laborios învelişurile aurice, în conformitate cu ceea ce este el însuşi, dar în armonie şi cu structura energetico-informaţională a

mamei. Acest impuls se datorează necesităţii de a vibra în consonanţă cu mama în momentul naşterii. Astfel, pe baza informaţiilor primite de la mamă, **spiritul** copilului îşi adaptează energetic **corpul duh**, pentru a se putea încarna în trupul ei.

Totul se realizează la nivelul cuantic al **spiritului** şi al **corpului duh**, după o ştiinţă care n-are nimic terestru şi în care totul este calculat, din punct de vedere energetic, până în cel mai mic detaliu. Tot acest proces uimitor şi migălos durează până la încarnarea în *lumea materială,* adică până la naşterea propriu-zisă.

După naştere, între copil şi mamă au loc **conexiuni de sunet**. Conexiunile de **sunet** provoacă anumite reacţii foarte stranii între mamă şi copil. Când sunt faţă în faţă, mama şi copilul – mai ales când este vorba despre o fiică – suferă anumite distorsiuni la nivelul **corpului sufletului**, mai ales în regiunea feţei. Între **corpul sufletesc** al mamei şi al copilului apare un efect optic ciudat: cele două chipuri par să interfereze foarte rapid, de foarte multe ori. Pare că cele două persoane, ca imagine a feţei întipărită la nivelul **corpului sufletului**, îşi schimbă repede locurile. Această iluzie optică este generată de **conexiunea de sunet***,* care poate fi percepută ca un fâlfâit rapid de aripi. Prin conexiunile de sunet se transmit stările afective şi gândurile între mamă şi copii. Mamele care nu şi-au dorit copiii, nu sunt capabile să lege acest tip de conexiuni.

În funcţie de caracteristicile **cordoanelor luminoase** formate în copilărie, se vor modela relaţiile individului cu semenii la maturitate. Analiza cordoanelor luminoase la copii poate conduce la prognozarea tipului de caracter care se va dezvolta la maturitate. Evenimentele din copilărie, în special cele desfăşurate până la vârsta de patru-cinci ani, sunt decisive pentru întreaga existenţă.

Printre **cordoanele luminoase** formate în copilărie, există unele care reflectă o atracţie sexuală inconştientă faţă de părintele de sex opus; aceste **cordoane luminoase** formate în copilărie între copil şi părintele de sex opus demonstrează faptul că, cel puţin la un anumit nivel,

complexul lui Oedip este un fapt real.

Foarte importantă, la maturitate, este alegerea partenerilor; atât a partenerului de viaţă – soţia –, cât şi a partenerilor de muncă sau de afaceri. De departe, la maturitate, cea mai importantă alegere a unui om este cea a partenerului cu care se va căsători. Din acest punct de vedere, **cordoanele luminoase** formate în copilărie, care reflectă relaţiile cu părintele de acelaşi sex, dar mai ales relaţiile cu părintele de sex opus, sunt definitorii. Imaginile mentale formate în urma conexiunilor aurice din copilărie acţionează ca nişte **imprintinguri aurice**, ca nişte **amprente**, care au tendinţa de a se actualiza mereu.

Cercetarea **cordoanelor luminoase** realizate în copilărie indică foarte clar faptul că bărbaţii se vor căsători cu acele femei care se aseamănă ca **miros, sunet şi culoare** cu mama, iar femeile se vor căsători cu acei bărbaţi care se aseamănă ca **miros, sunet şi culoare** cu tatăl. De fapt, alegerea partenerilor se face în funcţie de trei mari sisteme de referinţă: **sunetul, mirosul şi lumina** sau avatarul ei ultim, **imaginea**.

Sunetul este principalul canal de comunicare aurică între oameni. Sunetul este specific **corpului duh**, iar cel care face alegerea caută instinctiv un partener cu un **corp duh** apropiat energetic.

Mirosul ţine de **suflet**; prin urmare, nivelul energetic al celor doi parteneri trebuie să fie apropiat pentru a colabora sau pentru a coabita împreună.

În sfârşit, *imaginea* – care este specifică **trupului material**, căci trupul este lumină cristalizată – trebuie să se „acordeze” cu dorinţele inconştiente, cu *imprintingurile* formate în copilărie, ale celui care alege. Un **suflet** este atras de alt **suflet**, datorită *imprintingurilor* aurice dobândite în copilărie.

Un element foarte important de luat în considerare în alegerea partenerului, la maturitate, este reamintirea instinctivă, printr-un flash cognitiv foarte rapid, **a imaginii pe care acel om a avut-o, la pubertate sau în copilărie, în momentul primei ejaculări la bărbaţi sau**

a primului orgasm la femei.

Aici nu este vorba despre prima relaţie sexuală cu un partener, ci despre prima ejaculare sau primul orgasm, mai mult sau mai puţin involuntare, ce au loc, foarte devreme, în copilărie.

Trebuie spus, în premieră, un fapt foarte important, care poate aduce o lumină clarficatoare asupra acestui subiect delicat: **corpul astral, ca element auric, se definitivează complet abia în momentul primei ejaculări sau în momentul primului orgasm.**

Până în acel moment, nu se putea vorbi decât despre *planul cuantic astral;* până la prima ejaculare, *planul cuantic astral* este format dintr-un amalgam de vârtejuri energetice fără contur precis. Abia după acest eveniment se formează complet **corpul astral.**

Într-un fel, prima ejaculare sau primul orgasm – chiar şi cele nocturne, inconştiente şi involuntare – imprimă în suflet o anumită imagine. Această imagine va fi, ulterior, căutată cu obstinaţie de-a lungul vieţii. Imaginea formată în copilărie se află la temelia manifestării **corpului astral**, de-a lungul întregii existenţe. Ea este *imprintingul primordial,* pe care omul doreşte să o actualizeze cu orice partener.

Este important de remarcat şi faptul că, la maturitate, atunci când realizează un act sexual, omul are ca model nu persoana pe care o are alături, ci imaginea primară

— *Imprintingul primordial* –, *cea* formată în momentul primei ejaculări sau a primului orgasm. Întrucât aceste evenimente marchează definitivarea formării **corpului astral**, este evident că orice repetare ulterioară a actului sexual se raportează la imaginea formată *ab origine.*

Astfel, de-a lungul existenţei în *lumea materială,* un **suflet** este atras de acel partener care se aseamănă cu imaginea formată în momentul primei ejaculări la bărbaţi şi a primului orgasm la femeie. În funcţie de imaginea mentală primară, omul caută partenera de viaţă, iar acest

fapt îi marchează destinul.

În momentul ejaculării sau orgasmului la orice persoană matură, **corpul conştiinţei** se mută pe primul nivel al **corpului astral**; în mod normal, fixarea **corpului conştiinţei** pe primul nivel al **corpului astral** se realizează doar în momentul în care omul visează.

Trăsnet între două inimi

Interesant şi ilustrativ este şi modul de prezentare a structurii aurei umane *în cazul întâlnirii dintre două persoane de sex opus.*

Întâlnirile romantice dintre două persoane încep prin stabilirea unor **cordoane luminoase** şi prin modificarea coloritului aurei feţei ambilor parteneri – care se traduc şi printr-o luminozitate specială a fizionomiei.

La primele două-trei întâlniri, corzile ce provin de la unul dintre parteneri – cel mai motivat – „asaltează" aura celuilalt partener, care, pentru câtva timp, îşi schimbă coloritul la nivelul corpurilor aurice exterioare şi la nivelul **corpului sufletului**.

În cazul în care **cordoanele luminoase** provenite de la nivelul corpurilor aurice exterioare ale celor doi parteneri se unesc, înseamnă că se plac, în primul rând, la nivelul fizic, ca imagine materială – lumină cristalizată.

Acest moment este mirific: **cordoanele luminoase** zbârnâie prin aer, pentru a se uni undeva la mijlocul distanţei dintre parteneri într-o mulţime de noduri, formând alte şi alte îmbinări de diferite culori, forme geometrice, sunete şi mirosuri. Sunetul atingerii dintre două corzi luminoase se aseamănă cu trăsnetul ce precede furtuna. Din acest punct inedit de vedere, expresia „trăsnet între două inimi" poate fi mai mult decât un titlu de telenovelă; el exprimă, cel puţin pentru clarvedere, un adevăr incontestabil.

În cazul întâlnirii între două persoane de sex opus se produce, deseori, un incident neplăcut. Acest incident se datorează acelui partener care are la activ mai multe eşecuri în dragoste.

Să dăm un exemplu. Să convenim că partenerul care

are cele mai multe eşecuri în dragoste este o femeie. Se întâmplă deseori, la multe femei, că imaginea mentală deja formată, ca *imprinting* fundamental al *corpului astral,* cristalizată cu mult timp în urmă, în timpul primului orgasm, să nu se potrivească cu imaginea fizică a bărbatului din faţa ei. După o scurtă clipă de „visare”, în care **corpul conştiinţei** se mută automat la nivelul **corpului astral***,* femeia poate lua decizia instinctivă de a respinge avansurile bărbatului, realizate prin intermediul corzilor aurice.

În momentul în care bărbatul lansează corzile luminoase, femeia contraatacă brusc, mutându-şi **corpul conştiinţei** la nivelul **corpului astral**. În acel moment, datorită rezonanţei de aceeaşi polaritate – negativă sau pozitivă, după caz – corzile trimise de bărbat se blochează şi sunt oprite în „platoşa” formată de femeie la marginea **corpului astral**, ceea ce duce la un sentiment de respingere instinctivă.

Apare astfel un fel de durere aurică la bărbat, ceea ce generează un sentiment de frustrare. Instantaneu, se dezgroapă „securea războiului”, iar fiecare dintre parteneri îşi aminteşte de toate eşecurile trecute, ceea ce generează o dorinţă de răzbunare.

Această dorinţă de răzbunare – pe tot ce ţine de elementul feminin pentru bărbaţi şi pe tot ce ţine de elementul masculin pentru femei – este una din slăbiciunile majore ce marchează destinul personal al multor oameni. Dorinţa de răzbunare stă la baza tuturor traumelor unui cuplu: bătăi între soţi, jigniri, divorţuri.

La nivelul **corpului sufletului**, această boală arată ca o pată concavă, de culoare neagră, cu diametrul între cinci şi zece centimetri, ce atrage şi „înghite” lumină ca o gaură neagră. De cele mai multe ori, această pată este poziţionată în dreptul chakrei orgoliului din partea dreaptă, fiind vizibilă uneori şi în dreptul chakrei *anahata.*

În cazul unui incident de o asemenea natură, petrecut între doi parteneri, situaţia poate fi detensionată prin intermediul comunicării prin voce. *Vocea umană* are o

importanţă deosebită în dinamica relaţiilor interumane. Cu toate că mulţi oameni au impresia că pot minţi verbal foarte uşor, vocea este cel mai greu de modulat; astfel, chiar şi în cazul unei prefăcătorii, adevărul se simte foarte repede. Nu te poţi preface prin voce fără să dai de bănuit, chiar dacă eşti actor foarte bun şi scenariul pare a fi bine construit.

Vocea, elementul sonor, poate face ca – în cazul prezentat – **corpul conştiinţei** femeii să se retragă de la marginea **corpului astral**, iar corzile luminoase ale bărbatului să se manifeste normal, continuându-şi „cercetarea”.

La rândul ei**,** femeia începe propria sa cercetare, lansându-şi propriile corzi aurice, semn că „înnodarea” unei relaţii de amiciţie nu este departe.

Un tramvai numit… dorinţă

În momentul întâlnirii a doua persoane, care stau una lângă alta mai mult de un minut, aurele lor se contopesc, formând formaţiuni înalt vibratorii, care emit la rândul lor culori, sunete, mirosuri specifice, în funcţie de natura relaţiei dintre ele. Aceste formaţiuni înalt vibratorii indică cu precizie natura relaţiei dintre cele două persoane.

În cazul în care una dintre cele două persoane minte sau caută să înşele, formaţiunile energetice capătă culori întunecate: gri, maron închis sau negru, de diferite nuanţe şi străluciri. Gelozia se manifestă printr-o nuanţă de negru, lăcomia printr-o nuanţă de gri, plăcerea de a manipula sau de a păcăli se manifestă prin culoarea maron, iar mândria se manifestă printr-o nuanţă rezultată din amestecul culorii maron cu negru.

Dacă persoanele care se întâlnesc sunt „normale”, iar relaţiile dintre ele pot fi încadrate în categoria *fair play,* se produce o compatibilitate aurică; concomitent, se realizează o aureolă comună, de forma unei inimi sau a unui glob terestru luminos, frumos colorat, bombat la capete.

Aceeaşi structură aurică comună se înfiripă şi în momentul în care, la nivelul **corpului duh** sau la nivelul

sufletului, între doi parteneri de sex opus apare o compatibilitate de sunet şi, respectiv, de miros. Această structură aurică comună, ce seamănă cu un con, cu vârful în sus şi cu baza scobită, în formă de inimă, care acoperă ca o cupolă ambii parteneri se formează şi în cazul în care există o compatibilitate emoţională, astrală sau mentală.

Această structură comună în formă de inimă apare şi atunci când cei doi doi parteneri se comportă în conformitate cu *Firea lucrurilor – Ordinea cosmică* – şi *trăiesc în adevăr.* Inima este forma arhetipală a structurii aurice a primului om care a apărut în **corp duh (**nu este vorba despre Adam material, ci despre Shantiah), dar şi forma arhetipală aurică în care se manifestă fiinţele angelice din categoria **Fiilor Luminii.**

O structură aurică comună în formă de inimă apare şi în momentul oficierii căsătoriei religioase (este, desigur, vorba despre căsătoria a doua persoane de sex opus). În urma oficierii căsătoriei religioase, structura aurică comună de forma unei inimi dobândeşte culoarea trandafirie. În cazul în care femeia este mai în vârstă decât soţul, această structură aurică de forma unei inimi are culoarea verde foarte deschis.

Formarea prin intermediul ceremoniei religioase a cupolei aurice comune reprezintă ceea ce Biserica creştină numeşte *sfânta taină a căsătoriei.*

Întotdeauna, structura în formă de inimă se realizează prin intermediul femeii. Structură aurică comună în formă de inimă durează până când *femeia minte pentru prima dată prin intermediul vocii.* Întrucât această structură aurică se formează numai prin intermediul femeii, dispare tot prin intermediul femeii. O dată pierdută prin rostirea cu voce tare a unui neadevăr, această structură nu mai apare niciodată.

Se întâmplă adesea ca această structură să dispară chiar în ziua căsătoriei, uneori în prima oră de după căsătorie. Prima minciună spusă înseamnă, de fapt, ieşirea dintr-o umbrelă protectoare unică, care ar fi adus multă fericire unui cuplu.

În cadrul unor relaţii corecte, în timp, cupolă aurică comună în formă de inimă ce se formează între soţi dobândeşte un caracter permanant. Totuşi, este evident că viaţa nu este roz pentru nimeni şi că, în cadrul unei relaţii de lungă durată, apar deseori disfuncţii. Toate disfuncţiile creează scurt-circuite energetice, care deformează cupola aurică comună. Unul dintre soţi devine întotdeauna element pasiv, iar celălalt element activ. Unul este mai puternic, altul este mai slab. Întotdeauna, unul dintre ei suferă mai mult decât celălalt.

Acel... tramvai numit *dorinţă,* care opreşte în toate staţiile umane, reprezintă principalul motiv al acumulării noxelor aurice negative şi al distrugerii comuniunii realizată prin cupolă aurică comună în formă de inimă. Toate sentimentele şi gândurile oamenilor, toate dorinţele, conştientizate sau nu, refulate sau nu – ură, invidie, duşmănie, mândrie –, se reflectă auric prin pete închise ce pătează cupola aurică comună în formă de inimă.

Cununia religioasă a unui cuplu este un eveniment important nu numai în planul social. Dincolo de aspectele strict sociale, **cununia religioasă** implică, pe lângă formarea cupolei în formă de inimioară, echilibrarea karmei celor doi parteneri după principiul complementarităţii **Putere mare-Putere mică** sau **Thent Thint 3 Şi Bemol** (descris în cartea *Omul în afara trupului*).

La fel ca toate celelalte evenimente importante din viaţa oamenilor, **cununia religioasă** necesită o ceremonie specială în *lumea eterică.* Ceremonia din *lumea eterică* se desfăşoară paralel cu cea desfăşurată în bisericile creştine din lumea materială.

În *lumea eterică,* cununia religioasă are parte de o participare destul de restrânsă, dar foarte aleasă. La ceremonia religioasă a căsătoriei, în *lumea eterică,* participă **Iisus Hristos, Îngerul Gabriel, Îngerii Veghetori** ai fiecăruia dintre cei doi miri, Şefii de plan – **Fetiţele-Puteri** – şi **spiritele naturii** legaţi de ei.

În faţa şi în spatele cuplului apar alte două fiinţe

angelice cu înfăţişare feminină, care-i însoţesc pe miri în toată perioada ritualului. Cele două fiinţe feminine au un aspect asemănător zânelor; ele sunt purtate în lectici şi însoţite de un numeros alai format de **spirite ale naturii** care aruncă flori din coşuleţe în jurul mirilor. De-a lungul căsniciei, cele două fiinţe angelice feminine apar în cele mai dificile momente ale cuplului. De aceea, pe drept cuvânt, ele pot fi numite „**Stăpânele casei**”.

Ritualul care se desfăşoară în *lumea eterică* este, oarecum, asemănător căsătoriilor din Evul Mediu, de la marile curţi regale.

În momentul căsătoriei, imediat după cei doi soţi spun „DA” în faţa preotului, se produce la ambii parteneri activarea petalelor unor chakre, care până atunci erau în stare latentă – petalele echivalente atributului de soţ sau de soţie.

Imediat după ce spun „DA” în faţa preotului, aurele individuale se unesc, formându-se aura comună în formă de inimioară.

Regula celor 21 de paşi

Aura unui individ poate fi numită *aură personală,* în timp ce aura mai multor indivizi ce trăiesc într-un loc poate fi numită *aură comună.*

Aura comună este rezultanta vectorială a aurelor indivizilor ce îşi desfăşoară activitatea într-un anumit loc: de exemplu, într-un loc de muncă, într-o locuinţă, într-un cartier, într-un oraş etc.

Un om este învăluit într-o sferă aurică. În mijloc se află nucleul care este corpul fizic, iar concentric, până la o anumită distanţă în jur – rar mai mare de trei-cinci metri –, se întinde aura exterioară.

La fel ca în cazul omului, fiecare loc din marile oraşe – locuinţe, blocuri, magazine, restaurante, hoteluri etc –, are propria sa aură; aura comună apare clarvederii lui Eugen ca o ceaţă, de forma unui balon ce învăluie locul respectiv. Acelaşi lucru se poate afirma despre un cartier, despre un sat, despre un oraş sau despre o metropolă.

În funcţie de calitatea oamenilor care-şi desfăşoară

activitatea în acele locuri, aura comună poate fi caracterizată prin luminozitate, culoare, sunet, miros şi vechime. Este, desigur, vorba despre rezultanta vectorială – după principiul vectorilor din fizica clasică – a tuturor emanaţiilor aurice ale persoanelor care-şi desfăşoară activitatea şi trăiesc în acele locuri.

Locurile pot fi împărţite după calitatea aurei; există, astfel, locuri bune şi locuri nocive. Locurile bune au o rezonanţă favorabilă. Ea se formează între prieteni sau în cadrul unui grup format din mai mulţi indivizi cu afinităţi aurice. Aura comună formată în jurul acestor locuri posedă o luminozitate lăptoasă, un miros plăcut şi un sunet înalt. Locurile nocive au, în schimb, o rezonanţă joasă. De exemplu, un restaurant prost famat are o sferă aurică în care predomină culoarea grena murdar, iar mirosul este foarte neplăcut. În toate aceste sfere aurice întunecate, oamenii o iau, cel mai adesea, pe cărări nefaste.

Ca sferă aurică, omul intră zilnic în contact cu alte sfere aurice, emise de locurile prin care trece: locuri de muncă, magazine, spitale, biblioteci, restaurante, hoteluri, staţii CFR, staţii de autobuz sau de metrou etc. Omul intră zilnic în contact cu cel puţin o sută de sfere aurice.

Dacă ne imaginăm un om, care pleacă de acasă dis-de-dimineaţă, bine dispus după somnul de noapte, cu „bateriile” încărcate, trece prin staţiile de tramvai, autobuz sau metrou, îşi petrece opt sau mai multe ore la locul de muncă având de-a face cu fel şi fel de indivizi, iar la întoarcere îşi face cumpărăturile cotidiene la mai multe magazine, se opreşte la o bere cu amicii din cartier şi ajunge acasă frânt de oboseală, trebuie să convenim că a trecut prin cel puţin o sută de sfere aurice, care iau uzat structura şi l-au virusat cu diferite influenţe. Fiecare sferă are caracteristicile sale specifice, cel mai adesea nefaste. Astfel, la sfârşitul unei zile de muncă, aura omului este acoperită, în multe locuri, cu depuneri aurice de diferite culori şi luminozităţi.

Cele mai multe influenţe aurice se observă la nivelul **corpului emoţional** şi la nivelul **corpului astral**, care se

acoperă cu depuneri provenite de la influenţele exterioare într-un mod asemănător apei turnate în benzină. Dacă apa – adică influenţele exogene – este în cantitate mare, benzina originară îşi pierde caracteristicile, iar omul e invadat de o senzaţie de scârbă fizică faţă de tot şi de toate. Dacă elementul influenţat este **corpul mental superior**, apare sentimentul de disperare în faţa răutăţii voite a semenilor. Dacă este afectat **corpul spiritual**, omul se simte nedreptăţit, iar corpul respectiv se acoperă cu noxe aurice, precum o gogoaşă este acoperită cu pudră de zahăr. Numai că această pudră are o culoare cenuşie, emite un miros rânced şi un sunet neplăcut.

Nucleul standard al celei mai mici sfere aurice comune a unui loc este, după cum se afirmă în *lumea eterică,* de 21 de paşi. În momentul în care doreşte să scape de calitatea nefastă a unui loc, omul trebuie să se deplaseze 21 de paşi, pentru a ieşi din raza de influenţă a acelui loc. Aceasta este **regula celor 21 de paşi**.

Regula celor 21 de paşi este modalitatea eficientă prin care omul poate ieşi atât din zonele cu probleme, cât şi din situaţiile karmice ce par a lua întorsături periculoase sau nefavorabile. **Regula celor 21 de paşi** constă în părăsirea imediată a unui loc cu probleme, în orice direcţie. După aceea, omul se poate întoarce înapoi.

Aplicând **regula celor 21 de paşi**, omul scapă de orice eveniment neplăcut. În general, când omul părăseşte nucleul locului respectiv şi face cei **21 de paşi**, aura sa tinde să revină la starea iniţială, iar influenţele exogene pierd din forţa iniţială.

Din păcate, după aceea, omul intră în altă sferă, proces ce se repetă neîncetat. În fiecare sferă în care pătrunde, mentalul este invadat de o mulţime de gânduri, care nu sunt ale omului respectiv, ci sunt împrumutate din sfera aurică în care a intrat. Totul se repetă în fiecare zi, ca într-un *perpetum mobile;* omul, ca structură aurică, devine, astfel, produsul influenţelor tuturor sferelor prin care trece, într-un proces neîntrerupt, care durează de când lumea.

Şi, după cum se exprima **Îngerul Gabriel**, în lume *„există atâtea sfere* (aurice) *câţi Fii ai luminii au căzut la începuturi”. „Cine* (oare) *a fost lângă mine să-mi spună unde-i începutul şi unde se termină?”*

Formarea corpului haric

Deşi **regula celor 21 de paşi** este o modalitate eficientă de a scăpa de influenţele aurice nedorite, de 2000 de ani, mijlocul ideal pentru purificarea unui loc, precum şi pentru purificarea aurei, constă în rostirea celui mai puternic **Nume** din **Terra aurica** – **Numele lui Iisus Hristos**.

Dacă o singură persoană ar rosti, cel puţin o singură dată pe zi, **Numele lui Iisus Hristos** – de exemplu, în cadrul locului de muncă, acasă, pe stradă – noxele aurice sar şterge ca de la sine. Prin rostirea **Numelui lui Iisus Hristos**, la părăsirea locului de muncă sau înaintea de a ajunge acasă după o zi de muncă, **corpul sufletului** se curăţă instantaneu, eliminându-se posibilitatea defulării violente a încărcăturii emoţionale negative şi a nervilor acasă.

În timpul rugăciunii ori a rostirii **Numelui lui Iisus Hristos**, se activează **corpul haric al plaselor mesianice**, care curăţă totul. Prin formarea **plaselor mesianice**, toate petele întunecate de la nivelul aurei unui om ori de la nivelul unui loc sunt eliminate, iar petele maronii (care indică neiertarea pentru greşelile comise) sau petele cenuşii (care indică autoînvinovăţirea) dispar ca prin farmec.

Pentru omul zilelor noastre, **rugăciunea creştină** şi rostirea cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos** este medicamentul universal care vindecă orice boală. Este foarte alarmant faptul că, între atâtea tipuri de medicamente, cărora li se face reclamă prin spoturi publicitare şi în care se investesc bani şi inteligenţă, nu există nicio reclamă care să explice eficienţa supremă a rugăciunii – *simpla rugăciune,* cum îi spun unii contemporani, atât de siguri pe realizările erei moderne.

Foarte interesant este cazul ateilor care, dacă sunt

drepţi şi curaţi, pot începe curăţirea aurei dinspre corpul fizic, iar nu dinspre plasele mesianice. Interesant este şi faptul că ateii (mai corect spus, cei care se consideră atei), dacă pronunţă numele lui **Iisus Hristos**, rămân curaţi mai mult timp decât cei ce se roagă des; fiind un material „brut", încă neşlefuit, ateii au o inerţie aurică mai mare.

În momentul în care doi oameni rostesc cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos** sau se roagă în comun se formează o cupolă mesianică comună, cu circumferinţa de cel puţin 21 de paşi, iar în interiorul acesteia apare o **linie divină** comună. Plasele mesianice activate cât mai mult timp într-un loc oarecare, permit arderea tuturor noxelor aurice.

Interacţiunea aurei unui om, care are format **corpul haric al plaselor mesianice**, cu aura altor oameni care nu-l au format, prilejuieşte un spectacol magnific de lumină, sunet, culoare şi mirosuri. Să ne imaginăm o petrecere mondenă – o recepţie la un restaurant – la care sunt adunate aproximativ 50 de persoane. Fiecare dintre aceste persoane are propriile sale noxe lipite de aură. Unele persoane resimt invidie faţă de situaţia vestimentară, socială sau financiară a celor din jur. Altele afişează ostentativ veşminte „de firmă", în pas cu moda, maşini scumpe sau bijuterii. Unii bărbaţi râvnesc pe ascuns la soţiile celor de alături sau la modul în care unii oameni de afaceri au reuşit să câştige în timp scurt averi impresionante. Sunt şi din cei care jubilează, amintindu-şi de „tunurile" sau de „ţepele" prin care s-au îmbogăţit. Există în grup atât femei, cât şi bărbaţi roşi de gelozie, care-şi privesc comesenii cu zâmbete făţarnice ori cu invidie abia disimulată.

Toată această societate „selectă" care se constituie la o petrecere mondenă, formează o aură comună de aproximativ 100 de metri, a cărei rezultantă vectorială se manifestată ca luminozitate, culoare, miros şi sunet. Firesc, rezultanta aurei comune nu poate avea decât culoarea gri-cenuşie cu inflexiuni negre, emite un sunet supărător şi un miros asemănător celui dintr-un container

de gunoi care a stat prea mult timp sub arşiţa soarelui.

Dacă una dintre persoanele prezente la petrecere rosteşte – chiar şi într-o discuţie – **Numele lui Iisus Hristos**, se produce fenomenul uimitor al formării instantanee a plaselor maesianice. Prima care-şi formează plasele mesianice este persoana care a rostit, chiar şi într-o discuţie banală, **Numele lui Iisus Hristos**. Incredibil de repede, plasa mesianică devine din ce în ce mai mare, acoperind aura comună a locului în care se află cele 50 de persoane. Timp de aproximativ 30 de secunde, aura comună pare a fi în flăcări: scurt-circuite, fulgere luminoase însoţite de sunete înalte şi de mirosuri plăcute.

Când cele 30 de secunde se vor fi scurs, plasa mesianică se stinge, iar aura comună se purifică: toate noxele au dispărut ca prin farmec. Cel puţin până la lăsarea întunericului nu se mai întâmplă nimic neplăcut. Chiar dacă, în virtutea obişnuinţei căpătate în timp, cei prezenţi se gândesc încă la ale lor, se simte o uşoară stânjeneală generală şi o uşoară indispoziţie când este atacat un subiect delicat. O umbră de înviorare şi de bună dispoziţie se aşterne peste cei prezenţi; fiecare, interior, parcă îşi descoperă o altă faţă şi pare a fi animat de sentimente mai bune, dornic, dintr-odată, să se împace cu toţi şi cu toate. Pe lungimea de undă a unui clarvăzător nu mai rămâne decât un miros covârşitor de pâine caldă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin roşu.

Prin formarea **corpului haric al plaselor mesianice**, fiecare om continuă în planul terestru, prin exercitarea liberului arbitru, activitatea lui **Iisus Hristos**, participând conştient la *„eradicarea rapidă a seminţei răului din locuinţa fiilor femeii”,* după cum se spune în *lumea eterică.* Sau, după cum după cum îi explica **Îngerul Gabriel** lui Eugen, **corpul haric al plaselor mesianice** reprezintă *„taina venirii în carne a Fratelui tău şi Domnului tuturor, cel pe care fraţii tăi îl numesc Hristos”.*

Dacă doi sau mai mulţi oameni (trebuie să fie cel puţin doi oameni) rostesc împreună **Numele lui Iisus Hristos**, se formează o structură aurică comună care-i

învăluie pe toţi; de asemenea, se formează o singură **linie divină**.

Instantaneu, din *prezentul continuu* în care se manifestă în *Trupul de slavă,* invizibil percepţiei normale, **Iisus Hristos** se alătură celor aflaţi în trupul fizic, împlinind cele ce le-a spus la începutul erei creştine, în faţa Apostolilor (Matei. 18 – 20): **„PENTRU CĂ UNDE SUNT DOI SAU TREI ADUNAŢI ÎN NUMELE MEU, ACOLO EU SUNT ÎN MIJLOCUL LOR”.**